

Donald Tramp

Dračí stopou

Silvano mi přinesl kus chleba a džbán s vodou. Položil ho hned za dveřmi, a když jsem se zvedl ze svého kouta, abych ho pozdravil a poděkoval, rychle vycouval zpět vstupním otvorem, pokřížoval se a přirazil těžké dubové dveře, až to zadunělo.

„Otec Fabián právě zemřel. Za tři dny bude mít pohřeb. Jestli se umíš modlit alespoň v duchu, tak to udělej.“

Silvanův hlas zněl přes dveře tlumeně, skoro až záhrobně. Samotné sdělení mě nepřekvapilo, vlastně se se mnou otec Fabián ve snu rozloučil. Co mě však překvapilo byl Silvanův strach. Přece nemá důvod se mě bát. Tolik let jsme žili vedle sebe... Vždyť co si vzpomínám, vždycky jsem se bál spíš já než kdokoliv jiný. Co se vlastně stalo? Skoro nic - jen jsem měl ten záchvat. Copak jsou křeče něco zlého? Možná se bojí, že je to nakažlivé. A proč potom ty řeči o ďáblu? Proč vězení? Ulomil jsem si kus chleba. Byl čerstvý a voňavý. Předevčirem jsem ho vlastnoručně zadělával. Musím říct, že se mi tentokrát opravdu povedl. Najednou mi sousto začalo hořknout v krku. Někde poblíž okna usedl drozd a začal vyzpěvovat své proměnlivé trylky po okolí. Hvízdá si a za chvíli odletí, kam se mu zachce. Všude najde něco do zobáku... Zatoužil jsem být na jeho místě. Vlastně mi Silvano neřekl, co bude se mnou. Za dobu svého pobytu v klášteře jsem se nikdy nesetkal s nikým, koho by obvinili, že má něco společného s ďáblem. Neměl jsem nejmenší tušení, co se s takovými lidmi dělá.

Drozd vytrvale trylkoval a moje myšlenky se rozbíhaly do všech stran. Najednou byl můj den nezvykle dlouhý. Nikdo už se neobjevil, nic se nedělo. Jen v malém okénku noc vystřídala den. Ráno mi zase přinesli chléb a čerstvou vodu. Snažil jsem se naznačit, že bych ještě potřeboval nějakou nádobu jako záchod, ale nikdo mi nevěnoval nejmenší pozornost. Začal jsem se cítit mizerně. K čemu je vlastně dobrý takový život, jako ten můj. Proč jen mě tenkrát zachraňovali? Třetího dne už jsem neměl chuť ani na chleba. Otce Fabiána slavnostně pohřbí a já tu zatím dřepím ve tmě a zápachu, na který už si pomalu začínám zvykat. Fuj! Takhle se přece žít nedá. Ani ten drozd dneska nepřiletěl...

Dny pomalu plynou. Už jsem je přestal počítat. Tu a tam to nevydržím a udobnu si kousek chleba, ale většina ho tu pomalu plesniví. Jak dlouho asi trvá, než člověk umře hladem? Už se ani nesnažím navazovat kontakt s těmi, kteří mi nosí chleba a vodu. Den pomalu splývá s nocí, bdění se spánkem.

Když pro mě konečně přišli, pocítil jsem to jako nežádoucí vyrušení. Dva mladší bratři mě museli po schodech skoro vynést. Ani oči jsem nemohl otevřít, jak mě do nich řezalo světlo. V jedné místnosti mě svlékli, prohlíželi, dokonce i nějakou jehlu na mě vytáhli. Ale nic jsem necítil. Jakoby tam místo mě stál někdo jiný a já se na to díval. Moje šaty spálili a pak mi přes hlavu natáhli jednoduchý hrubý pléd a kolem pasu mi někdo uvázal provaz. Posadili mě na lavici v koutě, tiše si špitali a zdálo se, že na něco nebo na někoho čekají. Po nějaké době se otevřely dveře a v nich se objevil Silvano. Uctivě podržel dveře Antonymu, který měl krásné čisté nažehlené roucho a odznaky opata. Všichni hned vstali a šli se mu poklonit. Rozmlouvali tak tiše, že jsem nerozuměl jedinému slovu. Potom se skupina rozestoupila a otec Antony stanul přede mnou. Tříkrát se pokřížoval než promluvil. „Dare, je mi to líto, že právě já musím učinit toto osudné rozhodnutí, ale náš pán tomu tak chce. Moudří otcové tě prohlédli a shledali na tobě několikero dábelkých znamení. Ve jménu pána našeho v souladu s učením jeho budeš očištěn ohněm. Bůh ti buď milostiv. Amen.“

Musím přiznat, že jeho proslov mě trochu probral. Vypadal tak vznešeně a důstojně, že šlo určitě o něco velmi důležitého. Hrozně rád bych mu byl řekl, že nejlépe by mě očistila pořádná koupel a že už je taky na čase, aby se tak stalo, ale něco mi říkalo, že svou řečí chtěl vyjádřit něco trochu jiného.

„Není ti dopřáno řeči a tudíž ani úlevy ze zpovědi. Přesto ti chceme dopřát milost duchovní útěchy. Pokud chceš, můžeš si vybrat bratra, který ti udělí poslední pomazání.“

Ještě že jsem seděl, jinak by se mi podlomily nohy. Teprve teď jsem pochopil, o čem je řeč. Chtějí mě zabít - zabít ohněm - chtějí mě upálit. Navzdory tomu, jak jsem si přál zemřít, mě to zaskočilo. Sevřel jsem hrany lavice, abych nespádl a zoufale jsem vrtěl hlavou. „Nechceš duchovní útěchu?“ podivil se Silvano. Duchovní útěchu? Na co? Ačkoliv - když už nemám na nic jiného nárok, možná by pro mě Benedikt pár laskavých slov našel. Rychle jsem přikývl, rozhlédl se po místnosti a pokrčil rameny. „Rozumím,“ pokýval hlavou otec Antony, zatímco si pohrával s páskem, „přeješ si bratra, který v této místnosti není přítomen.“

Znovu jsem přikývl. Začal pomalu vyjmenovávat klášterní bratry a díval se mi do očí. Pak najednou jeho seznam skončil. Zavrtěl jsem hlavou. Benedikta nejmenoval.

„Máš na mysli někoho jiného?“

Přikývl jsem.

„Vyjmenoval jsem všechny.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Máš snad na mysli otce Benedikta?“

Několikrát jsem přikývl. Pokrčil rameny a jeho dobrotivá tvář nasadila lítostivý výraz.

„Splnit toto tvé přání není bohužel v mých silách. Bratr Benedikt nás opustil hned po smrti našeho opata. Ani pohřbu se nezúčastnil. Je mi to moc líto, ale musíš si vybrat někoho jiného.“

Někoho jiného? V této chvíli mě nenapadal nikdo, koho bych chtěl poslouchat. Zvědavé rozrušené oči přítomných mě pálily po celém těle. Jejich lítost mi hořkla až v žaludku. Pořád ještě jsem nepochopil, proč mě chtějí zabít, ale už teď jsem je neměl rád. Podíval jsem se na otce Antonia tak, že bezděky ucouvl.

„Ode dneška za tři dny budeš očištěn. A teď ho odved'te,“ kývl na dva nejsilnější kněze, jako bych znamenal nějaké nebezpečí - já kulhavý výrostek, polomrtvý hlady. Znovu jsem se ocitl v temné kobce, páchnoucí po zatuchlině a výkalech. Uvědomil jsem si, že nechci umřít. Přece musí být na světě i něco jiného než tenhle nudný pokrytecký klášter. Všude jinde by mi bylo líp než tady. Znechucen svým osudem jsem se zakousl do připraveného chleba a snědl celou půlku. Začal mě bolet žaludek a chtělo se mi brečet. Nakonec jsem ani nevím jak usnul. Pronásledovaly mě divoké sny, plné kalné vody, potom však znovu přišla dívka s tou zvláštní tváří, o které už se mi jednou zdálo. Ačkolí mě neviděla, kráčela přímo ke mně, položila mi ruce na ramena a usmála se. Tohle už byl příjemný sen, mnohem příjemnější než probuzení. Cítil jsem, jak se ve mně probouzí život a zhltnul jsem zbytek dnešního chleba a párkrát si ukousl i toho včerejšího, který už začal chytat plíseň. Najednou ve mně začalo silit přesvědčení, že neumřu, že je to všechno omyl, který se vysvětlí. Tohle všechno přece nemůžou myslet vážně. Ale co když ano? Zoufalství a naděje se ve mně střídaly stejně jako spánek a bdění. Druhý den, když mi ráno přinesli chléb a vodu, do mé cely někdo vstoupil. Měl dlouhý tmavý plášť, v ruce velký kříž, doutnající kadidlo a začal kropit moji celu vodou. Ani kadidlo, ani svěcená voda tuhle celu nevyčistí, dokonce ani její smrad nemohou přehlušit, to má marné, myslel jsem si a zvědavě pozoroval pod tmavou kápí návštěvníkovu ostře řezavou zasmušilou tvář, která se nade

mnou sklonila.

„Vstaň,“ zaduněl melodický zvučný hlas. Poslechl jsem, ale pomalu před ním ustupoval, kam až to šlo.

„Teď zavřete dveře,“ zazněl znovu ten hlas až nepatřičnou silou. Masivní dubová dvířka zapadla. Hlasitě začal zpívat nábožný chorál a stále se na mě přitom díval. Postupně naskládal na podlahu všechno, co měl v rukou, a začal se svlékat. Položil přede mě plášť, kazajku, kalhoty a nakonec i sandály s koženými řemínky.

„Dělej, převlékni se,“ zašeptal naléhavě mezi dvěma slokami chorálu. Váhavě jsem ho poslechl. Postavu měl stejně štíhlou, jen o něco málo vyšší než já. Oblečení mi padlo bez problémů. Zjistil jsem, že plášť má velké ramenní vycpávky, a tudíž dělá postavu širší a mohutnější, než ve skutečnosti je. On si přes hlavu natáhl můj hrubý pléd, pak si mě prohlédl ze všech stran, stáhl mi kapuci pomalu do půli obličeje a dal mi do rukou svůj kříž, kropenku a nádobu s kadidlem. Nepřetržitě zpíval až do poslední slabiky. Pak si přitáhl mou hlavu a rychle šeptal:

„Teď musíš jít. Nikde se nezastavuj a snaž se nekulhat. Až projdeš hlavní branou, už tam na tebe budou čekat. Jdi nejkratší cestou a nerozhlížej se. Nikdo by tě neměl zastavit, ani se na nic ptát. Kdyby se tak stalo, odstrč ho, udělej znamení kříže a jdi dál. Mělo by se to podařit, tak zlom vaz!“

Pak několikrát divadelně záupěl, třikrát zvučným hlasem zavolal jméno boží a zabušil na dveře: „Otevřete a odstupte na pět kroků, ať ďábel, kterého vynesu z těchto svatých míst, nepoznamená vaše těla. Ať se nikdo nepřibližuje prosím.“

Pak ještě jednou vyzval boha, aby chránil zdi tohoto kláštera před ďáblem a jeho pomocníky, a sotva se otevřely dveře, vystrčil mě z nich ven. Opatrně jsem vykročil chodbou a bylo mi trochu nevolno z obavy, abych si nepopletl cestu ven. Naštěstí tu bylo jen jediné schodiště a pak široká chodba, na jejímž konci otevřené dveře svítily denním světlem. Nevím, jak moc se mi dařilo nekulhat, ale nikdo mě nezastavil, dokonce ani nikdo nebyl nablízku. Pokud jsem mohl zpod kápě zahlédnout, dívali se všichni buď z oken, nebo vyšplhali na hradby. Když jsem přicházel k bráně, s temným skřípěním se přede mnou otevřela. Prošel jsem ven a cítil, jak se pode mnou začínají podlamovat nohy. Venku stáli tři osedlaní koně a dva jezdci. Proboha, snad si nemyslí, že umím jezdit na koni? Co si pamatuji, nikdy jsem nic podobného nezkoušel. Jeden z jezdců ke mně při-

stoupil.

„Neboj se, Dare, to zvládneš. Jenom se dobře drž a snaž se nespadnout. Pojedeme krokem. Uložil předměty z mých rukou do vaku, přivázaného u sedla. Potom spojil ruce, aby mi pomohl nasednout. Celou tu dobu jsem se snažil přijít na to, odkud ho znám. Náhle se nepatrně pousmál a mě samým překvapením až poklesla čelist. Je vůbec možné, aby tohle byl Benedikt? Bratr Benedikt? Tenhle po zuby ozbrojený muž v klobouku, který mě lehce vysadil do sedla a sám se naprosto přirozeným pohybem vyhoupl na svého černého koně, ničím nepřipomínal zbožného bratra, kterého jsem potkával v kapli. A přece to byl on. Oba jsme odcházeli od brány kláštera, který mi až doteď byl domovem.

Nejeli jsme moc daleko. Za prvním polem jsme zabočili do lesa a po chvíli jsme dorazili k ukrytému táboru. Tam na nás čekal další muž, který na miniaturním ohníčku něco míchal. Když jsem shodil z hlavy kápi, zakřenil se zažloutlým úsměvem.

„Tak se to teda podařilo! No bezva. Škoda, že nám o tom nemůžeš vyprávět. Střízlíkovo představení muselo bejt parádní. Už ho vidím, jak mává křížem a vyzývá všechny svaté. Škoda - moc rád bych to viděl.“

„Sklapni, Arture, ještě nemáme vyhráno. V zítřejším kole se můžeš předvést,“ usadil ho muž, který vedl mého koně. Jeho kůň musel být velmi zdatný, když unesl takovou postavu. Do dvou metrů mu nescházelo nic nebo jen velmi málo. Tmavá hříva vlasů a tmavé vousy mu dodávaly trochu zlověstného vzhledu. Kožené chrániče na jeho rukou bych si nejspíš mohl zapnout kolem pasu, do jeho úzkých nohavic bych se vešel dvakrát. Z koně mi pomohl tím způsobem, že mě uchopil kolem pasu a postavil na zem. Pak spolu s Arturem vzali všechna zvířata a odváděli je na paseku za táborem. Zůstal jsem s Benediktem sám. Pověsil svůj klobouk na ulomenou větev, vzal mě za ramena a otočil k sobě.

„Tak co, jak ti je? Jsi v pořádku?“

Usmál jsem se a přikývl. Pak jsem ukázal na něj.

„Jo hochu, to by bylo na dlouhé vyprávění a na to dnes není čas. Musíme se připravit na zítřek, a dostat z té ďábelské kaše našeho Tima Střízlíka. Pak ti všechno povím.“

Přistoupil jsem k němu a objal ho. Poděkování úklonou, jako jsem to dělal v klášteře, se mi pro tento případ zdálo trapně nedostatečné. Poplácal mě po zádech a zase se trochu pousmál - podru-

hé během jednoho dne - zdá se, že se z něj stává veselý člověk.

„Není zač, Dare, někdo to pro tebe udělat musel, když otec Fabián zemřel. Ten ďábelský výmysl byla blbost do nebe volající.“

Benedikt se sehnul a přiložil větev na skomírající ohýnek. Pak se posadil a já se chopil velké dřevěné lžice, abych zamíchal tu divně vonící hmotu nad ohněm. Plavala v tom zelenina, nějaké koření nebo možná jehličí a zdálo se, že by to mohla být nejspíš polévka.

„Prima nápad, Dare, mrkni se na to. Artur vaří dost příšerně. Ty to určitě zvládneš mnohem líp,“ přistrčil další kus dřeva do ohniště, jakoby se najednou ocitl v rozpácích.

„Víš, Dare, otec Fabián si mě těsně před smrtí zavolal. Nejsem si jist, jestli byl úplně při smyslech. Řekl, že to nejcennější, co se v klášteře nalézá, jsi ty, a tvoje poslání že je svaté. Nerozuměl jsem mu, ale opáčil, že to nevádí. Mám teď jen pečlivě střežit tvůj život, dokud nepředáš to, co nosíš. Jaké je tvé poslání, Dare? Můžeš mi něco naznačit?“

Při poslední otázce zvedl Benedikt oči od ohně a vážně se na mě zadíval. Pokrčil jsem rameny a zavrtěl hlavou. Nebyl jsem si vědom žádného majetku ani poslání. Vtom se zvedl vítr a les jakoby promluvil. Rozhlédl jsem se po korunách stromů a pocítil silné nutkání vydat se na cestu. Byl to zvláštní pocit. Přesně jsem dokázal určit směr, kterým bych se měl vydat. Natáhl jsem tím směrem ruku.

„Chceš se vydat na cestu?“ podivil se můj přítel. Zavrtěl jsem hlavou. Zdvihl jsem jeden prst a ukázal směr ke klášteru, pak jsem zdvihl dva a ukázal tam, odkud jsem cítil to zvláštní vábení.

„Chceš, abychom nejdřív pomohli Timovi a pak teprve se vydali na cestu?“

Vesele jsem přikývl.

„Dobrá,“ pousmál se - dnes už potřetí, „tak zatím dodělej tu polívku, já půjdu pomoci Tomovi a Arturovi s přípravou výzbroje. Tak jsem začal vařit a už mi to zůstalo. Druhý den mě nechali v táboře. Vyzazili časně ráno, ověšeni vším možným, včetně velikého kotouče pevného provazu.“

„Drž nám palce, Dare,“ houkl na mě Artur.

„Ale ne celou dobu. Radši uvař něco na cestu a připrav tábor na rychlou likvidaci, kdyby bylo potřeba zmizet. Přesně, jak jsme se dohodli, jasný?“ neodpustil si mohutný Tom poslední instrukce, než nasedl. Vysekl jsem před ním poklonu jako pro hraběte, čemuž se Artur vesele zachechtal.

„Buď opatrný a měj oči všude,“ přišel s trochou do mlýna i Benedikt. Pak se pokřížoval, možná i tiše krátce pomodlil a všichni vyrazili. Celé dopoledne jsem byl jako na trní. Upekl jsem dvě koroptve, které včera přinesl Artur - no, moc masa na nich nebude. Pak jsem ještě udělal horu placek, snad se vedle Toma dostane i na ostatní. Slunce už se přehouplo do druhé poloviny dne a pořád ještě nikdo nikde. Pustil jsem se tedy aspoň do sbírání léčivých bylin, kterých tu kolem rostlo požehnaně. Kdo ví, jestli na ně baba kořenářka, která nám je nosila do kláštera, nechodí právě někam sem. Najednou se mýtinou prodral paprsek světla a já se zachvěl. Něco se stalo, něco zlého a mohlo by být ještě hůř. Ne, nesmím to dopustit, nikdo kvůli mě nesmí zemřít. Oni jsou moji přátelé a budou žít! Náhle jako by moje tělo nebylo moje a zhroutilo se v nárazových křečích. Nevím, jak dlouho to trvalo, neboť jsem mezitím ztratil vědomí. „Sakra, copak se nikdy neprobere?“ byla první slova, která jsem vnímal po probuzení. Tlumený dusot kopyt, cinkání postrojů a vrzání sedel mi pronikalo do vědomí spolu s vůní jehličnatého lesa, kterým jsme projížděli. Na hrudníku mě svírala Tomova silná paže, jak mě držel v sedle před sebou. Kolem se míhaly větve stromů a moje hlava se proměnila v jedno velké bolavé místo.

„No konečně,“ zahučel Tom a vyměnil si ruce, „už jsem se bál, že tě neudržím.“

Rozhlédl jsem se po ostatních jezdcích. V čele jel Benedikt, který vedl nákladního koně. Za ním se v sedle kolébala menší ohnutá postava a asi deset metrů za námi jsem rozeznával Artura, který měl křížem přes sedlo opřenou kuši. Snažil jsem se v Tomově klíně najít pohodlnější pozici, ale nepodařilo se mi to.

„Nevrť se,“ zabručel Tom a zase si přehodil ruce.

Pomalou začínala padat tma, když jsme konečně zastavili.

„Rozbalte jen to nejdůležitější, časně ráno musíme pokračovat. Čím dál se dostaneme, tím větší máme naději, že z toho vyvážneme,“ připomněl všem Benedikt, když sesedli.

Doběhl jsem k nedalekému potoku, abych postavil vodu na čaj. Než jsem se vrátil, Artur už zapaloval oheň. Vzal si ode mě kotlík, když se za námi ozvalo zasténání. Na padlém kmeni tam seděl Tim a Benedikt mu odmotával obvazy z hrudi. Byly začernalé krví a místy spleené k sobě.

„Musíme to smotat, ještě chvíli vydrž. Za chvíli to bude,“ tiše a konejšivě promlouval, zatímco se pokoušel šetrně odtrhnout to, co

už zaschlo. Tim se nevesele šklebil a jen tu a tam se neubráníl zasténání.

„Stejně jsi měl kliku, brácho,“ konstatoval Tom při pohledu na Timovo poranění, „v životě jsem ještě neviděl, aby dva šípy o sebe křísly ve vzduchu. Sice ti poškrábaly fasádu, ale do hloubky nešel ani jeden. Tři ku jedný, že se z toho vylížeš.“

Tim jenom místo odpovědi heknul, jak mu Benedikt odloupl poslední kus obvazu. Zaťukal jsem Benediktovi na rameno a rozběhl se k nákladnímu koni pro své bylinky. Voda už byla horká a odvar z bylin byl za chvíli hotov.

„Výborně, Dare,“ pochválil mě Benedikt, když dokončil ošetření zraněného, „jako kdybys tušil, že je budeme potřebovat.“

Pak si mě otočil k sobě: „Počkej ještě, ukaž mi hlavu. No nazdar, boule jako hradní brána. Cos to prosím tě na té pasece vyváděl, že jsme tě našli tak zřízeného? Nejspíš zase záchvat, co?“

Měl jsem pocit, že ani nemusím přikyvovat. Benedikt mi skutečně rozuměl beze slov, byl to báječný pocit, i bolest hlavy se mi pod jeho dlaní zmírňovala.

Druhý den jsem jel na koni za Benediktem. Bylo to sice o něco pohodlnější, ale ne o mnoho. Museli jsme zastavit mnohem dřív než bylo původně v plánu, neboť Tim se najednou svezl ze sedla a omdlel. Tom ho vzal na koně k sobě, než jsme našli místo vhodné k táboření. Za celý den jsme nepotkali živou duši. Taky už nám pomalu docházely zásoby jídla. Ještě, že vody tu bylo všude dost. Připravil jsem další byliny a šel se podívat za nemocným. Třásl se v horečce a vůbec nevypadal dobře.

„Budeme se v noci střídat,“ usoudil Benedikt, když mu převázal ránu, „myslím, že dnešní noc bude kritická. Pokud ji přežije, stejně bude muset ještě nejmíň den zůstat v klidu.“

„Půjdu se s Arturem mrknout po nějaké zvěřině. Tady stejně nejsem nic platný,“ s povzdechem konstatoval Tom a hodil si na rameno toulec se šípy. Napnul svůj luk, který mu těžko mohl někdo jiný odcizit, neboť Tomova síla se tak trochu vymykala běžnému průměru. Artur beze slova sáhl po své kuši a vyrazil.

Poklekl jsem k nemocnému, sezení mi totiž dělalo trochu potíže, a vzal do dlaní jeho horkou ruku.

„Vlastně to byl jeho nápad, jak tě dostat z kláštera ven,“ kývl směrem k pacientovi Benedikt, „rodiče prý ho kdysi poslali studovat na kněze. Jenže to nevydržel a utekl do světa. Nějaký čas byl

u divadla, potom se začal živit jako akrobat. Vlastně až do teď vystupovali s Tomem porůznu na tržištích. Tim ještě chodí po laně a Tom jako silák málokdy najde soupeře. Když jsem přišel po opatově smrti za Arturem, aby mi pomohl, zavedl mě k nim a oni ochotně souhlasili se vším, z čeho koukalo kus dobrodružství. V Timovi se nápady líhly jak komáři u rybníka, až jsme ho museli brzdit. Škoda, že to takhle schytl. No, uvidíme ráno...

Cítil jsem zrychlený tep na rozpáleném zápěstí a moc jsem si přál, abych se mohl s tímto chlapíkem seznámit blíž.

Brzy se však vrátili naši lovci a já měl plné ruce práce, abych nějak zpracoval maso přineseného divočáka. Potom jsem usnul jako špalek. Benedikt mě vzbudil, byla ještě noc, ale do svítání už mnoho nescházelo. Neochotně jsem se vyhrabal z příjemně vyhřáté deky.

„Je na tom velmi zle,“ šeptal Benedikt, „ celou noc jsem mu vyměňoval obklady a stejně je na tom pořád hůř a hůř. Půjdu si teď chvilku zdřímnout, ale kdyby něco, tak mě určitě vzbud, ano?“

Přikývl jsem a šel si kleknout k nemocnému. Dýchal namáhavě, trochu chrčivě a ruce se mu občas trhaně zachvívaly. Když jsem mu položil ruku na čelo, škubnul sebou. Noc pomalu přecházela do šedavě zeleného úsvitu. Držel jsem právě Tima za ruku, když jsem ucítil, jak jeho tělem proběhla křeč, a hned nato další a silnější. Vyskočil jsem a zburcoval Benedikta. Stěží udržel víčka otevřená, ale ani si nepostěžoval. Tim začal tlumeně vykřikovat a mumlat nějaká nesrozumitelná slova, že to za chvíli vzbudilo i Artura a Toma.

Stáli jsme tam tiší a bezmocní a každý z nás se modlil, jak uměl. Je to zajímavé, v klášteře jsem nikdy necítil potřebu se modlit, ale teď jsem měl pocit, že by se to hodilo.

Mohutný Tom poklekl vedle drobné Timovy postavy, něžně mu upravoval pokrývku a pořád dokola opakoval něco jako: „Vydrž to brácho, přece mě teď neopustíš, to mi nemůžeš udělat.“

Benedikt se modlil a Artur stál opodál, opřený o kmen mohutného buku a díval se někam daleko za nás. Začal se mě zmocňovat podobný pocit, jako tenkrát na pasece. Nutková naléhavá potřeba zabránit něčemu zlému stále sílila. Pomalu jsem ztrácel své tělo a kontrolu nad ním.

„Bene, proboha, ten kluk...“ slyšel jsem ještě zavolat Artura a víc už nevím. Mlhavý úsvit vystřídala v mém vědomí tma. Probral jsem se do jasného dne, plného slunce. Vůně pečeného masa podráždila mé chuťové buňky, až mi zakručelo v břiše. Tom vlekl k ohništi

obrovskou soušku, Ben se skláněl u ohně a zřejmě opékal to báječně vonící maso. Artura jsem nikde neviděl. Zato však, světe div se, poblíž ohniště seděl Tim a olizoval si prsty. Zíral jsem na tu idylku a cítil, jak se mi ve sluneční lázni vracejí síly.

„Eště bych si dal nášup,“ zahalekal Tom, odhodil soušku a chopil se jídla.

„Hele, mírni se Tome,“ zazněl Timův zvukný hlas, „už máš na opasku jenom jednu díрку do rezervy a na novej jsme ještě nenastrádali.“

„Sklapni, Strížlíku, ty se tu povaluješ, zatímco já plýtvám svou vzácnou energií, abych tě obsakoval. Víš, co mě to stálo síl?“ bránil se s plnou pusou Tom.

Zachrastil jsem náramkem, abych na sebe upozornil, ale měl jsem pocit, že ten něžný zvuk zanikne v Tomově spokojeném mlskání. Benedikt se však otočil a kývl na mě. Pokusil jsem se vstát, ale nějak mě ještě moje končetiny neposlouchaly. Cítil jsem se slaboučký jako moucha na jaře. Tom odložil svůj žvanec a přenesl mě blíž k ohni.

„Poslední dva dny si připadám jako chůva. Neměl bych za to dostat zvláštní příplatek nebo aspoň moučník?“ bručel, ale usmíval se přítom očima.

Benedikt mi maso nakrájel na malé kousky, ulomil kus placky a přistrčil mi talíř až pod nos. Co mi scházelo? V korunách stromů se proháněl vlahý vánek, maso bylo báječně propečené, Timovy oči sršely životem a já nemusel nic než se krmit. Navzdory své slabosti jsem se cítil skvěle.

„Půjdu vystřídát Artura,“ houkl Tom, když pečlivě olízal poslední kostičku.

„Jestli po nás jdou, mohli by nás dnes večer nebo zítra ráno dohonit,“ zamyšleně prohlásil Benedikt, když Tom odešel na hlídku, „nejsem na tom zrovna nejlíp, chtělo by to nějaký nápad. Kdybychom mohli alespoň vás dva ukrýt na nějaké samotě nebo ve vesnici v horách, než se dáte do pořádku.“

„Co blázníš, Bene, dej mi dva dny a jsem ti plně k dispozici,“ zašermoval Tim velkou kostí, kterou právě okusoval, „já pokud něco přežiju, tak se hojím dost rychle. A tohle jsem přežil, to ti garantuju.“

„Ještě před pár hodinami bych na tvůj život nevsadil ani pětník, tak moc nevyskakuj,“ snažil se ho zchladit Benedikt, ale marně.

„Vím, co cítím, Bene. Ten úžasný příliv síly, které mi přineslo dnešní svítání, mě postaví na nohy raz dva.“

„Zato náš mladej je po dnešním ránu jak mátoha,“ ozvalo se za mnou. Artur přišel tak tiše, že jsem vůbec nic nezaslechl. Něco mě přimělo otočit se k Benediktovi. Díval se na mě takovým zvláštním jakoby tázavým pohledem, že jsem z něj začal být nervózní. Naštěstí se Artur rozhodl přihlásit o svůj díl oběda, čímž odpoutal pozornost na sebe. Znovu jsem se pokusil vstát. Tentokrát už se mi to podařilo a pomalu jsem se došel napít. Někde nahoře švitořili ptáci a kolem nás zvolna plynul letní den plný klidu a míru.

„Já to vidím tak. Pokud se tu neobjeví do zítřejšího úsvitu, vlastně už nemají šanci nás dostat. Časně ráno vyrazíme a pokusíme se dostat k velkému rozcestí. Mrzuté je, že u brodu se můžeme střetnout s kýmkoliv.“

Artur mával pečinkou jako taktovkou a přerušil řeč, aby si mohl ukousnout.

„Mohli by tam na nás čekat?“ zapřemýšlel Benedikt a počítal, zda je vůbec možné nás během dnešního dne o tolik předstihnout. Pak zavrtěl hlavou.

„Nó, myslím, že je to nepravděpodobné. Žádnou ze zdejších cest se nedá jet tryskem. Spíš bych tipoval, že je máme v patách.“

„Za krkem mě nesvrbí, chuť k jídlu mám normální, dneska se určitě bojovat nebude,“ znovu zašermoval pečinkou mezi dvěma sousty Artur a posunul se o kousek dál víc do stínu.

„Jenže za brodem nám k hranici zdejšího hrabství budou zbývat ještě nejméně dva dny,“ zapojil se do diskuse i zamyšlený Tim, „kudy to pak vezmeme dál? V soutěsce by nás nejspíš dohonili. Ne že bych se chtěl vyhýbat boji, ale odhaduji, že ozbrojenců bude o něco víc než nás. Možná...“

Tim se odmlčel a Artur se zakuckal, jak chtěl spolknout trochu větší sousto.

„Ne, to rozhodně ne! V žádném případě! Ani to raději nevyslovuj,“ zamračil se Benedikt a pokřížoval se.

„Jsi cvok nebo ti horečka rozpustila mozek?“ připojil se zlobně Artur, když dokuckal.

„Uvažujte, pánové,“ nedal se odradit od nedopovězeného nápadu Tim, „tam by za náma nikdo nevléz. A taky nikdo neví, kudy to vede dál.“

„Jasně. Protože odtamtud ještě nikdo nikdy živý nevylez!“

„To nevíš. Třeba jo, ale nechlubí se tím. Možná tam vede pašerácká stezka.“

„Brzdi, Time, ty tvoje fantazie mají dračí křídla.“

„Ale já si stejně myslím, že by to za pokus stálo. Hromová stezka vyřeší všechny naše další problémy.“

„No, to jo. Možná, že dočista a nadobro. Hele zapomeň na to, Time, a zkus vymyslet něco rozumnějšího, jo?“ mávl zamítavě rukou Artur, slastně se rozvalil do trávy a zavřel oči. Zavřel jsem je taky a poslouchal ptáky a šumění lesa. Spolu s ním se ke mně přikradl spánek.

Vzbudilo mě, když Tom přivlekl další dřevo na oheň. Vstal jsem a cítil, že je mi úplně dobře. Radostně jsem se protáhl. Tim se na mě zašklebil: „Tak co, mladej, jak je? Vyspinkanej do růžova?“

Když jsem přikývl, zašklebil se ještě spokojeněji a hned se zeptal: „A co takhle postarat se o něco na zub?“

Vysekl jsem mu uctivou poklonu a v dobrém rozmaru se pustil do práce. Tady jsem si u ní mohl hvízdát po libosti. Čehož jsem taky náležitě využíval.

Noc proběhla v klidu a těsně před svítáním mě vzbudil Benedikt. Všechno už bylo skoro sbaleno, hned jsme vyrazili na cestu.

Pomaloučku jsem si začínal zvykat na to koňské natřásání. Kolem poledního jsme jen krátce zastavili, abychom si my i zvířata ve stínu oddechli. Moje slabost už se nevrátila a i Tim vypadal docela dobře. V okamžiku, kdy se slunce dotklo obzoru, Artur zastavil a počkal, až k němu všichni dojedeme.

„Za malou chvíli dorazíme k brodu. Připravte si zbraně a navlékněte chrániče. Snažte se držet pohromadě. Pokusíme se rovnou přejít a zastavíme až za řekou.“

Benedikt mi podal koženou vestu a sám si připravil opasek s mečem a malými vrhacími noži.

„Támhle vlevo nahoře je osamělá bříza. Kdyby se semlelo něco neočekávaného, sejeme se do pěti dnů u ní. Je všechno jasné?“ rozhlédl se po nás naposledy Artur a vyrazil. Po chvíli se před námi rozevřela volná krajina a v písčitém korytě se líně valila řeka. Stav vody byl nízký, už dlouho nepršelo.

Artur to tu zřejmě dobře znal, neboť bez zaváhání zamířil vlevo podél řeky. Břeh zvolna klesal a tok se rozšiřoval. Všichni se napjatě rozhlíželi, ale nikde se neobjevovala žádná známka lidské přítomnosti, jen hejno ptáků se zvedlo, zakroužilo a usadilo se o kus

dál.

„Támhle už je brod,“ ukázal před sebe Artur, „zdá se, že tu nikdo není. Máme kliku.“

Sotva to dořekl, vynořily se z lesa dvě postavy a zdálo se, že nám chtějí zkrřížit cestu. Artur pozvedl kuši, ale nezpomalil. Byl to starý muž a mladá žena. Vedli se za ruce a volali na nás.

„Nezastavujte, mohla by to být léčka,“ varoval zezadu Tom.

Zvědavě jsem vykukoval za Benediktem. Muž vypadal značně ošuntěle, vyhublý, strhané rysy, trochu legrační oblečení. Žena měla potrhané šaty, na nichž byla kdysi krásná výšivka. Teď však byly vybledlé, zaprášené a pomačkané. Světlé vlasy měla strapaté a neučesané.

„...zastavte prosím...aspoň něco k jídlu...okradli nás...prosím pomozte,“ začali jsme rozeznávat, co vlastně na nás volají.

„Nezastavujte,“ nařídil nám hlasitě Artur, ale přesto těm dvěma hodil v plátnu svázaný balík kukuřičných placek.

V okamžiku, kdy náš kůň míjel ty dva nešťastníky, obrátila se ta žena obličejem ke mně a v té chvíli by se ve mně krve nedořezal. Za námi zatleskala ptačí křídla a hejno ptáků kolem nás přeletělo a zatočilo k lesu. Ta žena byla slepá a přesto se na mě dívala, jako by už viděla. Znal jsem ten obličej. Znal jsem ho ze svých snů. Náš kůň už vstupoval do vody a já od ní nemohl odtrhnout pohled. Vztáhla ke mně ruce. Prudce jsem zatahal Benedikta, aby zastavil.

„Sed' a drž se, teď nemůžeme zastavit,“ zařval na mě, když jsem rozevřel ruce, kterými jsem se držel, kolem jeho pasu. Ale už mě nemohl zastavit. Bylo to silnější než já. Sklouzl jsem ze zadku jeho koně do vody a vracel se k ní. Nyní ona táhla škobrtajícího starce, který druhou rukou svíral darovaný svazek placek, směrem ke mně.

„Vojáci! Máme v patách vojáky,“ slyšel jsem zařvat Toma, ale teď to pro mě nebylo důležité. Žena ke mně natáhla ruce a položila mi je na ramena. Přesně jako ve snu - a já cítil, že je součástí mého osudu a že ji nemohu opustit.

„Jsi to ty, vím to. Ty jsi Druhý. Nalezla jsem tě,“ řekla a objala mě. Objal jsem ji také a prožíval tu krásnou chvíli, i když k tomu nebyla ani dost málo vhodná doba. Něčí paže mě vyrvaly z toho objetí a vytáhly na koně. Byl to Artur.

Znovu pobídl koně do vody a já koutkem oka spatřil, jak Benedikt na svého koně vytahuje ženu a Tom drží za límec starce. Voda se rozstříkla pod našimi kopyty a pod sprškou nepřátelských šípů.

Na druhé straně řeky kůň vylétl z řeky a Artur ho prudce zarazil.

„Vezmi nákladního koně a rychle támhle do skal,“ sundal mě ze sedla a ukázal na poměrně vzdálenou rozsedlinu.

„Pospěšte si, my je zdržíme,“ hulákal Tom, shodil mi málem do náruči starého muže a zařadil se vedle Tima, který už zatím střídavě sbíral přilétající nepřátelské šípy a zase je vracel jejich majitelům pokud možno do těla.

Popadl jsem koně a ženu a táhl je vši silou vzhůru ke skalám. Stařec se zvolna potácel za námi. Když jsme dorazili do rozsedliny, objevil se najednou vedle nás Tim.

„Pojďte za mnou, povedu vás,“ předjel nás a zatáhl svého koně do nejpomalejší chůze, abychom mu stačili. Motali jsme se tím bludištěm skal, že už bych se zpět ani vrátit nedokázal. Prošli jsme dvě hluboké temné průrvy plné tlejících větví, či co to bylo, s nechutí našlapovali mezi tučné bílé červy, až jsme dorazili na zastíněnou louku s upovídáným potokem. Tim tu zastavil a spíš spadl než slezl z koně.

„Tady se můžeme utábořit, sem za námi nepřijdou,“ řekl a natáhl se do trávy. Odstrojil jsem Timova i nákladního koně a přinutil Tima zabalit se do deky. Ani moc neprotestoval. Pustil jsem se do přípravy tábořiště.

„Řekni mi, co mám dělat, pomohu ti,“ nabídla se žena. Vtiskl jsem jí do ruky lžici, postavil na oheň kotlík s masem a tím, co okolní příroda dala, snad z toho bude něco jako polévka. Tim mezitím usnul. Stařík mi pomáhal nosit dříví na oheň a sbírat jedlé kořínky, které krájel do polévky.

„Ty toho moc nenamluvíš, co,“ dotkla se mě žena. Vzal jsem její ruku a položil si ji na ústa.

„Chceš říct, že nemůžeš mluvit,“ podivila se. Přikývl jsem. Vidět mě nemohla, ale z mého pohybu to uhodla.

Vtom se ozval ptačí křik a zdálo se mi, jako bych něco zaslechl.

„Přicházejí koně a jezdci.“ Přikryl jsem oheň drnem a zacloumal spícím Timem. Spal však tak tvrdě, že nereagoval.

„Time, Dare, jste tady?“ ozvalo se tiše od poslední průrvy. S úlevou jsem poznal Benediktův hlas a sundal drn z ohniště. Přiložil jsem trochu klestí a ze tmy se vyloupili tři koně se svými jezdci.

„Kde je Tim?“ staral se hned Tom, sotva se rozhlédl. Ukázal jsem mu na spáče.

„Stalo se mu něco?“

Zavrtěl jsem hlavou. Unaveně sesedli. Ani do jídla se moc nehrnuli. Artur měl poraněnou ruku a jeden kůň kulhal. Oba jsem ošetřil a moje neznámá známá trvala na tom, že mi bude pomáhat, ačkoli se mi při tom spíš pletla. Nakonec jsem všem nalil čaj a sesedli jsme se kolem ohně. Jen Tim chrápal jako špalek a o ničem nevěděl. Rozpravu zahájil Benedikt. Představil své spolubojovníky a pak se zeptal: „Odkud se vlastně znáte s Darem? Jste jeho příbuzní?“

„Ne, to nejsme,“ odvětila žena, „já jsem Anna z Floreny a můj průvodce je velký slavný mág Triton.“

„Houbeles slavný mág,“ ozval se poprvé za celou tu dobu chraplavým hlasem muž, „žebrák a šarlatán bez kapky magie. Tak je to.“

„Ano, jeho schopnosti jsou teď blokováné, ale opravdu patří mezi mistry magie. Teď však je První a dokud nosí to, oč se neprosil, musí se protloukat jako obyčejný člověk,“ pokračovala Anna ve vysvětlování, ze kterého nikdo z nás nebyl příliš moudrý.

„A co s tím má společného Dar?“ nechápal Benedikt.

„On je Druhý.“

„Proč by měl být až druhý,“ bránil mě Artur, „a jak to vůbec poznáte?“

„Já je totiž vidím. Vidím siluetu Prvního i siluetu Druhého, jinak nic. Teď musím ještě najít Třetího a Čtvrtého.“

„A kde je proboha chcete najít?“ vmísil se do debaty i Tom.

„To já nevím. Jediné, co vím, je to, že existují a že se musí sejít. Některý z nich už bude vědět, co dál.“

„To je ale divné poslání,“ mumlal si tiše pod vousy Tom.

„Kudy půjdeme dál?“ zeptal se najednou starý muž.

„Snad by bylo na místě se nejdřív zeptat, jestli vás s sebou vezmeme, ne?“ naježil se Artur.

„A vezmete nás tedy s sebou?“ zeptala se slepá Anna.

Artur něco nesrozumitelného zahučel, ale Benedikt ho gestem zarazil a přikývl: „Samozřejmě vás s sebou vezmeme, jen budeme muset postupovat pomaleji a střídat se na koních.“

„Kudy teda půjdeme,“ nedal se odbýt starý čaroděj.

„Jsme na začátku Hromové stezky. Buď ji zkusíme projít nebo tu můžeme čekat, než vojáci odtáhnou. Pokud se však usadí v hostinci za průsmykem, může to být proklatě dlouhé čekání. A lovit ve zdejších končinách asi nebude snadné,“ odpověděl Benedikt.

„Hromová stezka? Já to tušil. Tohle nemáme šanci přežít,“ chytil se za hlavu čaroděj. Všichni jsme se na sebe podívali a naše nála-

da ještě o kousek poklesla. Hrozně rád bych se byl zeptal, proč se té stezky všichni tak bojí, já o ní kupříkladu nikdy neslyšel. Co nás tu může čekat strašného: Neschůdná místa? Šelmy? Obludy? Hromy a blesky? Tentokrát však Benedikt mému tázavému pohledu nerozuměl nebo nechtěl rozumět.

„Rozhodně se sem za námi nevypraví a to je v tuhle chvíli pro mě nejdůležitější,“ prohlásil nakonec Tom, zavrtal se do deky a uložil ke spánku. Pomalu jsme ho všichni následovali. Probudil jsem se do překrásného rána.

Vedle mě stále ještě pochruovala slepá Anna a starý čaroděj. Tim už byl vzhůru a právě přinášel vodu z potoka, aby uvařil čaj. Tiše jsem se k němu přidal. Všiml jsem si, že mezi spáči chybí Benedikt. Dost možná byl na hlídce. Pomalu se začali probouzet i ostatní. Krásný den všem vylepšil náladu a nikdo se netvářil, že by chtěl pokračovat v cestě. Vyšplhal jsem na skálu za potokem a přede mnou leželo skalní město, porostlé pokroucenými jehličnany, plné temných zákoutí, soutěsek a chodeb. Chvíli jsem ho pozoroval, ale nikde se nic ani nepohnulo. Žádní ptáci a dokonce snad ani vítr sem nepronikl. Tudy povede naše cesta, ptal jsem se sám sebe v duchu a děkoval osudu, že tu jsem s přáteli a ne sám. Právě tady totiž vedla neviditelná nit mé cesty. Náhle jsem pocítil chuť na nikoho nečekat a vydat se určeným směrem hned teď, okamžitě. Tam v dálce na mě čekal můj osud a bylo to něco velice důležitého. Je nejvyšší čas vydat se na cestu, už bych měl jít, abych to stihl.

„Dare, co tu děláš? Tady za potokem už je to nebezpečné,“ vyškrábal se ke mně Tim. Přisedl těsně ke mně, neboť víc místa tu nebylo a i on se chvíli mlčky díval.

„Víš, Dare, měl jsem bratra. Živil se pašováním opia nebo něčeho podobného. Vždycky si ze všeho dělal legraci, ničeho a nikoho se nebál. Jako dítě jsem ho velmi obdivoval. Jednou o prázdninách, to jsem ještě chodil do semináře, ho přinesli domů. Poranil si záda a ochrnul na nohy. Nemohl jsem ho vůbec poznat. Měl zlomenou nejen páteř, ale i ducha. Celé prázdniny jsem ho ošetřoval, vozil ho po okolí a snažil se z něj dostat, co se mu stalo. V několika málo chvilkách mi vyprávěl o této cestě. Podle jeho tvrzení ji prošel dvakrát. Jednou sám a bez problémů a podruhé se svým nejlepším přítelem. Něco se jim však přihodilo. Něco tak strašného, že to můj bratr psychicky neunesl. Nevím, co to bylo, ale jeho přítel prý zmizel beze stopy. Občas blouznil o blesku a hromu z čistého nebe.“

Krátce potom, co jsem se vrátil do školy, umřel. Mezi obrázky, které se pokoušel malovat, jsem našel i mapku téhle cesty. To místo, kde právě táboříme bratr pojmenoval Bezpečná mýtina. Už jsem tu jednou byl, ale tam,“ Tim kývl směrem ke skalnímu městu, „jsem se ještě neodvážil.“

Nevěděl jsem, jak na to vyprávění reagovat. Tim nejspíš o žádou moji útěchu nestál, tak jsem se ani o žádnou nepokoušel. Záhadu cesty však jeho vyprávění nijak neobjasnilo. Vlastně mi teď připadala ještě záhadnější než dřív. Asi nebude nejlepší pokoušet se ji projít sám. Raději jsem se s Timem vrátil k ostatním.

Několik dní jsme všichni odpočívali a seznamovali se. Anna vyprávěla o svém dětství a mládí. Tehdy se živila vyšíváním. Své výšivky pak jezdila prodávat po trzích a poutích. Rodiče jí zemřeli brzo, ale vdávat se nechtěla. Byla hrdá na to, že se uživí a dokáže být samostatná. Neštěstí ji zastihlo na tržišti u Olomony. Výbuch sopky, či co to tenkrát bylo, ji oslepil. Několik dní byla v bezvědomí. Když se vzpamatovala, odvedli ji do kláštera, kde několik let žila. Potom se rozhodla odejít. Se skupinou kočovných cikánů opět začala jezdit po tržištích a živila se vykládáním budoucnosti a zažehnaváním nemocí. Na jednom tržišti se setkala s Tritonem. Odešla od cikánů a začala jezdit s ním. Oba se živilí podobně. Poslouchal jsem ji a bylo mi smutno. Moc rád bych jí nějak pomohl, ale nebylo mi jasné, jak. Starý Triton toho moc nenamluvil. Jen se občas nechal slyšet, že ho nikdo nikdy na tuhle prokletou smrtící stezku nedostane. Prý se raději nechá zabít od žoldáků než od toho ďábla ve skalách. Měl jsem dojem, že o tom tajemství ví daleko víc, než kdokoli z nás. Jenže pokud něco věděl, důsledně si to nechával pro sebe. Jakékoliv pokusy o přátelství se rozbíjely o tvrdou nevlídnou slupku jeho povahy. Pokud někomu pomáhal, tak to byla Anna. Ke mně se taky choval jakž takž, ale jak říkám, moc toho nenamluvil. Večer u ohně jsem vždycky Anně i jemu nosil čaj. On čaj miloval. Vždycky si třikrát nechal dolít, hřál si kostnaté ruce o hrnek a hleděl do ohně. Jednou večer vložil do mého, svého a Anina šálku růžový okvětní plátek. Chtěl jsem ho vylovit a vyhodit, ale zadržel mi ruku.

„Až vypiješ čaj,“ řekl, „žvýkej ten lístek tak dlouho, jak jen to půjde a spolkní všechny jeho částičky. Obsahuje vzácné ochranné kouzlo, které jsem do něj vložil ještě před lety. Cítím, že ho asi co nevidět budeme potřebovat.“

Ukázal jsem na ostatní přátele, ale on zavrtěl hlavou. „Ne, pro

všechny už nemám. A pak - oni jsou válečníci, kdežto ty jsi ještě chlapec, Anna je slepá žena a já slabý stařec. Nevím, proč zrovna já byl povolán k tomuto poslání, ale cítím, že je důležité, abychom se na konec své cesty dostali ve zdraví.“

Anna, která u ohně obvykle sedávala mezi námi, položila svou dlaň na jeho ruku: „Jsi hodný, Trite, díky. Mé vidiny říkají, že na cestu vyrazíme dříve, než uplynou tři dny.“

No jo, vždyť ona se vlastně živila jako jasnovidka. Jestlipak se ve svých snech vidí tak, jak ji vidím já, střapatá a rozcuchaná? Najednou jsem se za své myšlenky zastyděl. Přece ji oloupili a nemá nic, ani hřeben ani zrcátko... Proboha, co to mám za nápady, na co by jí bylo zrcátko. A hřeben? Ten tu nejspíš nevlastní vůbec nikdo. V klášteře jsem tu a tam nějaký zahlédl, ale tady? Než se dostaneme na konec své cesty, už ty její dlouhé vlasy půjdou srovnat tak akorát nůžkami.

„Ano, musíme se připravit,“ zamumlal tiše Triton a pak to ještě doplnil, „musíme se připravit na nejhorší.“

Další den ráno se Artur vypravil k průsmyku na výzvědy. Všichni jsme napjatě čekali, s jakou se zprávou se vrátí. Zpět k nám však dorazil až za soumraku. Čekali jsme, až se nají a netrpělivě posedávali kolem ohně. Nakonec si nalil půl hrnku čaje a doplnil ho tekutinou z láhve, kterou si přivezl. Zhluboka se napil.

„Já vím, všichni čekáte, co vám řeknu. Ale situace je tak mizerná, že se mi o ní ani nechce mluvit. Široko daleko kolem průsmyku se vlastně povídá jen o dvou událostech. O Anně, Tritonovi a Darovi říkají, že jsou spojenci zdejších temných sil. Kdo je zabije, ten prý tím poslouží lidem i bohu. Nevím, kdo tu historku rozšiřuje, ale jejich popis, který jsem zaslechl, je dost přesný. Rozhodně neexistuje ani ta nejmenší šance projít průsmykem. A vrátit se přes brod, to už asi taky nepůjde. Prochází tudy od severu velké množství lidí. Vyprávějí, že sopka u Olomony zase vybuchla a opatrně si šeptem vyprávějí o zeleném ďáblu. Takže ani jim bych se v tuhle dobu nechtěl dostat do rukou. Jistě si umíte představit, co by s námi provedli, kdyby na nás někdo ukázal prstem.“

„No, to je teda pěkný nadělení,“ poškrábal se ve vousech Tom, „to teda nemáme kam jít.“

„Říkáš, že sopka u Olomony se zase probudila,“ ozval se trochu nesouvisle Benedikt a najednou se mi zdálo, že kouká nějak nepřítomně. Měl teď stejný výraz v očích, jaký jsem u něj vídával v kapli,

kam se chodil modlit. Co já o něm vlastně vím? V klášteře se jevil jako zbožný a naprosto nudný patron. Proč potom tak najednou odešel a vynaložil tolik energie, aby mě zachránil? Kde vzal své válečnické zkušenosti? Proč mě má rád? Zrovna mě, kulhavého nevzdělaného kluka? Najednou se jeho zrak vrátil do přítomnosti a přistihl mě, jak na něj koukám. Vrásky kolem jeho očí se náhle uvolnily a jeho obličej zvládněl náznakem úsměvu. V té chvíli jsem si uvědomil, že i já ho mám rád a bezmezně mu důvěřuji. „A to jsem vám ještě neřekl do nejhorší,“ pokračoval Artur, „nějaký Rohan prý v hostinci za průsmykem rozhazuje zlato a sbírá dobrodruhy všeho druhu. Rozhodl prý se vyčistit zdejší okolí. Kovář odhaduje, že už naverboval nejméně dvacet mužů. Taky povídal něco o tom, že pán zdejšího hrabství přislíbil tenhle kus divočiny tomu, kdo ho dokáže vyčistit a zajistit bezpečnost na cestách. Rohan má snad být nějaký jeho vzdálený příbuzný. No, a to je myslím všechno, co jsem vypátral. Co tomu říkáte teď?“

V následující chvíli jsem si rozšířil slovník o slušnou zásobu sprostých jadrných nadávek. Tom se ukázal v tomto směru jako pravá pokladnice výkalových slov. Když všem došel dech, ozvala se Anna.

„Ať už si myslíme nebo říkáme cokoliv, všichni dobře víme, že už nám osud naší cestu vybral. Nezbyvá nám, než si to přiznat.“

„Já vám to přece říkám od samého začátku,“ zazněl zvučný hlas Tima skoro až nepatřičně vesele, „je nejvyšší čas zvednout zadek, překročit potok a vydat se omrknout něco, co ještě neznáme.“

„No, pokud si mám vybrat mezi smrtí jistou, skoro jistou a nejistou, tak mi nezbyvá, než souhlasit s Timem,“ konstatoval i Artur. Tom doplnil moji slovní zásobu o další lidové výrazy.

„Já tam teda nejdu, já ne, tam mě nikdo nedostane,“ mumlal vedle mě Triton. Benedikt už zase upadl do svého zádumčivého stavu, nijak se nevyjadřoval, jen seděl a hleděl do plamenů ohně. Vlastně už k tomu ani nebylo co říct. Osud rozhodl za nás tím, že nám kromě Hromové stezky už žádnou jinou možnost nenechal. Bylo mi trochu úzko, ale zároveň jsem se i trochu těšil, že se znovu vydáme na cestu.

V okamžiku, kdy jsem se balil do deky a ukládal ke spaní, se ke mně sklonil Artur. Podle jeho dechu bych hádal, že si ‚ředil‘ čaj ještě několikrát a dost vydatně.

„Něco jsem ti přinesl,“ zašeptal a vložil mi do dlaně něco teplé-

ho chlupatého, „jeden místní opilec mi to prodal za dva frňany. Ptal jsem se ho, jak mu říká, ale byl tak sťatej, že blábolil nesmysly. Že prý ten křeček je jeho malá zakletá sestřička Žulinka.“

Maličké zvířátko v mé ruce se zavrtělo.

„Tak jsem mu musel ještě jednoho frňana přidat, aby přestal slzet. Takže tomu mrňousovi můžeš říkat...“ Artur se zarazil, asi i přes lihové zpomalené myšlení si uvědomil můj handicap, nicméně přece jen dořekl, „... Žuli. Tak dobrou noc.“

Naklonil jsem se ke skomírajícím plaménkům ohně, abych se podíval na tu chlupatou kuličku. Byl to roztomilý zlatý křeček s jemnými drápky a hebkými pacičkami. Černé oči mu svítily jako dva korálky. Uložil jsem ho na noc do svého vaku a doufal, že se do rána neprokouše ven.

Ještě před svítáním mě vzbudila něžná ruka Anny.

„Dare, je čas na cestu. Sbal prosím naše věci, musíme vyrazit co nejdříve. Cítím neklid za našimi zády. Běž prosím vzbudit ostatní a připrav koně.“

Protřel jsem si oči a rychle vstal. Zalomcoval jsem všemi spáči a rozhlížel se po Timovi, který tu nebyl. Než jsem však ustrojil nákladního koně, objevil se sám od sebe a beze slova mi začal pomáhat. Ostatní sice trochu protestovali, že mají vyrazit bez snídaně, ale přizpůsobili se. Za chvíli už po našem tábořišti zbylo jen pár vlahných uhlíků. Nakoukl jsem ještě do svého vaku, ale křeček zmizel. Neměl jsem čas ho hledat. Snad mu bude na svobodě lépe.

V čele s Timem jsme překročili potok a vstoupili na území nevalné pověsti. Vedli jsme koně po sotva znatelných cestičkách a mlčky postupovali zvolna hlouběji a hlouběji do tichého bludiště skalního města. Okolní ticho doléhalo na naše nervy více než bojový křik nepřátel. Každé cinknutí, každé došlápnutí kopyta na kámen se rozléhalo dutou ozvěnou a znervózňovalo nás. Několikrát jsme se museli vrátit, neboť průchod se ukázal být slepý. Nevím jestli i koně byli nervózní ze zdejšího okolí nebo jestli jen vycítili naše rozpoležení a nakazili se neklidem. Během dne jsme udělali jen několik krátkých přestávek, jinak jsme pomalu, ale vytrvale kráčeli vpřed. Pohodlná cesta to nebyla. Jízda na koni absolutně nepřipadala v úvahu. Byl vůbec úspěch, že jsme koně tou trasou dokázali přepravit. Suťová pole, kamenné srázy, úzké průrvy. Večer už jsme my i zvířata sotva vláčeli nohy. Za celou tu dobu jsme narazili jen na dvě malá zatuchlá jezírka s vodou, jinak jen skála, skála a skála. Osa-

mělý zelený keřík tu byl vzácností. Marně jsme hledali místo, kde bychom se mohli utábořit. Nikde žádná tráva pro koně, nikde dřevo na oheň, nikdo potůček nebo studánka. Příjemné bylo jen to, že tu nebyly ani mouchy ani komáři. Kraj ticha a smrti. Konečně jsme našli trochu větší rovinku v té spleti skal a kamenů, kde se dalo alespoň usednout nebo ulehnout. Právě jsme začali vybalovat zásoby a odstrojovat koně, když se prudce setmělo a přihnala se bouře. Takhle nějak jsem si vždycky představoval peklo. Rudé zášlehy se mísily s neskutečným rachotem a do toho všeho vichr plný ostrého oslepujícího písku. Viseli jsme na uzdách koní, abychom je udrželi na místě, ale zvířata byla téměř neovladatelná. Tomův kůň při svém jančení sklouzl zadní nohou do skalní pukliny, ztratil rovnováhu a při pádu si zaklíněnou nohu zlomil. Koutkem oka jsem zahlédl, jak ho Tom zabil. Já jsem spolu s Annou visel na hlavě našeho nákladního valacha, snažil se uhýbat před jeho kopyty a nezbláznit se z toho burácení ve skalách. Vtom Anna po zásahu kopyta upadla a kůň mě vlekl do tmy, kde jsem tušil svah. Chtěl jsem aspoň zahvízdat, ale v tom nebeském randálu jsem byl bez šance. Náhle po uzdě hmátla velká svalnatá ruka a přitahovala koně i se mnou zase zpět. Cítil jsem, že kůň i já se v blízkosti Toma pomalu uklidňujeme. Bouře odešla právě tak rychle, jako přišla. Nespadla ani kapka vody a písek jsme měli úplně všude.

„No fuj, to byla chuťovka,“ prskal Artur, aby se zbavil písku, který nám skřípěl i mezi zuby. Tom usedl na skálu vedle svého mrtvého koně. Zdálo se mi, že čelo si podepřel dlaněmi proto, abychom neviděli slzy v očích. Ještě, když vstal, trochu se mu leskly. Šero se pomalu měnilo v noční tmu a nikdo z nás neměl ani sílu ani chuť se bavit. Popřáli jsme si dobrou noc a ulehli, jak se dalo. Ráno mě neprobudila Anna, ale Triton. Ještě nezačalo svítat.

„Pojď se mnou, musíme najít nějakou vodu.“

Chtěl jsem vzbudit, ještě aspoň Toma, ale zadržel mě.

„Nikoho nebuď, Dare, vezmi měchy, které uneseš, a pojď se mnou.“

Poslechl jsem ho a oba jsme tiše začali šplhat neschůdnou skalní rozsedlinou. Triton se občas zastavil, ale zezadu jsem neviděl, co dělá. Něco kutil a pak ukázal směrem k malé skalní nádrži s vodou. Byla v ní mnohem čistší než voda, kterou jsme našli včera. Kdyby mě Triton nezadržel, snad bych do ní samou radostí hupsnul. Obličej mě ještě pálil po té včerejší písečné masáži.

„Nejdřív naber do vaků, pak se můžeme opláchnout,“ napomenul mě a větvičku, kterou držel v ruce, pečlivě a opatrně zastrčil do kapsy ve svém tmavém plášti.

„Víš, Dare, možná nás ještě čeká něco horšího než včera. Cítím přítomnost síly. Blížíme se k ní. Znáš tu sílu a nedokázal bych zajistit ochranu ani v době, kdy jsem býval v kondici. Někdy se tomu říká mágova chobotnice. Čerpá energii ze vzduchu i země. Čím jsi u ní blíže, tím větší riziko zásahu ti hrozí. Většinou se používá ke strážení cest a objektů. Horší je, když se mágovi, který ji vytvořil, něco stane. Má-li dost energie, roste a stává se velkým nebezpečím pro své okolí. Prakticky se nedá zničit. Zásah její energií může mít prapodivné účinky podle toho, jak ji její tvůrce naprogramoval. Bojím se toho setkání, nedokážu ani předpovědět, co se může stát.“ Přimhouřil oči a napil se trochu vody. Jeho nakřáplý hlas se trochu srovnal, ale bylo znát, že není zvyklý tak dlouho mluvit.

„Proč ti to vlastně povídám, chlapče. Budeš se muset naučit používat a kontrolovat svoji sílu.“ Vyhrnul jsem rukáv a napjal svoje svaly. No, nějaké tam byly, ale jejich předváděním bych se neuživil. Starý čaroděj se skoro naštvál. Mávl zlostně rukou a zamračil se.

„Teď není čas na legrácky. Ty dobře víš, jakou sílu myslím.“

Zavrtěl jsem hlavou a pokrčil rameny. Co si to vymýšlí? Jakou sílu? Co ho to napadlo za nesmysl? Ale asi bych mu neměl odporovat. Je starý, co kdyby ho z toho kleplo, pak by to bylo na mě. Ostatně ty jeho řeči jsou taky nějak podivné. Naprogramovaná chobotnice, kdo to jakživ slyšel.

„Hele, ty zabeďnevej kulhavej spratku,“ ztratil náhle trpělivost a začal legračně šermovat rukama, „jestli se nebudeš pořádně soustředit na to, co ti říkám, to ti říkám, nežádej si mě.“ Jeho hlas stoupl až do vzteklého sípání a nakonec se rozkašlal. Nemohl popadnout dech a mně ho najednou přišlo líto. Vypadal tak staře a bezmocně, možná se mu to i v hlavě trochu plete. Vydrží vůbec tuhle namáhavou cestu, napadlo mě a podal jsem mu trochu vody. Lokl si a zadíval se na mě. Měl světle modré oči. Překvapeně jsem si uvědomil, že to rozhodně nejsou oči ubohého starce. Byly pichlavé, ale zároveň signalizovaly vůli a inteligenci. Sklopil jsem zrak jako první a poprvé si připustil, že by mohl mít pravdu. Už mi nedávej svou sílu, vybavila se mi náhle slova umírajícího opata, nedávej mi svou sílu, nech mě zemřít. Co tím vlastně myslel? Já mu přece žádnou sílu nedával. Kde bych ji vzal? Znovu jsem se podíval na Trito-

na. Ještě pořád mě pozoroval. Naznačil jsem, že hodlám pozorně naslouchat. Znovu se napil a zadíval se za obzor, kam směřovala naše cesta.

„Promiň,“ řekl tiše, „jsem starej mrzutej dědek. Neuvědomil jsem si, že svou sílu používáš a přitom o ní nevíš. Budeme muset začít od základů.“

Posadili jsme se na skály, které začaly růžově vycházejícím sluncem. Nebýt v téhle zapeklité situaci, docela by se mi tu líbilo. Triton mluvil tiše a sípavě. Učil mě, jak se uvolnit, jak poslouchat tep svého srdce, jak naslouchat ostatním částem svého těla a který pocit mi vlastně signalizuje přítomnost síly. Bylo to pro mě něco tak nového, tak objeveného, bylo to úžasné. Cítil jsem každý sluneční paprsek, který se mě dotkl. Vnímал jsem chladnou a značnou tvrdost skal. Zdejší ticho na mě však dolehlo takovou silou, až mi naskočila husí kůže, kterou jsem mohl ukázat Tritonovi. Zdálo se, že ho to uspokojilo. Poklepal mi na rameno a první lekce zřejmě skončila. Ještě že už bylo světlo, jinak bychom si asi cestou dolů zlámali všechny končetiny. Ostatní se právě začali probouzet, když jsme vkročili do tábora. Spěchal jsem dát vodu našim koním a Triton zatím obsloužil lidi. Hned se všichni cítili mnohem lépe. Nakonec jim vysvětlil, kudy k vodě. Benedikt, Tom a Artur sebrali všechny naše měchy na vodu a vyrazili do skal je naplnit. Vrátili se rozjaření a rozesmátí. Samozřejmě kromě Benedikta. Ten svým úsměvem mimořádně šetřil. Ale aspoň z něj pro tuto chvíli spadla ta jeho podivná záдумčivost.

Když jsem vybaloval placky na snídání, zjistil jsem, že jsou okoušané. Kromě toho v nich byl, jako teď ve všem, jemný skřípavý písek. Vyndal jsem je a vyklepal obal. Vypadlo z něj něco malého běžově chlupatého. Než jsem se stačil podívat, co to je, bleskurychle se to přesunulo k mé noze, vyšplhalo to po nohavici a zalezlo pod mou kazajku a nepříjemně to lechtalo svými drápkami. Žuli, ty mršulo, oslovil jsem ho v duchu a snažil se ho odchytil na svém holém těle. Po chvíli křepčení a kroucení se mi to podařilo. Byl nejvyšší čas ho schovat v kapse, neboť mé pohybové kreace začaly přitahovat pozornost ostatních. Rychle jsem oprášil placky a rozlámал je, abych zakryl jejich ohryzané okraje. Tim vytáhl svou mapu a společně s ostatními studoval, kudy naše cesta povede dál. Podle jejich nespokojeného dohadování jsem usoudil, že asi nebude o mnoho lepší než včera.

A taky že nebyla. Skály rozpálené sluncem z nás vysávaly zbytky sil. Koně klopytali se skloněnými hlavami a nebylo ani pomyslení, aby se na nich někdo vezl. Naše nákladní zvíře si několikrát postavilo hlavu a odmítalo učinit další krok. Vynucená zastavení nás však nijak neosvěžila. Pokaždé jsme svá těla zdvihali s větší a větší námahou. Tu a tam jsme přece jjen našli kaluž vody a koně se lačně vrhali na houževnaté vysušené keřiky, kterých tu bylo zoufale málo. Ten den nás naštěstí nepotkala žádná nehoda. Nechápal jsem, jak se může Triton vždycky probudit ještě před svítáním, a kde bere energii k mému vyučování. Zlostině odbyl mé snahy předstírat naprosté vyčerpání. Prostě se mnou surově zatřepal a zasyčel to svoje „koukej vstávat, Dare“ takovým tónem, že mi nezbylo, než vstát a následovat ho do skal. Cítil jsem, jak jeho nervozita stoupá. I já už jsem rozeznával zlověstnou přítomnost neznámé síly. Museli už jsme být velice blízko.

Během čtvrtého dne, krátce po obědě nás naše štěstí opustilo. Právě jsme se potáceli štěrkovým polem, když jsem uslyšel Tritonův výkřik : „Dare, štit!“ Myslel jsem, že je to nový prvek ve výcviku a nic zlého netuše jsem poslušně přivřel oči a soustředil se ve svém nitru, abych vyvolal sílu. Potěšilo mě, když jsem ucítil, že se mi to daří. A pak sjel z čistého nebe blesk. Jenže kam se hrabe normální bouřkový blesk. Chvilí jsem měl pocit, že jsme uzavřeni ve světelné kleci. Vzduch se chvěl napětím a pak se na nás s příšerným rachotem zřítíl svět. Nevím, za jak dlouho jsem se probral. Nade mnou se skláněla Anna. Vlhkým šátkem mi otírala čelo a ruce. „Dare, chlapče, no tak už se probud'. Musíme pomoci ostatním. Jsou tak zticha, mám o ně strach.“ Triton seděl kousek přede mnou a svíral si hlavu v dlaních. Jemně se kolébal ze strany na stranu a mně se znovu chtělo zavřít oči. Když Anna zjistila, že si sedám, vydala se s mokrým šátkem a usazenýma slepýma očima směrem k Tritonovi. Rozhlédl jsem se, ale nikdo kromě nás tří tu nebyl. Cítil jsem se jako po těžké chřipce. Jestlipak mi zbyla ještě kapka síly? Přemohl jsem svou lenost a únavu a pokusil se soustředit. Teprve na třetí pokus se mi podařilo mentální cvičení dokončit. Teď jsem byl schopen vstát a dojít ke svým dvěma společníkům. I Triton už s pomocí Anny vstával. „Co s námi bude, co si jen počneme,“ tiše naříkala Anna a držela se starého kouzelníka jako své poslední záchrany. Viditelně tím nebyl nadšen.

„Přestaň vyvádět,“ bručel a uhýbal před svou pečovatelkou, která

mu chtěla mokrý šátek uvázat kolem hlavy.

„Pojďte, musíme odtud rychle pryč,“ postrčil mě na cestu a vzal Annu za ruku. Klopýtali jsme po kamení a podvědomě se drželi směru, do kterého nás táhlo naše nejasné poslání. Pod kazajkou mě zašimraly jemné dráčky. Vida, můj malý chlupatý společník to zatím taky přežil. Jenže teď už jsem neměl po ruce žádný drobeček, který bych mohl utrousit do kapsy.

Ale co ostatní? Triton se ani nenamáhal to zjišťovat. To přece nejde se na ně úplně vykašlat. Měli bychom je najít. Kostnatá ruka mě neurvale postrčila, když jsem zpomalil. Uhnul jsem z cesty a zastavil se. Tohle tedy ne! Oni jsou jediná přátelé, které mám. Jsou tu vlastně kvůli mně a já musím stůj co stůj zjistit, co se stalo.

Ne, zavrtěl jsem hlavou, když mi čaroděj přikázal pokračovat v cestě. Ukázal jsem na sebe a cestu zpět. Mávl jsem rukou nad jeho nadávkami a vyrazil zpátky tak rychle, jak jen mi to moje slabší noha dovolovala. Oba volali mé jméno, já však šel dál a snažil se zahnat úzkost, která se mě v mé samotě zmocňovala. Obcházel jsem naše poslední stanoviště ve stále větších kruzích, ale nic jsem nenalézal. Ani stopa po koních, po lidech, nikde nic. To přece není možné, bránil jsem se představě, že se mohli tak úplně vypařit. Vtom mě vyrušilo harašení sutí. Rychle jsem se otočil. Byl to však jen Triton s Annou. Došli až ke mně a hádali se.

„Ale já to místo vidím,“ protestovala Anna, „jsou naživu.“

„Ženská, vždyť ty nejsi normální. Nic o tom nevíš. Zemřou dřív, než se k nim dostaneme. Naše jediná šance je co nejdříve odsud zmizet.“

„Mě bys možná přemluvil, ale podívej se na Dara. Nehne se, dokud je nenajde. A bez Dara stejně naše cesta nemá smysl. Musíme mu pomoci.“ Díval jsem se na Annu a nepoznával ji. Starostlivá bázlivá pečovatelka zmizela a místo ní jsem zíral na nádhernou divokou bojovnici. Nevidoucí oči se blýskaly ohněm a když prudkým gestem hlavy odhodila své zcuchané vlasy, pocítil jsem k ní stejně silnou náklonnost jako při prvním setkání. Jasně, teď přece patříme k sobě až do konce. Do konce čeho, zarazil jsem se, ale nebyl čas o tom přemýšlet.

„Vy nevíte, do čeho lezeme,“ zasípal unaveně a rezignovaně starý muž.

Uchopil jsem Annu za ruce a stiskl je. „Ano, Dare, teď je vidím ještě jasněji. Mají zavřené oči a spí. Brzo už se probudí. Měli

bychom si pospíšíť. Tudy,“ Anna napřáhla ruku a mě na chvíli připadalo komické, že nám cestu musí ukazovat slepec.

Triton nás však znovu zarazil.

„Ještě okamžik. Sedni si, Dare. Teď přivolej svou sílu. Utkej z ní tenkou pavučinu na dva pláště. Jeden oblékni Anně a druhý přehoď přes svá ramena. Máš to?“

Usoudil jsem, že tuhle radu bych měl přijmout, a tak jsem učinil, co mi říkal. Utkal jsem ve svých představách ne dva, ale tři pláště. Pak jsme vyrazili. Anna nás vedla hlubokou průrvou do skalního bludiště. Ačkoli slunce nepřestávalo pražit, tady mezi skalami na nás dolehl chlad. Začal jsem se třást. Možná to bylo i chladem. Nevím, jak dlouho jsme šli, mně se to zdálo jako celá věčnost, ale dorazili jsme ještě za světla. Skály se před námi najednou rozestoupily a my se ocitli na mýtině před obrovskou jeskyní. Vchod dovnitř byl tak velký, že by jím prošel celý náš klášter. Rovněž při pohledu na mýtinu se mi zatajil dech. Bylo to neuvěřitelné. Několikrát jsem zamrkal, abych se ujistil, že opravdu vidím to, co vidím. Po celé ploše se povalovalo fantastické množství pokladů i krámů. Mezi tím vším bylo tu a tam vidět několik koster v různých pozicích. Na té nejbližší k nám už se rozpadal oděv a byl vidět stříbřitý meč, uvízlý mezi žebry. Báł jsem se udělat krok kupředu.

„Kde jsou?“ rozhlížel se Triton, jakoby podobné mýtiny vidal každý druhý den.

„Tam,“ zamířil ukazováček naší slepé průvodkyně dozadu až k místu, kde začínal porost lesa. Na břehu tiché lesní tůně jsme objevili naše koně a nakonec i čtyři spící postavy.

Když jsme k nim dorazili blíž, řekla Anna: „Vidíte je? Já už je totiž nevidím, všechno mi zahalil rudý krvavý závoj.“

„Jsou tu všichni,“ tiše a bez nadšení konstatoval stařec. Sklonil jsem se k Benediktovi a zatřásl jím. Otevřel oči a chvíli se mi zdálo, že jimi nevidí. Nakonec se však na mě přece jen pođíval. Začal pohybovat rty, ale neslyšel jsem, co říká. Naklonil jsem hlavu blíž. Byla to latinská modlitba. Nabídl jsem mu ruku, že mu pomohu vstát, ale nepřijal ji. Sám se namáhavě zvedl na kolena a jen dál drmolil něco nesrozumitelného. Klekl jsem si proti němu a začala se ve mně zvedat vlna zoufalství.

„Přestaň Dare,“ zařízl se mi do uší sípavý výkřik starého kouzelníka. Dvěma, na jeho postavu docela mrštnými, skoky se ocitl u mě a odhodil mě nečekanou silou od Benedikta. Dostal jsem zlost, jak

se mnou zachází. Já přece nejsem žádné jeho vlastnictví. Ale on najednou pokýval hlavou a zatvářil se docela spokojeně.

„Šetři svou silou,“ zasyčel, „tenhle není nebezpečný.“

Ohlédl jsem se. Už se probouzeli i ostatní. Tim už byl na nohou a vrávoral směrem k tůňce. Mohutný Tom si opřel hlavu o starý pařez a stále ještě hleděl někam do prázdna. Artur se dosud nepohnul, jen se rozhlížel. Vykročil jsem směrem k němu, abych se podíval, není-li zraněn. Vypadal nějak divně. Náhle se vymrštil jako číhající šelma, která se vrhá po kořisti. Popadl dýku, která se vedle něj povalovala, a vrhl se směrem k Tomovi. Napřáhl obě ruce ke smrtící ráně. Né!!! zařvalo celé moje nitro, ale nikdo nebyl dost blízko, aby ho mohl zarazit. Víc už si nepamatuji.

Tentokrát se moje vědomí probouzelo postupně a velice pomalu. Nejdřív jsem vnímal přicházející světlo. Za ním přicházely známé hlasy. Byla tu kulisa monotónního rytmu modlitby, kterou narušoval ženský hlas: „...musíš mi pomoci, Trite. Potřebuji další vodu. A měl bys nakrmit Artura, víš že se ho bojím. Zůstanu chvíli u Dara místo tebe.“

„Tak dobře. Bože, tolik bych si přál mu pomoci, kdysi by to pro mě nebyl žádný problém, a teď to nedokážu. Připadám si tak starý, tak zoufale starý. Dare, chlapče, máš v sobě tolik citu a tolik síly, nesmíš ji všechnu plýtvat na druhé, zůstaň tu ještě chvíli s námi. Máme tě rádi, potřebujeme tě.“

To už jsem opravdu nevydržel a otevřel oči, abych se podíval, neklame-li mě sluch. Je vůbec možné, aby tento sentimentální projev skutečně vypustil z úst ten starý nerudný bručoun?

Všiml si, že na něj koukám a okamžitě ucukl rukou, kterou mě ještě před chvílí hladil po rameni.

„No, to je dost, že se náš sedmispáč probouzí,“ zaskřípá v jeho hlase obvyklý tón. „Koukej se dát rychle dohromady, je tu spousta práce pro jedny ženské ruce a slabého starce.“

Usmál jsem se jeho hartusení a on se na mě docela přívětivě zašklebil.

„Měl jsi ošklivý záchvat, Dare,“ hladila mě Anna po rukou, „měli jsme o tebe strach.“

Pak mě najednou objala a já cítil, jak se mi začínají vracet síly. Rozhlížel jsem se kolem. Dva kroky ode mně klečel Benedikt a stále drmolil náboženské texty. Vůbec na můj pohled nereagoval. O kus dál jsem zahlédl Tima, jak vleče k ohni nádherně zdobené sedlo

a směje se. Artura ani Toma jsem nezahlédl. Sakra, proč se nemůžu jen tak obyčejně zeptat?! Zkusil jsem se zdvihnout, ale zatočila se mi hlava.

„Nespěchej, Dare, přinesu ti trochu čaje a čerstvé placky. Aspoň že se tu dá najít dřevo na oheň, a zásob je tu taky na výběr. Počkej, nevstávej, jsem hned zpátky.“

Na to, že byla slepá, se tu Anna orientovala docela dobře. Nakrmila mě a já po té námaze zase rychle usnul. Moc klidné spaní to však nebylo. Pronásledovaly mě krvavé sny, takže jsem byl docela rád, když mě z nich před svítáním Triton vyrušil.

„Vstávej, Dare, je čas na další lekci.“

Odvedl mě stranou od tábora na planinu poblíž lesa. Posadili jsme se a Triton začal tiše vysvětlovat.

„Dare, vím, že jsi ještě slabý a unavený, ale dost zoufale nás tlačí čas. I mágova chobotnice sbírá síly a počítám, že tak za pět dní bude moci vyslat další výboj. Do té doby musíme být z jejího dosahu. Nebude to snadné.“

Teď jsme vlastně v jejím v jejím zajateckém táboře. Někde tady kolem vede silové pole, které nás nepustí pryč. Kdysi bych si s ním poradil sám, teď to však musím naučit tebe.“

Starý kouzelník byl ke mně tentokrát vlídný, i když mi to hned nešlo. Trpělivě opravoval moje chyby a já postupně získával znalost, jak vytvořit kouzlo bezpečné brány. Mentální cvičení mi velice prospělo, při zpáteční cestě už jsem se cítil docela v pořádku.

Do tábora jsme dorazili za úsvitu. Společně jsme se pustili do přípravy snídaně. Pořád jsem měl cukání jít se rozhlédnout, kde je Artur, ale Triton mě stále něčím zaměstnával, až jsem ho podezříval, že mi to dělá naschvál. Po chvíli se přihnal Tim a s dětským nadšením nám ukazoval obrovský kovový štít s válečnými výjevy.

„Pořád něco hledá,“ zavrčel můj učitel, „přenáší krámy sem a tam, ale aby přiložil ruku k dílu, to ne. Ale aspoň nikoho neohrožuje.“

Kývl jsem bradou směrem k Benediktovi.

„Jo, ten je tady mírněj a zrovna tak nepoužitelnej.“

Pak se na mě zahleděl a zeptal se: „Ty se nepamatuješ, co se stalo při tvém záchvatu?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jak bych to řekl? Zkrátka Artura chytil Amok a chystal se procihnout velkého Toma. Tys při tom zařval a dostal jsi křeče. Artur

se pak zarazil, jako kdyby mu někdo vypnul přívod vzduchu a zhroutil se na Toma. Jenže spadl tak nešikovně, že Tomovi tou dýkou poranil rameno. Ale na druhou stranu to bylo jeho štěstí, poněvadž Tom se probral a první co udělal bylo, že chňapnul Artura za krk a začal ho škrtit. Tim se tomu vesele chechtal, Benedikt zrychlil přeríkávání modliteb, zatímco já s Annou jsme se snažili rozevřít Tomovy prsty. Musel jsem ho praštit do toho zraněného ramene, aby povolil. Naštěstí se nám ho podařilo svázat dřív než se probral úplně. Artura jsme radši svázali taky. Pokud chceš, můžeš je jít nakrmit. Leží támhle za keřem u tůně. Ale dej pozor, jsou nebezpeční i tak.“

Popadl jsem miskou s ovesnou kaší a vyrazil k tůňce. Nevím, co jsem čekal, ale tohle určitě ne. Zareagovali na mou přítomnost divokou zuřivostí. Skoro jsem se bál, že se Tomovi podaří přervat pouta. Krmení se tak trochu podobalo zápasu. Sklidil jsem několik kopanců, kaše byla rozbryndaná všude a já se tu mezi jejich nadávkami cítil slabý a bezmocný.

Došoural jsem se zpět k ohni a usedl vedle Anny, která mě mateřsky objala kolem ramen. Bylo mi z toho všeho smutno.

„Našel jsem to, našel jsem to,“ přihopsal k nám Tim a mával sedlovými brašnami.

„No, konečně něco užitečného,“ zahučel Triton, který si prohlížel Timovu mapu.

„To je přece moje,“ zareagoval dotčeně Tim, když spatřil svůj poklad v kouzelníkových rukou. Chtěl mu mapu vytrhnout, ale Triton byl rychlejší a schoval ji v některé z kapes svého pláště.

„Jestli nám teď pomůžeš, vrátím ti to. Teď běž a přiveď koně.“ Tim upustil brašny, neochotně se otočil, ale šel splnit rozkaz. Tentokrát se příprava na cestu značně protáhla. Triton trval na tom, že nesmíme s sebou vzít nic kovového ani žádný drahý kámen.

„To je první, na co strážní chobotnice reaguje,“ vysvětloval, když vyhodil všechny naše zbraně, helmy, kotlík i nože a sekeru. Přimhouřil oko jen nad přezkami sedel a kroužky v uzdách koní. Naložili jsme potraviny a vodu a pak to nejhorší - naše pomatené kamarády. Artura jsme nakonec museli vzít klackem po hlavě, abychom ho dokázali vysadit a přivázat na koně. Tom se tolik nevzpouzel, ale zase byl proklatě těžký. Benedikta jsme ani nemuseli přivazovat. Viditelně mu bylo jedno, v jaké pozici se modlí. Skoro jsem mu záviděl jeho situaci, kdy nic nevnímá, nic ho nevzrušuje.

Vyrazili jsme na cestu. Triton se snažil vybírat cestu schůdnou pro koně. Postupovali jsme pomalu. Ani koně nebyli spokojeni s chováním svého nákladu. Každou chvíli jsme je museli uklidňovat a přes problematické úseky zvířata jednotlivě převádět. Tim sice tu a tam pomohl, ale velmi neochotně.

Najednou se před námi rozevřela louka. Pravá nefalšovaná zelená louka. Koně zafrkali, natáhli krky a zrychlili krok.

„Ne,“ zařval Triton, „zadržte je. Stůjte, zpátky!“ Viseli jsem na uzdách koní vši silou, kterou jsme vlastnili. Anně se podařilo nákladního koně otočit a vtáhnout zpět do skal. Já svíral otěže Benediktova koně, který frkal a pohazoval hlavou. Nakonec si však dal říci a zastavil.

Našeho nejsilnějšího koně s Tomem v sedle vedl Tim. Ten se svojí váhou proti koni neměl sebemenší šanci. Kůň, už tak byl dost nervózní ze svého břemene a na Tima se vůbec neohlížel. Vyrazil tryskem vpřed a po několika skocích to směšné břemeno konečně setřásl ze své uzdy. Tritonovi se vedlo podobně. Kůň s Arturem následoval příklad svého koňského kolegy a vláčel starého kouzelníka kamením. Všechno se událo tak rychle, že jsem ani nestačil pochopit, oč tu běží. Timovi se zřejmě nic nestalo, neboť vyskočil a ještě stihl zachytit uzdu druhého koně, který vláčel Tritona. To už bylo na zvíře přece jen trochu moc a konečně přibrzdilo a zastavilo. Nechápal jsem proč se starý kouzelník tolik snaží zastavit koně. Ta louka byla opravdu nádherná, sám jsem měl sto chutí natáhnout se do téhle svěží trávy, vdechnout její vůni a zapomenout na všechno, co nás provází. Vtom mě oslepil záblesk a prudká bolest očí, které jsem si nestihl včas zakrýt, se mi zahryzla do hlavy. Když se mi podařilo znovu oči otevřít, uviděl jsem koně ležícího na krok od louky. Nehýbal se ani on ani jeho jezdec. Tome, kamaráde, to přece ne...

„Dare,“ dolehl ke mně z dálky skřípavý tón hlasu mého učitele, „jestli teď budeš myslet jenom na Toma, zahyneme tu všichni.“

Tón Tritonova hlasu přerušil mou myšlenku. Rozladilo mě to. Kouzelník spolu s Timem přicházel k nám a pevně držel nervózního zpěněného koně. Vypadal vyčerpaně. Nedokázal jsem se však na něj dál mračit, je už tak starý, i na něj je toho zřejmě trochu moc.

„Tomovi už nikdo nepomůže, ani ty, Dare,“ řekl smutně a shrnul si bílé vlasy z čela. Zaplavila mě vlna bezmoci a do očí mi vyhrkly slzy. Stojí vůbec můj život za tohle všechno, napadlo mě.

„Pojď, Dare,“ vzal mi z ruky uzdu Benediktova koně, „jen si tu trochu odpočiň. Teď bude záležet na tobě, dostaneme-li se odtud živí. Tam, co leží Tom, se pokusíš otevřít bránu.“

„Proč právě tam?“ zeptala se zděšeně Anna,

„Díky tomu výboji je to teď nejslabší místo ochranné bariéry, přes kterou se potřebujeme dostat.“

„A pak už budeme v bezpečí?“ ptala se dál Anna, jako bych měl jen odsunout závoru na dveřích, nic víc.

„Proč se nezeptáš své jasnovidné mysli,“ zaškaredil se Triton, „jasně že nebudeme v bezpečí. Dosah výbojů mágovy chobotnice se prostě odhadnout nedá. A teď už neruš, ať se Dar může soustředit.“

Soustředit? A právě teď? Zavřel jsem oči a i tak jsem stále před sebou viděl Toma s jeho koněm. Nemělo to smysl. Nic nemělo smysl. Smrt možná ani není tak zlá, jak vypadá. Možná je to jen klidný tichý přístav, kde loď našeho života jen lehce dosedne na břeh a všechny radosti i smutky se rozplynou v nekonečném míru.

„Dare, otevři oči, Dare,“ uslyšel jsem hlas, ale přicházel do mého vědomí zdaleka a já jsem si nebyl jistý, zda ho chci poslechnout.

„Dare, chlapče, vrať se a otevři oči,“ šeptal trochu sípavě další hlas a já najednou nevěděl, kde jsem.

„Sakra, kluku jeden mizerná, koukej se probudit, nebo mě z tebe trefí šlak,“ zesílilo volání a někdo se mnou zatřepal. Teď už mi moje místo pobytu bylo dokonale jasné. Že já radši nezůstal v tom svůdně klidném přístavu!

Pootevřel jsem oči. Triton se na mě díval pohledem, ze kterého mě zamrazilo i zahřálo zároveň. Zrcadlila se v něm zlost i strach o mě.

„Už je zase s námi,“ zašeptala Anna a já si teprve teď uvědomil, že to byla ona, kdo mě jako první zavolal zpět z mého zvláštního snu. Nemohu tvrdit, že bych jí za to byl vděčný. Cokoliv jiného bylo lepší než naše skutečná situace.

„Přece jsem ti řekl, že se máš soustředit, ne usnout navěky.“

„Tak už se do toho konečně dej,“ vrčel Triton.

No, nevím, možná už jsem si zvykl na jeho nevlídné zacházení nebo jsem se naučil vnímat i to, co si myslí a nevysloví to, najednou mi zkrátka tón jeho hlasu přestal vadit. Má mě rád, pomyslel jsem si naprosto nelogicky.

„Čím dříve se do toho dáš, tím větší šanci máme se odsud

dostat,“ hučel do mě, až jsem s povzdechem přikývl. Tentokrát už mi do docela šlo. Po chvíli jsem cítil, jak se moje bezpečná brána rozevívá.

„Jdeme,“ řekl starý kouzelník tiše, aby mě nevyrušil, a všichni jsme vykročili směrem k Tomovi, pak kolem kopyt jeho koně. Přímo před námi pulzovala brána.

„Jdi první a drž bránu,“ postrčil mě jemně Triton a já v pohodě prošel. Za mnou se objevila Anna s naším nákladním koněm. Pak se vynořil Tim a za ním kůň s Benediktem. Brána však v tu chvíli nebyla dost vysoká a Benedikt se dotkl hlavou jejího okraje. Ucítil jsem přeskočení jiskry a uviděl, jak se jezdec hroutí a pomalu sklouzává ze sedla koně.

Proboha rychle, už tu bránu nemohu udržet. Jakoby mě Triton slyšel, v mžiku proklouzl a protáhl zmenšujícím se otvorem v bariéře i koně, na němž byl připoután Artur. Přeskočila další jiskra a brána zmizela. Třásl se mi ruce a zmocnil se mě nepříjemný pocit, že jsem nic nedokázal udělat pořádně.

„Ne,“ zaječel náhle Tim, „ještě s sebou musíme vzít Toma,“ A než mohl někdo zaznamenat, co dělá, vrhl se proti bariéře. Ani tentokrát jsem nestihl včas zavřít oči. Bodavá bolest výboje mě prostoupila od hlavy až ke špičkám nohou. To přece ne! Tima ne! Křeč bolestivě zasáhla moje tělo a já si nemohl pomoci. Vzápětí se moje vědomí propadlo do milosrdné mlhy a dál už jsem nevnímal ani necítil vůbec nic.

X X X

„Darino, to přece nejde, s tím nemůžeme souhlasit!“

„Co se do toho pleteš, děvčečko. Buď ráda, že vás tu ještě trpím a drž hubu. Když teď nemůže rozhodovat můj bratr, leží osud hradu i hrabství na mně. A já tu pořádek udržím, rozumíš? Radši se koukej starat o Arama a jeho děti. To je tvoje práce, víš?“

„Jsi tak bezcitná, že se to ani vypovědět nedá. Ti dva nám přece slouží už celá léta. Nemůžeš je teď na stará kolena vyhodit.“

„Bože můj, Magdo, pořád se chováš jako služka, je to ubohé. Jak jen si tě můj bratr mohl vzít, to fakticky nepochopím. Nikdy z tebe nebude hradní paní, nikdy, pamatuj si to!“

„Ale ani Aram by něco takového nikdy neudělal. A ty to dobře

víš. Teď sice bývá trochu mimo, ale on se zase vzpamatuje. Určitě! Uvidíš.“

„Vypadni, holčičko a nestrhej nos, kam nemáš. Radši si běž ještě pohrát s dětmi, ať si je užiješ, než odjedou.“

„Ne, to Aram nedovolí!“

„Ale ano, už to odsouhlasil... Ty naše chudinko malá, vždyť on se s tebou ani neporadil, že?“

„Jsi bestie a ne jeho sestra,“ otočila se mladá žena rudá vzteky a třískla těžkými dubovými dveřmi, seč jí síla stačila. Za dveřmi ji vztek opustil a do hnědých očí jí vhrkly slzy. Poslední dobou toho na ni bylo moc. Pořád se to zhoršovalo. Během uplynulého půl roku už Aram skoro s nikým nemluvil, přestal pracovat a už dvakrát se pokusil beze slova odejít někam pryč. Když minulý měsíc onemocněl a krátce nato zemřel strýc Cedrik, objevila se tu Darina se svými kamarády.

„Prý nám pomůže v těžkých chvílích,“ trpce se zasmála Magda a dopotácela se do zahrady. Schoulila se na lavičku pod starou lípou a popustila stavidla svému pláči. Kam jen se podělo její štěstí. Všechno vypadalo kdysi tak nádherně, jako pohádka.

Chudá dívka se provdala za mladého pána hradu, narodila se jim Emi a pak za dva roky i Deril. Vše se zdálo tak krásné a nadějně. Úrodný kraj, prima lidé, milující manžel, zdravé děti... Kapesník už úplně promočila slzami.

„Ach, strýčku Cedriku, proč jen jsi musel odejít tak brzo?“

Pak se najednou v mladé ženě přesunuly pocity od sebelítosti ke zlosti. Mrskla mokrým kapesníčkem ke zdi, rázně vstala a vykročila. Pak se přece jen zarazila, vrátila se pro svůj kapesník, sebrala ho, strčila do kapsy a setřela rukávem z očí zbytek slz. Rozpustila a prohrábla si nádherné tmavé mírně vlnité vlasy a pak je zase zručně spoutala sponou. Lehce si oprášila sukni a vrátila se na nádvoří, kde na ni čekala práce. Při tom shonu na chvíli zapomněla na své trápení.

Vpodvečer nakoukla do kuchyně, zda je všechno v pořádku a tam ji zastíhl malý kudrnatý klučina.

„Mami, nemůžu najít Emí. A přitom mi slíbila projížďku. Je na mě ošklivá, víš?“

„Ale jdi, ty brepto. Jen se asi někde zapomněla. Teď se běž podívat po tátovi a řekni mu, že bude večere. Tak už utíkej, Deri.“

„Ale to není správný říkat že pojedeme, když nejedeme,“ reptal

nabručeně malý rozumbrada, ale pak přece jen poslušně odběhl. Matka se usmála a stoupla si k oknu, aby viděla, jak její klučina probíhá nádvoří a míří dozadu k brance do polí. Hory na obzoru byly dnes lehce zamžené, oblohou se zvolna sunuly prořídle řasy obláčků a z nádvoří sem doléhal jen obvyklý hluk vozů, kopyt a lidských hlasů. Milovala zdejší kraj a trochu se jí stýskalo po večerních procházkách s Aramem. Bývalo jim spolu tak dobře. Věděla, že sama nemá dost sil a energie vládnout hradu a lidem v okolí. Ani po tom netoužila. Skoro by teď byla raději chudá v polorozpadlé chalupě. Neměla dost zkušeností ve vedení hospodářství, financí. Nedokázala uhlídat lidi, neuměla rozhodovat, co kdy a komu prodat a co zase nakoupit, aby bylo v zimě všeho dostatek. Kdyby byla Darina jen trochu vlídnější a přístupnější, s radostí by jí nechala všechno na starosti. Vlastně měl Aram kromě Dariny ještě i mladšího bratra. Možná ještě někde žije. Kdyby věděla kde, vzkázala by pro něj. Ale třeba by ani nepřišel. Má na tenhle kraj prašpatné vzpomínky. Vlastně se za těch pět let nepřišel podívat na hrob své ženy a dcery ani jednou. Tenkrát po tom neštěstí sedával tady v kuchyni, choval na klíně malého Derika a dlouho odmítal jakékoliv jídlo. Všichni byli přesvědčeni, že zánik své rodiny nepřežije ani on. Pak mu jednou Emi podala nakousnuté jablko.

„Na, stvýčku, chvoustej,“ šišlala tak roztomile, že ani on neodolal. Zůstal u nich ještě měsíc a pak odjel. Od té doby se neozval. Kdo ví, kde je mu konec. Od té doby se také datuje Aramova nemoc. Stále se kvůli tomu trápil. Jako kdyby za to mohl. Ale tenkrát přece vyrazil pro švagrovou a neteř hned, jak dostal bratrův vzkaz. Že přijel k Olomoně pozdě a obě už byly mrtvé, za to přece nemohl nikdo. Byla to vůle boží. Alespoň je tu ve vsi úctě a slávě pohřbili. Nebyla to Aramova vina. A přece se od té chvíle změnil. Dřív byl tak veselý a společenský a pak začal vyhledávat samotu. Mluvil méně a méně, přestávalo ho zajímat okolní dění a nakonec se přestal zajímat i o děti. Poslední dobou se už jen díval do dálky pořád jedním směrem. Toužil odejít. Bála se toho. Děti byly na cestování ještě malé, ne všude bylo bezpečno... Ale kdyby věděla, že mu to pomůže, šla by s ním třeba hned. Co však s dětmi?

„Mami, mami,“ zatahala ji dětská ručka opakovaně za sukni. Ani si nevšimla, že už se Deri Vrátil.

„Mami, máš jít za tátou a Emi. Nechce jít zpátky. Máš přijít.“

No jo, už je to tu zase. Pořád častěji a častěji. Děti už ho nedo-

kážou přivést zpět. Jednou to možná nedokáže ani ona. Co bude potom?

„Tak, mami, pojd' už,“ zatahal ji tentokrát za ruku Deri. Podvolila se dětské ruce a nechala se vést nádvořím do polí až k výběžku nejbližšího lesa. Tam seděl Aram s Emi na klíně. Dívka ho objímala kolem krku a tiše mu něco vyprávěla. Otec však stále hleděl nepřítomně do dálky a nezdálo se, že by ji poslouchal.

Magdě se při tom pohledu zalily oči slzami.

„Arame,“ vzala ho za téměř bezvládné ruce, „Arame, už musíme jít domů. Pojd' prosím tě, pojd'.“

„Tati, no tak tati, pojd' už,“ přidaly se k ní i obě děti. Muž váhavě zdvihl oči a přikývl. Pomalu spolu kráčeli podvečerem, děti vesele štěbetaly a Magda se snažila polykat hořké slzy.

Ani neměla chuť na večeři, když si představila Darininy posměšné pohledy a jedovaté poznámky. Ještě, že aspoň k dětem se chovala trochu vlídně. Magda měla nejasný dojem, že její švagrová vlastní děti mít nemůže.

Tentokrát však byla u večeře příjemně překvapena. Darina oplývala dobrou náladou, dětem rozdala drobné dárky a ke všem se chovala mimořádně dobrosrdečně. Dokonce zrušila výpověď těm dvěma starým lidem, za které se Magda ten den přimlouvala. Všude kolem teklo proudem dobré víno a veselí nebralo konce. Byla to tak velká změna, že z toho Magda začala být nervózní. Nechtěla však pokazit dobrou náladu večera a upejpavě si připíjela s rozjařenými spolustolovníky. Dávala jen pozor, aby v nestřežené chvíli nenalili do Arama příliš mnoho alkoholu. Po nějaké chvíli však i ona pocítila příjemnou únavu, oči se jí klížily a nebylo už v jejich silách je udržet otevřené.

Probuzení začalo krutou bolestí hlavy. Magda se pokusila otevřít oči, ale hned je zase zavřela, neboť se s ní svět zatočil a spolu s ním i žaludek. Za chvíli to zkusila znovu. Vědomí se k ní vracelo pomalu a z dálky. Připadala si trochu dezorientovaná, neboť ležela v trávě a nad ní vítr rozechvíval větvičky a listy mohutného stromu. Tohle přece není ani její postel, ani ložnice, ba ani jejich zahrada. Co se stalo? Pokusila se nadzvednout na loktech a zasténala, jak její hlavu při mírném pohybu sevřela prudká bolest.

„Vida, madam se probudila,“ ozval se nepříjemný tón hlasu vrchního tajemníka, jak Darina titulovala jednoho svého přítele. Teď přistoupil blíž k ležící ženě a zálibně si ji prohlížel.

„Jsi docela hezká, víš to? Nechtěla bys místo něho raději mě,“ zakřenil se žlutým úsměvem, až se Magdě zvedl neklidný žaludek.

„Jak myslíš,“ zašklebil se a hodil Magdě k nohám naplněný vak. Nenávistně se na něj podívala.

„Moc po mně naházej očima, milá zlatá, já jen plním vůli své paní. Madam Darina se nechává poroučet a vzkazuje ti, že máte zmizet. Pokud se vrátíte, pošle pana Arama do ústavu pro cvoky a tebe dá prvnímú, kdo si o tebe řekne.“

Magda se nadechla, přemohla bolest a posadila se. Vedle sebe uviděla ležet Arama. Ještě dýchá, žije, uvědomila si.

„Jenomže moje děti,“ vypravila ze sebe ztěžka. Suchý okoralý jazyk jakoby zdřevěněl. „Chci svoje děti, já...“ zajíkla se bolestí a složila hlavu do dlaní.

„Tvoje děti už jsou v téhle chvíli na cestě do klášterní školy. Řekli jsme jim, že jsi onemocněla a že jsme tě převezli do špitálu. Jsou to hodné dětičky, nedělaly žádné potíže. A pokud bys chtěla dělat potíže ty, vzkazuje ti paní Darina, že z tvých dětí pak udělá ty nejspolečnější otroky. Rozumíš mi? Musíš teď odejít a už se nikdy nevracet. Jinak...“ Muž se odmlčel s významně povytaženým obočím. Potom se otočil a důstojně odkračel k povozu, kterým je sem zřejmě přivezl. Ještě jednou se ohlédl, naskočil a práskl do koní.

Magda se znovu sesunula do trávy a zavřela oči. Tohle jí teda nedaruje. Copak takhle lze beztrestně zacházet s lidmi? Jenomže u koho by se měla dovolat spravedlnosti? Vlivné příbuzné nemá, král je příliš daleko a vysoko a Aram... Namáhavě se zvedla a poklekla vedle svého muže. Položila mu ruku na čelo a odhrnula vlasy. Dlaněmi mu přejela po čele a tvářích. Otevřel oči a podíval se na ni.

„Arame, miláčku,“ oslovila ho chraptivě, „oni nám chtějí vzít naše děti. Musíme se vrátit.“

„Je čas jít,“ zašeptal a Magda si nebyla jistá, zda jí rozuměl.

Otevřela vak, který tu zůstal ležet tak, jak ho tajemník pohodil. Byla tu i láhev s vodou. Dala Aramovi napít a pak si lokla sama. Stále ještě nemohla pochopit, jak je možné, že takhle dopadli.

Ať přemýšlela, jak přemýšlela, žádné východisko z téhle zapeklité situace jí nenapadalo. Pokud se Aram nevzpamatuje, návrat nic nevyřeší. Ale co jim zbývá? Bloudit po světě a hledat své děti? Co jen si počnou bez mámy a táty? Srdce se jí sevřelo úzkostí.

„Je čas jít,“ podotkl Aram a zvedl se. Pomalu, aniž se ohlédl, vyrazil na cestu.

„Arame, počkej na mě,“ vzlykla Magda, popadla vak s jídlem a vodou a vyrazila za svým mužem.

„Arame, myslíš, že jdeme správným směrem,“ zapochybovala.

„Ano,“ odpověděl skoro vesele, „jdeme úplně správně. Už byl nejvyšší čas vyrazit.“

„Ach bože,“ rezignovaně povzdechla žena a přizpůsobila se rychlosti chůze svého partnera. Nic jiného jí nezbývalo. Právě teď po letech si vzpomněla na slova svého svatebního slibu:...a budeš kráčet po boku svého manžela v dobrém i zlém...

X X X

Anna mi vyměňovala obklad na čele a doteky jejích jemných prstů byly velice příjemné.

„Dare, ty ses probudil,“ napůl se zeptala a napůl konstatovala.

Vzal jsem ji za ruku, abych jí odpověděl.

„To je dobře. Pro Tritona je velmi vyčerpávající cestovat tímto způsobem. Je na všechno sám.“

Úplně se mi při té větě sevřely vnitřnosti a v mžiku jsem si na všechno vzpomněl. Moji přátelé to opravdu nepřežili? A já za to můžu! Ne, to ne, bránil jsem se uvěřit tomu. Znovu jsem otevřel oči a pokusil se zvednout. Ale nešlo to. Tělo bylo tak slabé, že mě neposlouchalo. Znovu jsem se začal propadat do sladkého bezvědomí a byl jsem dokonce rád, že ty nepříjemné myšlenky odplouvají pryč.

Než jsem procitl podruhé, pronásledovaly mě divoké sny. Utíkal jsem před bouří, propadal se do bezedných proláklín a marně se snažil ovládnout končetiny. Šplhal jsem temnou roklí vzhůru a už se mi napůl podařilo vyškrábat přes horní okraj, ale oni mě uchopili za nohy a nechtěli mě pustit ze své moci. Chtěl jsem volat o pomoc, ale nemohl jsem otevřít ústa. Země se pode mnou začala kolébat. Pak se mi podařilo otevřít oči.

To, co se pode mnou kolébal, nebyla země, ale náš nákladní kůň. Pohnout jsem se opravdu nemohl, protože jsem byl na něj připoutaný jako nějaký balík. Tato ztráta důstojnosti mě znechutila. Zavrtěl jsem se a pokusil se vytáhnout ruce z provazů. Šlo to. Začal jsem uvolňovat i smyčku, co vedla kolem mého těla. Po chvíli se mi to podařilo, ale zřejmě to nebyl nejlepší nápad, neboť jsem začal sklouzávat ze sedla dolů. Neměl jsem v rukou žádnou sílu, neudržel se a žuchl jsem dolů jako pytel brambor. Nohy mi zůstaly přivázané

k sedlu, takže moje nová pozice opravdu nebyla o mnoho důstojnější než ta stará. Naštěstí náš nákladní valach patřil mezi koně rozumné. Vláčet nějaký náklad po zemi ho ani nenapadlo a sám od sebe zastavil.

Odněkud zepředu se ozvalo zaklení a za chvíli se nade mnou vynořila rozevlátá Tritonova postava.

Vypadal zbědovaně, ale měl jsem radost, že ho vidím.

„Chceš tím říci, že jsi unavený a je čas se utábořit,“ zeptal se mě s jemně pořouchlým úsměvem.

Zakřenil jsem se na něj a pokusil jsem se odmotat konečně provaz i ze svých nohou. Nešlo to, hlava se mi zatočila slabostí. To už však starý kouzelník klečel, aby mi pomohl.

„Kdybys vydržel ještě několik kroků, máme před sebou mimořádně sympatickou louku i s potokem. Tam nějaký čas zůstaneme. Přikývl jsem.

Pomohl mi vstát a doslova mě vystrkal zpět na koně, kde jsem se rozplácl jako žába, abych se udržel. Asi se budu muset naučit jezdit, napadlo mě. Krokem jsme došli až skoro k potoku a já si s překvapením uvědomil, jak je krajina kolem nás příjemně jiná. Švitoření ptáků, bzukot hmyzu, tiché bublání potoka, tráva, stromy, květiny - je tu všechno, jak má být. Jenom....

Triton mi pomohl se posadit do trávy. Za chvíli přivedl i zbylé dva koně, které na místě, kde jsem spadl, zřejmě hlídala Anna. Na prvním byla připoutána těla Tima a Artura, na druhém tělo Benedikta.

Náhle mi výhled zakrylo Tritonovo tělo. Stál přede mnou a díval se mi do očí. Začal jsem být z toho jeho pohledu nervózní.

„Dare,“ oslovil mě pomalu a důrazně, „tvoji tři přátelé jsou naživu, jen mají takový drobný problém. Ty však na ně teď nebudeš myslet. Budeš myslet na sebe, na to, jak je tu krásně, jak se rychle uzdravuješ. Rozumíš?“

Proč mi to asi říká tak důrazně? To je přece jasné, že se chci uzdravit. Ale taky bych hrozně rád věděl, co je s mými přáteli, jestli nejsou v nebezpečí jen kvůli mé nešikovnosti. Tima přece zasáhl silný výboj. Začaly se mi chvět ruce.

„Sakra, nedělej to, Dare, teď ne!“ vztáhl ke mně naléhavě ruku Triton.

Zarazil jsem se. Já přece nic nedělám.

„Mysli na něco jiného, alespoň dnes večer. Sakra, kluku, měj

přece rozum,“ hučel do mě dál.

Jenomže jak mám na Tima nemyslet, když mě potřebuje. Někde uvnitř pociťuji, jak hrozně moc mě potřebuje. Promiň, učiteli, omluvil jsem se v duchu a cítil, jak přichází záchvat. Triton zařval na Annu, která hned přiběhla, aby mu pomohla držet moje v křečích se zmitající tělo. Udivilo mě, že tentokrát jsem se nepropadl do tmy. Stejně jako tenkrát u lůžka umírajícího otce Fabiána jsem vnímal všechno dění kolem sebe. Pak jsem se zase vrátil do svého těla, které se zklidnilo. Triton mě namáhavě zdvihl do náruče a odnesl kousek dál na místo chráněné před větrem i před pohledem na těla mých přátel. Dal mi napít nějaké hořké tekutiny, zabalil mě do deky a odešel. Pak se ještě jednou vrátil a strčil mi pod deku do ruky malé chlupaté tělíčko, které se okamžitě začalo drápat do skrýše pod mou košili.

„Zase byl, mrcha, v plackách. Koukej si ho hlídat,“ zavrčel, hodil po mně tím svým zvláštním pohledem a zmizel. Jemné drápky mě lechtaly na kůži, světlo začalo pohasínat v podvečerním šeru a za chvíli mě ukolébával spánek. Byl to příjemný a zdravý spánek, který mi vrátil mnoho sil.

Ráno jsem procitl osvěžený a v dobré náladě. Najednou se mé svaly i údy umoudřily a já celkem bez problémů vstal. Dostal jsem hlad. Musel jsem se smát, když jsem viděl, jak Žuli projevuje o placky stejný zájem, jako já. Zkontroloval jsem koně. Byli na tom dobře, vesele se popásali a nic jim nechybělo. Pak jsem se začal rozhlížet, kde se uložili ostatní.

Když jsem objevil Annu, ještě spala. Zato Triton už byl vzhůru a spravoval koňské sedlo. Rychle vyskočil a zastoupil mi cestu. Bylo mi jasné, že tu poblíž nejspíš leží i ostatní.

„Ani nápad, Dare, dneska tě k nim nepustím. Musíš mít trochu klidu. Další záchvat by ti určitě neprospěl.“

Usmál jsem se na něj a otočil se kolem své osy, abych ukázal, jak kypím zdravím. Potom jsem ukázal na oči a na srdce. Nebyl jsem si jist, zda pochopí, že oči nejsou vše a že je vidím tak trochu i srdcem. Zpytavě se na mě podíval, chvíli uvažoval a pak pokrčil rameny.

„No dobrá, ukecal jsi mě pohledem.“

Šel pro jistotu se mnou, asi mému zdraví přece jen příliš nevěřil. Benedikt, Artur i Tim měli zavřené oči. Byli zabalení do dek, ze kterých vykukovaly jen jejich pohublé obličejky.

Sklonil jsem se k nim a každého se dotkl. Timovo čelo bylo

horké, chvílemi hlasitě vzdychal, tu a tam sebou cuknul ze sna. Pod mou dlaní se trochu uklidnil.

Artur ležel klidně, vypadal, že hluboce, velmi hluboce spí. Tváře mu zarostly střapatým strništěm vousů, vypadal i ve spánku docela divoce.

Když jsem svou ruku položil na čelo Benediktovi, otevřel oči. Skoro jsem se polekal. Pozná mě? Bude si pamatovat, co se stalo? Rozhlédl se a neobratně odhrnul pokrývku. Triton se k němu také sehnul a pomohl mu posadit se. Pak ze svého pláště vylovil láhev a dal Benediktovi něčeho napít. Pozoroval jsem, jak se šklebí a toužebně si přál, aby to zase byl můj starý přítel, který mě vytáhl z klášterní cely. Ale on jen znovu přimhouřil oči, sesunul se do trávy a pokračoval ve spánku.

Triton mě vzal za rameno.

„Neboj se, bude v pořádku. Možná už večer se probudí a dostane pořádný hlad. Měl bys pomoci Anně upéct nějaké placky do zásoby. Já se zatím poohlédnu po nějaké zvěřině.“

Pozorně jsem si svého učitele prohlédl. Byl teď mnohem vyzábřejší než dřív a to je co říct, protože i před tím byl hubený. Jeho ruce byly už jen kosti pokryté vrásčivým pergamenem. Temné kruhy pod očima tvrdě kontrastovaly s bílými vlasy a vousy. Plášť už se mu značně třepil a boty držely jen silou vůle. Pohyboval se trochu shrbeně a unaveně, ale oči měl ostré a živé. Napadlo mě, jak nás asi cestou vláčel, když jsme nebyli při vědomí. Musela to být pěkná dřina projít zbytek Hromové cesty a dostat nás z dosahu nebezpečí blesků. Byl bych nevěřil, že to může dokázat sám, jen s pomocí jedné slabé slepé ženy. Musí mít fantastickou výdrž. Pokud ještě měl magické schopnosti, musel to být opravdu velký muž. Dá se říci, že teprve teď jsem si ho začal vážit.

Společně jsme došli k potoku a připravili oheň. Postavil jsem vodu na čaj a pak zavedl Annu na nízký břeh bystřiny, kde se mohla trochu umýt a upravit. Našel jsem i pár užitečných bylin a připravil léčivé obklady pro své přátele.

Po obědě krátce sprchlo. Měl jsem chuť vyrazit po okolí spolu se svým učitelem, ale nedovolil mi to, prý mám odpočívat. Naštval jsem se a zalezl do deky. Kupodivu jsem skoro okamžitě usnul. Probudil jsem se uprostřed noci. Něco nebylo v pořádku. Tápal jsem v měsíčním světle a pomalu procházel kolem tábora. Koně byli v pořádku, žádné podezřelé zvuky jsem nezaslechl. Co mě tedy

mohlo vzbudit? Žili byl také na svém místě. Právě se mi snažil prokousat v kapse ještě jednu díru. Zvolna jsem dorazil až k ležení našich marodů. To je ono! Co se tu děje?

„To jsi ty, Dare?“ oslovil mě známý hlas. Místo odpovědi jsem zachřestil svým korálkovým náramkem a pocítil obrovskou úlevu, že je tu s námi někdo další se zdravým rozumem. Přistoupil jsem blíž a rozeznal Benedikta, jak sedí a drží na klíně zmitající se Timovo drobné tělo.

„To je dobře, že jsi tu. Pomoz mi. Zdá se, že je na tom Tim nějak zle. Pořád blouzní.“

Vložil jsem svou dlaň na Timovu hlavu a rázem měl pocit, že ji držím na rozpálené plotně. S nejistotou jsem čekal, nedostanu-li zase záchvat, ale nic se nedělo. Je to teplo jako by se stěhovalo z Tima na mě.

„To stačí, Dare,“ oslovil mě další hlas ze tmy. No jo, Triton aby něco zaspal! Před ním člověk nic neutají.

„Jo, taky se mi zdá, že už je Timovi trochu líp. Darova společnost mu, zdá se, prospívá,“ nesměle oponoval Benedikt. Nebyl jsem si jist, jestli má takový respekt ze starého kouzelníka nebo je-li ještě tak zesláblý po nemoci.

„Jsem rád, Bene, že už jste zase fit. Klidně si tu Dara nechte, jestli chce, ale i on by se měl ještě šetřit. Taky to neměl snadné, dejte na něj pozor,“ zaskřípal trochu znechuceně kouzelníkův hlas a pak mi Triton vložil do ruky moji deku.

Nejdřív jsem pomohl Benediktovi znovu uložit Tima a pak jsem si ustlal mezi nimi.

„Mám pocit, jako bys byl najednou tak nějak starší, Dare. Nedo-
kázal jsem tě ochránit...“

Vyhledal jsem Benediktovu dlaň a položil si ji na srdce.

„Já vím, taky tě mám moc rád. Ale teď už spi a nech si zdát něco hezkého, protože repertoár našich snů v poslední době za moc nestál. Dobrou noc.“

Zapomněl svou ruku na mém rameni a já měl báječný pocit, že se náš osud konečně mění k lepšímu.

Zůstali jsme v tomto příjemném zákoutí odpočívat ještě dalších pět dní.

Bylo nám tu dobře, ale stav zbývajících dvou kamarádů se příliš nezlepšil. Benedikt se od nich skoro nehnul. Pečoval o ně ve dne v noci a připadal mi velmi smutný. Zato Triton viditelně pookřál.

Vodil Annu a mě na procházky po okolí, dokonce nás nutil lézt po skalách, což pro Annu nebylo snadné.

Každý den časně ráno zase začaly naše magické lekce. Dá se říct, že jsem se tu ani trochu nenudil.

Večer jsme pak sedávali u ohně a opékali, co den dal. Tentokrát to byly ryby z nedalekého jezírka. Nádherně to vonělo. Pomalu jsem je obracel nad plameny a vychutnával pohodu každé zdejší klidné chvíle. Ani jsem neměl moc chuti přemýšlet o budoucnosti. Teď a tady mi bylo docela dobře.

„Je tu krásně,“ řekla Anna, ale byl to jen úvod k nepříjemnému konstatování. „Ale měli bychom už vyrazit dál. I Třetí už je na cestě a čas našeho setkání je blízko.“

Tritonův pohled sjel přes Annu na mě: „No, možná by ještě pár dní klidu neškodilo.“

„Také se mi tu líbí, Trito, ale cítím, že je čas odejít. Neumím to vysvětlit, ale věř mi, že je to nutné. Třetí nás potřebuje a čím dřív se s ním setkáme, tím líp.“

„A co naši dva nemocní. Taky je vidíš? Přežijí to?“

„Já nevím, nevidím je,“ odpověděla tiše po chvíli Anna a pokrčila rameny.

„No, možná by tu bylo řešení,“ zapojil se do diskuse Benedikt.

„Mám asi tři dny cesty odtud příbuzné. Myslím, že by se o naše spící kamarády postarali.“

„To je výborný nápad,“ souhlasila Anna.

Triton jen neurčitě pokýval hlavou a zahučel jen: „Hm, proč ne.“

Já jsem si ale nedovedl představit, že je opustíme a dál pojedeme bez nich. Už teď vypadají dost zbědovaně. Potravu nepřijímají vůbec, tekutiny tu a tam nějaké spolknou - to přece nemůže žádné tělo dlouho vydržet. Měli bychom pro ně najít lékaře a ne je jen tak někde opustit.

„Myslím, že by tam byli v dobrých rukou,“ řekl Benedikt, „ráno můžeme vyrazit, zavedu vás tam.“

Druhý den jsme se tedy znovu vydali na cestu. Benedikt si zpočátku nebyl příliš jist správným směrem a několikrát s Tritonem studoval mapu, ale v poledne jsme došli na rozcestí, které poznal.

„No konečně, tady už to znám. Pozitíří dorazíme ke strýci. Teď už pojedeme civilizovanou krajinou.“

„Což pro nás není příliš výhodné,“ zabručel Triton.

„Nechápu proč,“ podivil se Benedikt.

„Čím asi v naší situaci zaplatíme za jídlo a nocleh?! Jak si poradíme u placených přechodů řeky?“

„Žádný strach. U strýce se vybavíme vším potřebným.“

„A něco si můžeme vydělat na tržišti,“ přidala se Anna.

Triton zahučel, nevím jestli souhlasně nebo nesouhlasně a šli jsme dál. Večer se nám podařilo objevit malou šikovnou paseku, kde jsme se utábořili. Druhý den už od rána mrholilo a v poledne se rozpršelo naplno. Benedikt se pokusil vyjednat pro nás nějaké suché útočiště, ale nikde nestáli o přítomnost takové podezřelé tlupy, jako jsme byli my. Nezbylo nám, než pokračovat dál a noc strávit na další lesní pasece, tentokrát v mokru a chladu. Benedikt nás utěšoval, že je to naše poslední nepříjemnost a že příští den na nás čekají už jen samé příjemné okamžiky. Už jsem viděl hrnek teplého čaje, mísu něčeho dobrého a suchou postel.

Pršet nepřestalo ani další den. Tima a Artura jsme přikryli, čím se dalo, aby nenastydli, a časně ráno jsem se vydal dál. Před polednem Benedikt zastavil a počkal, až k němu všichni dojdeme.

„Támhle je to, „ ukázal na siluetu hradu, která se v dešti rýsovala před námi.

Za půl hodiny už jsme vkročili otevřenou branou na nádvoří. Tam se na nás vyřítily tři obrovští psi a my měli co dělat, abychom udrželi naše poplašené koně.

Benedikt na psy zavolal a ti se jako mávnutím kouzelného proutku změnili v klubko vrtících ocasů a málem ho porazili, jak se snažili jeden přes druhého olíznout mu nos.

Za psy se na nádvoří přikolébá starý shrbený muž, zabalený v plachtě proti dešti.

„Pane Bene, to je ale překvapení. Pojd'te dovnitř, ať nestojíte na dešti,“ mávl směrem za sebe a hned přiběhlo několik lidí, kteří nám pomohli sundat náklad z koní. Za chvíli už jsme všichni byli pod střechem ve velké studené místnosti. Benedikt se snažil promluvit s mužem, který ho uvítal, ale ten pořád kvůli něčemu odbíhal, až se zdálo, že se hovoru snaží vyhnout.

Vtom do místnosti vešla žena v sametových šatech, tmavé vlasy vyčesané do drdolu s náhrdelníkem a náramky na obou rukou.

„A to se podívejme, kdopak to k nám zavítal,“ promluvila celkem tiše, a přesto její hlas nebylo možné přeslechnout.

„Darino,“ rozzářil se Benedikt, „rád tě vidím. Co tady děláš?“

„Život je těžkej, milý bratříčku, a na mě teď dolehla smutná

povinnost pečovat o tohle panství," usmívala se zářivě a zdálo se, že „smutná povinnost“ jí přináší mnohá potěšení. Připadalo mi zvláště, že může mít Benedikt takovouhle sestru. Kdo ví, jaká je vlastně jeho minulost. Nejspíš to nebyl žádný chudák.

„A strýček Cedrik?“ pohaslo trochu nadšení v jeho očích.

„Už to má za sebou. Nedávno zemřel a tenhle chlívek," mávla rukou kolem sebe, „mi tu nechal na krku.“

„Tobě? Vždyť tu měl Arama.“

„Jó, milej zlatej, ten se od toho tvýho neštěstí dočista zcvoknul a nedávno utek z domova i s tou svojí děvečkou.“

„To ale... To přece není možné," hroutila se Benediktova radost do bezedné propasti.

„Jo, jo, tak už to na světě chodí. A co, že tebe sem vítr zavál? Tvoji společníci nejsou zrovna na úrovni. „Copak tu pohledáváte?“

No nazdar, pomyslel jsem si. Ještě, že žádnou sestru nemám. Tuhle studenou pichlavou dámu bych do příbuzenstva rozhodně nechtěl. Bylo mi Benedikta líto. Nejspíš se u jeho sestry moc neo- hřejeme.

„Doufal jsem, že mi strýc půjčí koně a trochu peněz. Taky jsem myslel..." poněkud se zarazil, asi si uvědomil, že tohle místo asi nebude nejlepším útočištěm pro nemocné kamarády.

„No, nejsme na tom teď nejlíp," zahrála to do neurčita hradní paní, „ale uvidím, co se pro vás dá udělat.“

Otočila se na podpatku a dala najevo, že audience je u konce. U dveří se otočila: „Nechám vám přinést něco k snědku.“

Zapadly za ní dveře a nikdo z nás nevěděl, co by na to řekl. Benedikt se otočil k úzkému oknu a hleděl ven do polí, na která se sná- šel nepřetržitý hustý déšť.

Za chvíli příběhlo několik plachých sloužících s chlebem, stude- nou pečením a ovocem. Na žádnou otázku neodpověděli, jen uhýbali očima a koukali co nejrychleji zmizet. Jeden zamklý stařík rozděl- lal oheň, což nám přece jen trochu pozvedlo náladu.

Nakonec vstoupil muž středního věku s delšími mastnými vlasy a na stůl postavil džbán vína.

„Dovolte, abych se představil," řekl, „jsem Celestýn z Bijova a u paní Dariny zastávám funkci tajemníka a finančního správce. Pověřila mě, abych zajistil, co všechno budete na další cestu potře- bovat.“

Mnul si nervózně už od pohledu zpocené ruce a nikdo z nás se

nehrnul ho srdečně pozdravit. Všichni jsme vyčkávavě hleděli, co z něj ještě vypadne.

„Můžeme vám zapůjčit koně, nějaké peníze a vybavíme vás zásobami na cestu.“

„Říkal jste zapůjčit,“ zeptal se Benedikt, jakoby nevěřil vlastním uším.

„Jistě, samozřejmě,“ bez uzardění pokračoval pan tajemník.

„Tady už jsem si dovolil načrtnout pár bodů ke smlouvičce, kterou bychom o tom sepsali. Jistě pochopíte, že pořádek ve financích je nezbytný a kdyby se cokoli přihodilo, jistě by všechno zjednodušilo, kdyby tady pan Benedikt vlastnoručně dopsal stručnoučné prohlášení, že se vzdává svých dědických práv. Paní Darina by to jistě ocenila.“

„Škvor,“ mumlal si pod fousy starý kouzelník, sedící vedle mě.

„Kdybych jen trochu mohl, byl by z něj škvor,“ cedil dál mezi zuby a mračil se jak nacucaný bouřkový mrak. Benediktovi přece jen chvíli trvalo, než strávil vše, co bylo řečeno. Zamyšleně hleděl na nervózního pana tajemníka a zdálo se, že se nemůže rozhodnout.

„Nevím, jestli by to bylo vhodné. Musel bych nejdřív promluvit s Aramem, abych viděl, jak na tom je. A pak, má přece syna, na něj by v první řadě přešlo dědické právo. Musím si to ještě nechat projít hlavou. K čemu by to vlastně Darině bylo, když ani nemá rodinu? Ostatně - kde bych našel bratra? Rád bych ho viděl.“

„Váš pan bratr, é, jak bych to řekl... Už dlouho se snažil kamsi odejít. No a právě před několika dny se tak říkajíc vydal na cestu spolu se svou manželkou.“

„A děti?“

„Děti před tím poslali do klášterní školy.“

„To je divné. Proč by to dělali? Co se vlastně přihodilo?“

„To prosím nemám tušení. Já jen vím, že pan Aram už se vůbec o nic nestaral. Paní Darina sem původně jen přijela na návštěvu. Starý pán na tom však byl zle a krátce poté zemřel. Potom už tu nebyl kromě paní Dariny nikdo, kdo by se o zdejší panství chtěl a měl starat. To je vše, co vím.“

„Dobrá, dobrá, ještě si o tom s promluvíme se svou sestrou. Zatím vám děkujeme za starost a péči.“

Musím říci, že to bylo poprvé za těch několik let, co znám Benedikta, kdy jsem v jeho řeči zaslechl trpký ironický tón. Nebylo mi z toho dobře po těle. Tajemník odplul pryč, ale pachůf nevítanosti

nám tu po jeho vystoupení zůstala. Povečeřeli jsme, jen aby se neřeklo. Konvice s vínem se však nikdo z nás ani nedotkl. Nějak jsme ztratili chuť. Jediné, co nás tu drželo, byl vytrvalý déšť a naše neproschlé šaty. Sesedli jsme se u krbu a tiše hleděli do plamenů. Artur s Timem nevypadali ani dobře ani špatně. Klidný netečný výraz jejich obličejů mě rozesmutňoval.

„Musíme jim opatřit čisté šaty,“ nakrčil nos Benedikt, když zachytil výpary jejich schnoucích oděvů. Vřele jsem s ním souhlasil.

Udržovat čistotu v jejich stavu nebylo snadné.

„Někde něco seženeme, pojď se mnou, Dare,“ řekl nakonec a vyšli jsme na nádvoří. Stále ještě lilo. Přeběhli jsme do kuchyně, kde už se mylo a uklízelo nádobí. Benedikt se pokoušel zavést s lidmi hovor, ale navzdory tomu, že ho očividně znali, nejevili ochotu povídat. Bojí se, oni se něčeho nebo spíš někoho bojí, uvědomil jsem si. Benedikt byl trpělivý a zkoušel to dál a znovu, ale marně. Nakonec pro nás půjčil dva pláště do deště a vytáhl mě na vycházku do rozbahněných polí. Nejdřív jsem si myslel, že se tím jen uklidňuje, ale když jsme pokračovali pořád dál a dál, usoudil jsem, že nejspíš k někomu jdeme na návštěvu. A měl jsem pravdu. Z polní cesty jsme odbočili na lesní a zanedlouho jsme po dalším odbočení stáli před hrubě roubeným srubem. Benedikt bez zaváhání silnými údery zabušil na dveře.

„Koho to sem čerti..“ ozval se nevrle drsný hlas a dveře se pootevřely.

„Kdo jste a co tu chcete,“ vybafl na nás domácí pán pohostinně. Benedikt sundal kapuci: „Jestli mě nepoznáš po hlase, tak už se s tebou nikdy nevožeru.“

„Bene, ty jeden šlechtickej vejtlupku, kde se tu bereš? Sem myslím, žeš vzal kramle a už se nevrátíš. Tak honem zapadněte dál, ať v tý nebeský vodě nezrezivíte.“

„Dagu, pardále, tohle dítě, co je se mnou, vodchoval klášter, tak mi ho těma svejma řečma nezkaz.“

„Sem, jakej sem, však von se z toho nepo...“, zamumlal zbytek slova a kopnul do jedné dveří, aby je otevřel. Vstoupili jsme do příjemně vytopené místnosti s velice strohým praktickým vybavením. Hostitel dalším pečlivě propočteným kopnutím zase dveře za námi zavřel a já už se nedivil, že má všechno tak hrubě a bytelné stavěné.

„Dáme si kafe, akorát se vaří voda,“ oznámil nám a za chvíli stál

před každým z nás hrnek hořkosladké tekutiny, kterou nám navíc vylepšil kapkou kořalky. Marně jsem gestikuloval, že nechci, vůbec si toho nevšiml. Trochu mi připomínal Toma - mohutný zarostlý muž se silnými svalnatými rukama. Na levačce mu však chyběly tři prsty. Zbylé dva však zastaly vše, co bylo třeba. Zdálo se, že už si ani neuvědomuje, že jich má méně, než je obvyklé. Občas po mě hodil pohledem, ze kterého mi naskakovala husí kůže. Měl jsem pocit, že dokáže člověka přečíst třemi pohledy do posledního písmenka. Benedikt z něj kupodivu nervózní nebyl. Udělal si pohodlí a s mírně pobaveným výrazem ignoroval někdy i značně nelichotivá oslovení, kterými ho tento muž častoval. Vyrozuměl jsem z jejich hovoru, že spolu nějaký čas bojovali někde daleko odsud.

Když se nabažili společných vzpomínek, přišla řeč na současnost.

„Ale, stojí to teď za velký mazlavý,“ zamračil se Dag, „už půl roku jsem nesehnal lepší kšeft než jako pomocník v kovárně. Chtělo by to změnu. Vod tý doby, cos odešel, tu chcíp pes. I když s tebou už pak taky moc velká sranda nebyla. Pěkně tě to vzalo co?“

„Jo, to jo. Vlastně tam tenkrát zůstali kvůli mě. Nechtěl jsem si nechat ujít koňský trh a tak jsem vzkázal bráchovi, aby tam pro mě zajel místo mě. Koně mi byli přednější než rodina a Bůh mě za to potrestal.“

„Co to žvaniš, brácho, kam se poděl tvůj zdravý rozum? Jako bys nevěděl, že smrt je děvka vybíravá - co jí nabízíš, nechce, co před ní hlídáš, nejvíc ji přitahuje. Každěj si neseme kus svého osudu. Nejsi sám, kdo přišel u Olomony vo rodinu.“

„Já vím, už je to za mnou. Pět let jsem se modlil, abych našel sílu žít dál. Prosil jsem boha, aby mi ukázal smysl života. A teď jsem znova na cestě, u které nevím, kam vede a jak skončí.“

Dag se zašklebil a zajiskřily mu oči: „To zní zajímavě. Půjdu s tebou.“

„Ale já spíš myslel, že bychom u tebe nechali dva nemocné kamarády. Jednoho z nich znáš - je to Artur.“

„Ale nepovídej. Sušinka Artur že by ochořel? Toho nejspíš vyléčí nějaká pořádná bitka.“

„Také se mnou jedou dost podivní lidé...“

„Hele, ty erbe pruhovanej, já koukám a vidím. Je mi jasný, že jsi adoptoval tohodle chudáčka tady a že de vo něco divného. Zkrátka a dobře, du do toho s tebou, ať se ti to líbí nebo ne!“

Pak sáhnul samozřejmým gestem po láhvi kořalky a naředil zbytek svého kafe půl na půl. Jen tak tak jsem stihl schovat svůj hrnek pod stůl, než stejnou dávkou poctil i Benedikta. Pak mě bleskově sjel očima, ušklíbl se, ale nic mi už nevnucoval.

„Vlastně jsem se tě přišel zeptat, jestli ses teď poslední dobou neviděl s mým bratrem. Prý nebyl normální,“ přehodil Benedikt v rozhovoru výhybku na jiné téma.

„Jó, tvůj brácha Aram,“ zaváhal s odpovědí náš hostitel, ale pak zřejmě usoudil, že nemá cenu si brát servítky.

„Naprostej cvok! Nechápu, jak člověk, kterej má všechno, může tak zblbnout. Vo nic se nestaral, ani vo paničku - a že ta by stála za hřích - ani vo děti - furt ho museli hlídat, aby jim nezdrh. No, a před dvěma tejdny jim nejspíš fakt zdrh.“

Benedikt upil mocný doušek ze své kávy, aby zakryl povzdech, kterému se nemohl ubránit.

„Doufám, že se teď nechceš ujmout hradu a vést usedlej život. To bys mě zklamal. Těším se na tu cestu s tebou.“

„No jo. Jenže nejdřív potřebujeme doktora nebo někoho, kdo se postará o Tima a Artura.“

„Jasně, žádnej problém. Zajedeme k jedovatému Igorovi. Votevřel si dva dny cesty vodsad hospodu. Uvaří pár utrejchů a pokud po tom nezhebnou, tak se uzdraví. Co ty na to, mlíkožroute?“

Mohutná ruka znovu zabloudila k láhvi s kořalkou a dolila znovu oba hrnky, které v tu chvíli stály na stole.

„Taky nemáme prachy, po cestě jsme o ně přišli...“

„A ségra předstírá totální chudobu, co?“ zachechtal se v nepřijemné tónině Dag.

„Nějak si poradíme,“ mávnul nad tím rukou Benedikt.

„Jasně,“ přitakal hostitel a hodil do sebe půl hrnku tekutiny. Začaly se mi klížit oči. Sečetla se únava z cesty, příjemné teplo, možná i ta kapka kořalky a pocit bezpečí. Malou chvíli jsem se ještě snažil udržet víčka otevřená, ale marně.

Ráno mě probudilo mohutné chrápání. Benedikt ležící vedle mě to nebyl. Vyhrabal jsem se z kožešin, do kterých mě večer někdo zabalil, neboť přirozená potřeba mě nutila vyjít ven.

Pokusil jsem se o to v největší tichosti, ale přesto vydatné chrápání rázem utichlo. Protáhl jsem se dveřmi. Slunce si pohrávalo s každou kapkou vody, která uvízla na listech, jehličí i trávě. Zhlu-boka jsem se nadechl svěží vůně. Mraky zmizely a sluneční paprsky

teple spočinuly na mé kůži. Orosená pavučina zářila v křoví jako diamantový šperk. Dotýkal jsem se větví a listů a nemohl se nabažit té nádhery.

„Vida, přestalo pršet,“ zaznělo za mnou až nepatřičně hlasitě. Dag se protahoval na prahu a tvářil se docela příjemně.

„Tak co, štěně, jak ses vyspal?“

Usmál jsem se na něj a nebylo mi úplně jasné, proč jsem z něj měl včera tak mrazivé pocity. Vlastně vypadal jako dobrosrdečný loupežník.

Po vydatné snídani náš hostitel naházel do velkého koženého vaku pár věci, odněkud vyhrabal drátěnou košili, mohutný meč a několik dalších lehčích zbraní. Benedikt se nepokrytě zaradoval a bral jednu po druhé do ruky, aby je potěžkal a vyzkoušel. Když si vybral, ostatní zabalil do jedné houně a převázal řemínkem, aby se to lépe neslo.

Tentokrát byla cesta docela příjemná, i když bláto ještě zdaleka nestačilo oschnout. Dag si pobrukoval nějakou písničku a já se rozhlížel po zdejšími okolí. Pole, lesy, drobná stavení, byla tu příjemná mírně zvlněná krajina. Z nedalekého rybníka se zvedlo hejno kachen. Já být na Benediktově místě, určitě bych tu zůstal. Naučil bych se konečně pořádně jezdit na koni, pěstovat polní plodiny, stavět domy. co by mi scházelo?

Na hradě už nás netrpělivě očekávali naši přátelé. Triton se zlobil, že jsme zůstali pryč tak dlouho a ani neřekli, kam jdeme, že je v místnosti pro hosty taková zima, že hned ráno zase přišel ten protivný tajemník a měl nepříjemné řeči.

Zato Annu jsem nemohl ani poznat. Asi se jí ujala některá z žen, neboť na sobě měla jednoduché čisté šaty a byla učešaná. Dlouhé, mírně zvlněné vlasy v barvě obilí měla sčesané do ohonu a převázané stužkou. Najednou vypadala o deset let mladší. Jak tam tak seděla u obou našich nemocných druhů, zdála se být silná i zranitelná zároveň. Pak zdvihla hlavu a otočila ji ke mně.

„Dare, jsem ráda, že jste se konečně vrátili. Timovi je zase hůř. V noci měl horečku a trochu blouznil. Buď tak hodný a přines ještě trochu vody nebo studeného čaje.“

Mezitím vstoupil do místnosti i Dag, který se zdržel někde venku. Benedikt ho představil. Starý kouzelník se tvářil nedůvěřivě a odtažitě. Ruku mu nepodal. Zato Anna se krásně usmála, vstala a nabídla ruku před sebe do prázdna. Dag se k ní vrhl a trochu

nemotorně a rozpačitě její ruku políbil. Připadalo mi to u takového hromotluka trochu komické. Mrknul jsem na Benedikta, taky mu v koutcích úst cukal úsměv, když Dag hledal slušná slova, aby vyjádřil své potěšení.

Pak se všichni sesedli k poradě, co dál. Jelikož jsem neměl čím přispět do diskuse, přesunul jsem se k Timovi a Arturovi. Donesl jsem trochu čaje a snažil se do nich vpravit pár doušek. Zdálo se mi, že Timova horečka sice klesla, ale úplně ještě nezmizela. Něco se však dělo s Arturem. Tváře měl trochu červenější, ale horečkou to nebylo.

Tu a tam se mu zachvívaly ruce a svaly na obličejí. Zmocnila se mě nervozita. Máš chuť se probrat, tak se prober, říkal jsem mu v duchu, zatímco jsem držel jeho ruku. Dokážeš to, zkus to, fandil jsem mu beze slov. První, kdo zaznamenal můj neklid, byl Triton. Tomu taky nic neujde. Ani jsem se nevšiml, kdy odešel od stolu, ale najednou stál vedle mě a položil mi ruce na ramena.

„Uklidni se, Dare,“ řekl velmi tiše. Pak stejně tiše pokračoval. „Klid je důležitý, hledej ho v zemi, v kamení, skále. Nepospíchej. Teď zavolej sílu pramenů, zavolej sílu podzemního ohně. Síla pramenů do levé a síla ohně do pravé ruky. A nyní nech sílu voně proudit svým tělem. Nebudeš-li se bránit, síla ti neublíží. Zůstaň klidný, čistý, nezúčastněný.“

Naslouchal jsem hlasu svého učitele a snažil se uposlechnout jeho rad. Přestal jsem vnímat své okolí, zapomněl jsem, kde sedím, jen Arturov obličej zůstával přede mnou. Zdálo se mi, že ožívá, otvírá oči a pomalu se rozhlíží. Pak pohnul pusou, jako by chtěl něco říct. Oči měl stále jasnější a něco říkal, já mu však nerozuměl. Čas plynul a já ho nevnímал.

„... teď poděkuj zemnímu ohni a odpoj se ... poděkuj pramenům a pomalu se vrať sám k sobě.“

Krůček po krůčku jsem se vracel do naší místnosti. Znovu jsem si uvědomil kouzelníkovy ruce na svých ramenou. Ostatní už nesešli u stolu, ale obstoupili Arturovu postel a střídavě hleděli na mě a na nemocného. Stále jsem držel jeho ruku. Najednou mi jeho dlaň sevřela zápěstí. On se opravdu probral, dokázal to. Artur nadzvedl hlavu a hned bylo kolem plno rukou, které mu pomohly se posadit. Nemohl ještě mluvit, ale usmíval se. Pak překvapeně vytřeštil oči na Daga a z úst se prodral jakýsi málo srozumitelný zvuk.

„To víš, že sem to já, ty vyhublej chřestýši. Zrovna nemám co

dělat, tak jsem se přidal k tý vaší bláznivý expedici,“ zahalekal náš nový kolega, až mu síň málem vrátila ozvěnu.

Měl jsem radost, ale zároveň na mě dolehla zvláštní prázdnota a únava. Zachytil jsem starostlivý Benediktův pohled. Pak se Benedikt podíval na kouzelníka. Teď mu bude děkovat, napadlo mě a jemu z toho bude trapně. Než se však Benedikt mohl nadechnout k proslovu, ozval se sám Triton.

„Shodou okolností jste byli svědky situace, která jinak vyžaduje naprosté soukromí. Svoji přítomností jste mohli způsobit nedožitelné škody. Nikdo z vás neměl dost slušnosti. Místo abyste tiše odešli, zůstali jste tu zvědavě zírat. Jestli vám zbyla aspoň kapka rozumu, vezměte si pro příště tuhle výtku k srdci. A teď už o tom nebudeme mluvit! Je to jasné?“ zakončil starý kouzelník svou řeč velmi jízlivým skřípavým tónem. Po tomhle už opravdu žádné děkování nehrozilo. Benedikt se tvářil dotčeně a Dag rozpačitě. Jen Anna se usmívala, neboť znala našeho starého bručouna déle než ostatní a slyšela i to, co se svou nevlídností snažil zakrýt. I on měl velkou radost z toho, že se to podařilo, a možná i z toho, že jsem vyvázl bez záchvatu. Jen obrovská únava zalehla moje smysly.

„Nebraň se tomu, klidně se pořádně vyspi,“ doporučil mi ještě můj učitel a já cítil, jak mě někdo zdvihl a přenesl z tvrdé lavice někam...

Spal jsem nepřetržitě až do rána dalšího dne. Probudila mě vůně slaniny a cinkavé zvuky při prostírání ke snídani. Únava zmizela, jen můj žaludek zaškrundal svou hladovou znělkou.

Pospíšil jsem si se vstáváním, ale stejně jsem ke stolu dorazil poslední. Anna a Benedikt mi rezervovali místo mezi sebou. S chutí jsem se pustil do jídla. Naproti mě seděl Artur a já zachytil jeho soustředěný pohled, upřený na mou slaninu. Na talíři před sebou měl polotekutou kaši, ve které špičkou lžice maloval spletité cestičky. V okamžiku, kdy jsem do pusy strčil další sousto, praštil lžící o stůl.

„Sakra, copak jsem mimino, abyste do mě lifrovali kaší?!“

„Ale copak? Nechutná, nechutná?“ smál se zakaboněnému Arturovi Dag.

„Víš co, strč si to někam a radši mi sem šoupli kus slaniny.“

„Koleduješ si vo střevní explozi, kámo.“

„Tvoje útroby to nebudou, tak co se staráš?“

„Hele, ty hubo zmlsaná, koukej to do sebe hodit, poněvadž nic jinýho nedostaneš. Možná zejtra.“

„To seš kámoš,“ huhlal vyčítavě Artur, ale do své porce se přece jen pustil. Ještě že už jsem dojedl. Výraz, se kterým převaloval v puse kaši, než ji spolkl, nebyl příliš povzbudivý.

Jak jsem po snídani zjistil, bylo už všechno připraveno k odjezdu. Benedikt se asi přece jen s Darinou domluvil, takže jsme teď měli připravené čtyři koně a jeden povoz s mělkým lůžkem pro Tima a se zásobami na cestu. Povoze se ujal Triton s Annou a na mě zbyla menší hezká kobyłka se širokým hřbetem a se svědomýma a trochu poťouchlýma očima. Tvářila se docela přátelsky a na uvítanou ochutnala můj rukáv.

Hradní osazenstvo nás přišlo vyprovodit. Paní Darina se zářivě usmívala a pan tajemník z Bijova kolem ní poskakoval jako mopslík. Jen aby ho nepodcenila, pomyslel jsem si, jednou možná rafne tu její štědrou dlaň do krve. Ale to už nás Benedikt popoháněl k odjezdu. Svou sestru jen symbolicky políbil na tvář a dal pokyn k nasednutí. Trochu nemotorně jsem vyšplhal na Barku a přemýšlel, bude-li ochotna se nechat ode mě řídit. Náš vůz už vyjížděl z brány, za ním Artur a Benedikt. Moji kobyłce se nějak nechtělo. Dag ji však plácl po zadku, takže změnila názor a zařadila se. Vyklusali jsme na cestu a pak už krokem pokračovali dál. Ano, už byl nejvyšší čas, napadlo mě. Ale nejvyšší čas k čemu? Marně jsem se snažil vybavit si ještě něco dalšího. Nepodařilo se mi to. Znal jsem jen směr cesty, kterou mám jít. Byl jsem si vědom toho, že je to mimořádně důležité posláni a že se blíží chvíle k jeho uskutečnění. Jestlipak Anna a Triton mají podobné pocity? Asi ano, když tu teď jsou se mnou.

Ač jsme jeli krokem, přece jen mě po nějaké době začal bolet zadek. Závistivě jsem pošilhával po Tritonově povozu. Pauzu na oběd jsme udělali na jedné malé louce poblíž cesty. Moje kobyłka Barka se začala pást ještě dřív, než jsem slezl z jejího hřbetu. Ale ouha - moje normální kulhání bylo proti tomu, co jsem provozoval při chůzi teď, dá se říci ladným plynulým pohybem. Dopotácel jsem se k vozu pro svůj příděl jídla a v polokleku ho konzumoval. Když jsem dojedl, přistoupil ke mně Triton a vrazil mi do ruky dobře známou chlupatou kouli. Tentokrát byla ještě kulatější než obvykle.

„Vem si ho k sobě, nebo v našich zásobách za chvíli pukne. Copak na něj nemůžeš dát pozor?“

Zastrčil jsem křeččího nenažrance do kapsy a pokrčil rameny. Jakmile dostane hlad, stejně ho nikdo neuhlídá. Jeho schopnost dostat se ke žrádlu byla obdivuhodná. Stejně je to zvláštní, že se

ještě při tom svém věčném mizení a znovuobjevování neztratil.

„Někdo za námi jede,“ nevzrušeně mezi dvěma sousty prohodil Artur. Všichni jsme jako na povel udělali čelem vzad a zahleděli se na cestu za námi. Po cestě cválal kůň se zvláště shrbeným jezdcem. Vzbudilo to naši zvědavost. „Kdo to může být?“

„Třeba nám posílají teplý oběd.“

„Nebo zapomenutý klobouk.“

„Počkáme si.“

Cesta se stáčela údolím, takže jsme do poslední chvíle nevěděli, na čem jsme. Jezdec nám zmizel z očí a my čekali, až se vynoří před naší loukou. Nebylo nám jasné, kdo by chtěl za námi jet. Naše zvědavost rostla. Rozhlédl jsem se po ostatních. Všichni zaujali odpočinkové pozice, ale zbraně měli hned po ruce. Že by některý náš pronásledovatel prošel Hromovou stezkou? Ale proč by teď za námi jezdil tak sám? To nemá logiku. Nebo je to snad někdo, kdo jen jede stejným směrem, a s námi to nemá nic společného? Chtěl jsem se posadit, ale hned jsem zjistil, že to není nejlepší nápad. Odpočinková poloha na bříše mi rozhodně vyhovovala mnohem líp. Jasně, náhodný cestující, nikdo jiný to být nemůže.

Dole v zatáčce se na cestě objevil kůň. Teď byl vidět docela jasně, ačkoliv nás ještě nikdo z jeho sedla zahlédnout nemohl.

„Sakra,“ ulevil si tiše Dag, „tomu tedy říkám komplikace.“

„Kdo přijíždí, kdo to je?“ zajímala se Anna a tázavě se otočila ke starému kouzelníkovi.

„Děti, jsou to dvě malé děti,“ odpověděl jí místo Tritona překvapený Artur.

„Kde se tu, proboha berou?“

Všichni jsme bezděky vykročili k cestě. Na hřbetě mohutného koně seděla asi osmiletá dívka a za ní se držel v sedle o něco mladší kluk. Vůbec se nepolekali, když nás spatřili. Dívka přitáhla otěže a zastavila. Přísně se na nás podívala, odhodila si pramen tmavých kudrnatých vlasů z čela a zadívala se na Benedikta, který stál nejbliž.

„Prý s sebou berete děti, co nemají rodiče, a vozíte je někam daleko.“

„Cože?“ překvapeně zamrkal můj přítel.

„Teta povídala, že si nás chcete vzít s sebou.“

„My? Co je to za nesmysl?!“

„Tak jsem si říkala,“ vedla si dál svou bez ohledu na odpovědi, „že se s vámi možná domluvíme, abyste nás vzali za mámou.“

Všichni nevěřičně zírali na tu malou, přišlo mi to k smíchu.

„Co se směješ,“ obořila se na mě, „to je vážná věc.“

Přikývl jsem a nasadil vážný obličej, ač mě to stálo dost úsilí.

„Ale vaše teta říkala, že jste v klášterní škole,“ zapojil se do řeči i mohutný Dagův hlas.

„Jé, strýčku Dagu,“ vypískl kluk vzadu a natáhl ruce k Dagově náruči. Silné ruce ho lehce sundaly z koně a jemně dopravily až na zem. Klučina se ho chytil za ruku a spokojeně se usmál. Zato dívka v sedle se pořád ještě mračila.

„Prý nás tam pošle, až budeme větší, pokud se maminka nevrátí. Ale já chci, aby už se vrátila,“ dívčina tvář se bránila slzám, ale hlas je zrazoval.

Benedikt uchopil za uzdu koně, který začal neklidně přešlapovat, aniž spustil z dívky oči.

„Emi,“ řekl nejistě.

Dívka několikrát polkla a zvědavě si ho prohlédla: „Ty mě znáš?“

„Já jsem tvůj strýček Ben.“

„Fakt?“ vrátily se jí do očí jiskřičky zájmu.

„Fakt,“ přikývl Benedikt a také jí pomohl ze sedla dolů. Pak mi předal uzdu koně, abych ho odvedl k ostatním na louku. Pospíšil jsem si, abych o nic zajímavého nepřišel.

„... a když jsem uviděla ty květiny na hrobečku Kláry, myslela jsem, že se maminka vrátila. Vždycky jsme tam květiny dávaly spolu. Jenže teta řekla, že maminka je moc nemocná, protože tatínek od nás nadobro odešel a že možná ani maminka se nevrátí a musíme teď poslouchat ji a pana Celestýna. Jenomže ten na nás byl zlej. Vždycky nám nadával a smál se, když jsme brečeli. Taky jednou do Derika vrazil, když nesl horkou polívku a brácha pak dva dni brečel bolestí. Jestli maminka umře, tak chci radši jet někam hodně daleko než zůstat u tety. Vid', že nás vezmete s sebou? Prosím.“

Tedy musím uznat, že na tak malou holku měla parádní vyřídilku. Tu kdybych si vzal za ženu, stihla by všechno odmluvit za nás oba. Proboha, co to mám za nápady?

„Ne, Emi, to opravdu není možné. Nezlob se...“

„Ale já už se k tetě nevrátím. Už ji nechci česat, oblékat a hladit. Pořád nás zavírala, nesměli jsme ven. Já už zpátky nechci. Vezměte nás za maminkou. Prý je ve městě u sestřiček v nemocnici. Hrozně moc bych ji chtěla vidět. Strýčku Bene.“

Na to, že ho ještě před chvílí neznala, ho chytila kolem krku veli-

ce krásně a přesvědčivě. Rozhodně se nehodlala jen tak lehce vzdát své představy. Ten její otec asi tady nebyl nic moc, když opustil děti a nemocnou ženu. Náš Benedikt má ale povedené sourozence. Jako by k nim ani nepatřil.

„Já do toho možná nemám co mluvit,“ ozvala se najednou Anna, „ale vidím obě děti na naší cestě. Je souzeno, aby jely s námi.“

„Tak vidíš, strýčku Bene, ta paní má určitě pravdu. Taky se umím starat o koně a bráška je taky šikovnej. Nebudeme vám překážet. Bude to prima, uvidíš.“

„Tahle roztomilá čertice se ve světě neztratí, co říkáš,“ smál se Dag přesvědčovacím metodám malé Emi.

A tak nás najednou bylo o dva více. Hned se mi naše cesta zdála veselejší. Ema štěbetala od rána do večera. S každým se rychle seznámila, jen starého kouzelníka se trochu bála. Také měla moc hezký hlas, když zpívala spolu s Annou táhlé balady. Timovi nebylo ani hůř ani líp. Některé úseky cesty jsem jel na voze s ním. Třetí den už si můj zadek začal na nové sedlo zvykat a Barka teď reagovala na mé povely celkem spolehlivě. Zato Emi vypadala, že už se na koni narodila. Nic ji nebolelo, nic ji neunavilo. Stále zářila dobrou náladou. Jen jednou večer jsem ji našel, jak vzlyká, místo aby spala. Pohladil jsem ji a ona mě chytila za ruku. Seděl jsem u ní, dokud neusnula.

Další den jsme dorazili k hospodě U jedovatého Igora. Patřilo k ní několik budov a velké stáje. Zdálo se, že ani nehostinný název neodrazuje hosty a pocestné. Podařilo se nám ubytovat sebe i koně.

Benedikt, Artur a Dag hned potom vyrazili do nálevny. Hlučelo to tam jak v úle a páchlo i na dálku. Jsem sice tvor od přírody zvědavý, ale tohle doupě mě moc nelákalo. Raději bych tábořil někde v lese nebo na louce. Touhle dobou už sice bývá v noci chladno, ale při našem vybavení by to nebyl problém.

Zatím se neumytými okny pomalu připlížila tma a Anna ten pochmurný večer ještě dovršila pochmurnou pohádkou. Obě děti při ní bez problémů usnuly a já sklouzl do náruče spánku krátce za nimi.

Příjemný spánek by měl končit příjemným probuzením. Místo toho mnou zatřáslý čísi ruce. Místností se míhaly stíny postav, které násobily tři svíčky. Za okny ještě noc, uvnitř našeho pokoje chaos, signalizující odjezd. Přesněji řečeno chvatný odjezd. Bylo mi z toho násilného probuzení špatně od žaludku. Zoufale se mi nechtělo

opustit vyhřátou postel, a jak jsem tak pozoroval Emi a Derika, byli na tom podobně. Všiml jsem si, že většina věcí už je zabalena Triton podával poslední drobnosti Anně a přitom polohlasem komentoval naše pomalé oblékání. Derikovi nešly zašněrovat boty, Anna nemohla najít jednu sponku do vlasů a naprosto jsme nechápali, oč tu vlastně běží.

Pak do místnosti vešli Artur, Benedikt a neznámý muž v zástěře.

„Nemusíte mít obavy, postarám se o Tima, jak nejlépe dovedu. Jistě se uzdraví. Teď si ale pospěšte, ať jste odtud co nejdál.“

„Díky, Igore. Mrzí mě, že to tak dopadlo, rád bych s tebou poklábosil trochu déle. No, co se dá dělat,“ povzdechl Benedikt a potřásl tomu muži rukou.

„Ale majznuls ho parádně, bude mít bouli, jak dělovou kouli,“ zavrával Artur mezi futry dveří a zachytil se hostinského. Ten ho přidržel ve svislé poloze a trochu se zakabonil.

„Kdybys ho nechal pořádně najíst a pořád mu nenalejval, nemuselo k tomu dojít. To je nápad provokovat Promachovy žoldáky. Vždyť jsou jako my zamlada. Stačí jiskra a hoří mi hospoda.“

„Vobčas se člověk porvat musí, to holt jinak nejde,“ škytnul na protest Artur a Igor ho hbitě pootočil od sebe, kdyby náhodou nezůstal jen u škytnutí.

„Byla to smůla, že mu nalít na kudlu. Dag přece nikdy žádnéj vrahoun nebyl. Sám by ji do něj nevrátil. Taky už sotva stál. Buď už miň vydržíme nebo prodáváš proklatě silnej utrejch, Igore. Doufám, že i druhá strana je z toho kapku naležato, jinak nám bude horko dřív, než se nadějeme. Měli bychom si pospíšet.“

„A kde je Dag?“ zakňoural Derik.

„Spí ve voze. Rychle všechno vemte a jedeme,“ začal nás Benedikt postrkovat ke dveřím, „koně už čekají na zadním dvoře.“

Ani jsme se nemohli rozloučit s Timem. Na cestu jsme vyrazili v několika minutách. Igor se svou ženou a pomocníkem nám zamávali a popřáli šťastnou cestu. Na tu nám svítil jen měsíc a hvězdy. Ztichlou krajinou se neslo klapání kopyt, drkotání vozu a mohutné chrápání zevnitř. Mlčky jsme udržovali cestovní tempo.

Po rozbřesku jsme si dopřáli krátký oddech a pak pokračovali naším směrem po cestách a občas i necestách pořád dál. Odpoledne jsme se utábořili na břehu říčky. Musel jsem se hodně přemlouvat, abych šel připravit teplé jídlo. Mnohem raději bych se posadil do trávy a nechal svůj pohled plout spolu s vlnkami klidné říční hla-

diny. Vlastně jsem ani neměl hlad. Všichni ostatní se však chopili práce bez reptání, takže mi nezbyvalo, než se přidat. Derik zatím natahal odněkud dřevo. Zdálo se mi, že si vybírá soušky, které jsou mnohem větší než on - čím větší, tím lepší. Artur se chopil sekery a pily, aby je hned zpracoval a nešetřil chválou na Derikovu šikovnost. Emi chvíli pomáhala u koní a pak přišla za mnou. Derik právě s vypětím všech sil vlekl málem celý strom. Emi přiskočila, aby mu pomohla, ale malý bráška se na ni zaškaredil: „Běž si dělat svoje a do mojí práce se nepleť, jo?!“

„Mravenček v lese těžkou kládu nese, koukněte, jak tenhle mrňous na práci se třese,“ pošklebovala se dotčená Emi. Rychle jsem jí strčil do ruky lžíci, aby zamíchala maso na pánvi a věnovala svou pozornost jiné činnosti. Tím jsem si ovšem vykoledoval, že se začala zajímat o mou osobu.

„A tys nikdy neuměl mluvit, Dare?“ zeptala se rovnou s taktem jí vlastním. Pokrčil jsem rameny a zavrtěl hlavou.

„A jak to děláš, když něco chceš.“

Zabodl jsem do vzduchu svůj ukazováček.

„Ale na všechno přece nejde ukázat. Co kdybys chtěl třeba na Anně pohádku o nosaté čarodějnici nebo po Arturovi nějaký válečný příběh?“

Pokrčil jsem rameny, na všechno se opravdu ukázat nedalo. Vtom z mé kapsy vystrčil čumáček Žuli. Vyčerpán dlouhým spánkem se začal rozhlížet po nejbližší vhodné potravě.

„Jé, ten je ale krásnej. Můžu si ho pochovat,“ pustila Emi lžíci tak, že celá spadla do rozpáleného tuku a popadla nadšeně mého chlupatého drobečka. Rozplývala se nad každým vousem zvlášť, pusinkovala ho na čumáček a hladila přes ouška. Vlastně proč ne?

Ukázal jsem postupně na sebe a na křečka, pak na křečka a na ni, a odsunul její ruku. Pochopila to okamžitě, ale chvíli jí trvalo, než se odvážila zeptat nahlas.

„Opravdu je můj? Ty mi ho chceš dát?“

Když jsem přikývl, přitiskla si nadšeně malého chlupatého nenasytu k sobě. „To je báječné, mám takovou radost. Jsi hrozně hodný. A jak se jmenuje? Má nějaké jméno?“

Kývl jsem, ale nenapadlo mě, jak jí ho říci. Možná by si to ještě Artur pamatoval.. Nebo možná spíš ne, byl tehdy kapku „společensky unaven.“

„Tak mi to napiš. Třeba tady do písku.“

Lehce jsem pokrčil rameny, sklopil oči a začal lovit upatlanou lžící z omastku.

Chytla mě za bradu a otočila můj obličej k sobě.

„Ty neumíš psát?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„A číst?“

Olízl jsem lžící a šel zamíchat připalující se maso.

Znovu mě otočila k sobě. Zářila jako kapka rosy ve slunci.

„Já tě to naučím. Chceš?“

Trochu v rozpacích jsem se na ni díval. Že už by to ve svých letech uměla? Nakonec proč ne, aspoň bude legrace. A pomalu jsem kývl.

Vůně masa už zatím přilákala i ostatní. Všichni se s chutí pustili do večeře a musím skromně dodat, že jim opravdu chutnalo.

Benedikt na závěr uvařil kotel kafe. Potom kývl na Artura, který nabral do měchu vodu z řeky a odešli směrem k vozu. Vzápětí se odtamtud ozval šilený řev a pak smích.

Za chvílku se objevili ve společnosti zmáčeného Daga. Ten pohled fakt stál za to. Jedno oko měl modré a nateklé, na krku zaschlý krvavý šrám a kousek nad čelem obrovskou bouli.

Nejistě se posadil a Benedikt mu do hrnku nalil kafe. Nabídl jsem mu misku, kde ještě zbylo nějaké maso. Jeho obličej však nasadil tak výrazný světlezelený odstín, že jsem to raději urychleně odklidil z jeho blízkosti. Artur přinesl namočený šátek a stáhl mu ho přes bouli. Kdybych byl malíř, měl bych inspiraci pro obraz s motivem „válečnickova kocovina.“

„Musím říci, že vaše společnost nám naše putování neobyčejně usnadňuje. Cestujeme rychleji, než jsme měli v úmyslu,“ jízlivě poznamenal Triton.

„Víš co, dědulo, schovej si své vtipný poznámky, až mi přestane třestit hlava, já ti pak na ně odpovím na všechny najednou. Uvajs. Sakra, to kafe vůbec nepomáhá. Cejtím se, jak čerstvě vařenej květák. Nemáte hlt něčeho silnějšího?“

„Kořalka a květák nejdou dohromady. Radši zkus něco sníst a bejt chvíli hodnej. Zavařils to parádně, to ti řeknu,“ setřel ho trochu Artur.

Dag zvedl překvapeně oči a chytil se za hlavu.

„Nic si nepamatuju. Něco se semlelo?“

„Fakt si na nic z toho, co se dělo u Igora, nevzpomínáš?“ udive-

ně vrtěl hlavou Benedikt.

„Nejspíš ta dřevěná narkóza byla stejně silná, jako ta Igorova žitná,“ uchechtl se Artur, „kdyby tě Igor nesejmul svojí holí, asi bys vyvraždil všechny Promachovy žoldáky.“

„Někoho jsem zmrzačil nebo zabil?“ nejistě sondoval Dag.

„Jednoho jsi napíchl jako jednohubku a dva nebo tři mají skládací kosti. Dostane-li nás do ruky Promachus, čeká nás bezplatný léčebný pobyt v podzemí. V tom lepším případě pochopitelně.“

„Do hajzlu, to sem se teda pěkně zmazal. Berte to jako vmluvu. Nebo se snad mám trhnout? Stačí říct...“

Dívali jsme se jeden na druhého a čekali, kdo se vyjádří první. Dag po nás pomalu přešel pohledem a nakonec rezignovaně sklopil zrak. Svěsil ramena a posadil se na místě, kde stál. Hlavu složil do dlaní.

Triton se díval na mě. Proboha, copak já jsem šéf téhle výpravy. Zavrtěl jsem hlavou, já o tom přece nemůžu rozhodovat. Starý kouzelník to však tentokrát pochopil kapku jinak.

„Nikdo vás nevyhání,“ pronesl chraptivým hlasem poněkud nepřesvědčivě.

„Pokud se budete schopni vyhnout alkoholu, já,“ Anna zadržla v řeči a musela dvakrát polknout, než dokončila, „já budu ráda, když s námi zůstanete.“

„Dáme na něj příště pozor,“ s úlevou se přidal Benedikt a nalil Dagovi novou várku kafe. Ten zahučel něco jako poděkování a trochu nepřítomně hleděl do plamenů ohně.

„Teď bychom se ještě měli domluvit, kudy dál.“

„Tudy,“ dvojhlasně odpověděli Triton a Anna a moje ruka se ve stejném gestu zvedla spolu s jejich, aby ukázala směr. Dá se říci, že v tomhle bodě mezi námi panovala vzácná shoda.

„Ale kam vlastně směřuje vaše cesta?“ zeptal se zamyšleně Benedikt. Nikdo z nás mu nebyl schopen odpovědět. Znali jsme směr, cítili jsme, že už je čas vyhledat určité místo, ale nebylo nám jasné, co je to za místo.

„Zatím svůj cíl neznáme, ale už brzy bychom se měli setkat se třetím a čtvrtým. Mám dojem, že náš cíl už není tak daleko,“ pokusila se Anna říci, co ví.

„Dobrá. Pojedeme tedy vaším směrem a necháme se vést božími úmysly. Směr, kterým ukazujete nás nejspíš zavede do Laveny. Za městem už tímto směrem leží jen Olomona. Nemám na to místo nej-

lepší vzpomínky,“ zadrhl se ve své řeči Benedikt.

„To nemá nikdo z nás, Bene. Dá se říci, že tím výbuchem začaly všechny naše potíže a problémy. Já nemohu dělat práci, která mě bavila, protože nevidím. Ani Triton nemůže dělat to, v čem je nejlepší. Je tu nějaká nám neznámá okolnost, která řídí do určité míry naše kroky a ovlivňuje náš život. Nemůžeme si pomoci a jdeme za tím hlasem, protože cítíme, že je to důležité nejen pro nás, ale možná i pro všechny ostatní lidi, kteří tu žijí. Jen mi, přiznávám se, není příliš jasné, proč s námi zůstáváš ty a tvoji přátelé.“

To byla dobrá otázka, i mě už dlouho vrtalo hlavou, proč nás Benedikt a Artur neopustili, když už nebezpečí pronásledování pominulo. Proč s námi jdou, proč financují naši cestu, aniž by z toho sami něco měli?

Benedikt upil trochu kávy a zvedl svůj zádumčivý zrak. Naše pohledy se setkaly. Asi poznal, jak moc mě jeho odpověď zajímá.

Rozpačitě si olízl rty, zahleděl se do plamenů a začal tiše mluvit.

„Proč s vámi jedu? Prosil jsem boha, abych mohl zapomenout. A on mi dal vás. Začalo to tím, že mě vychovali jako šlechtické dítě. Koně, zbraně, válčení a tak... Nějaký čas jsem bojoval v zámoří v konfliktu řádu dvojitého kříže a sultána z Bombory. Nebylo to nic hezkého až na to, že právě v takovém prostředí člověk uzavírá nejpevnější přátelství. Odtud se taky znám s Arturem a Dagem. Po skončení válečného konfliktu jsem se vrátil a oženil. Narodila se nám krásná dcerka. Trochu jsem svou ženu a dceru zanedbával kvůli koním. Choval jsem bezesporu nejkrásnější stádo v tomto kraji.“

Benedikt se na okamžik odmlčel, aby se napil stydnoucí kávy a já měl pocit, že to stádo koní, o kterém se zmínil, nejspíš vidí svým vnitřním zrakem. Pak náhle zasněný výraz zmizel z jeho obličeje a nahradil ho obvyklý smutek.

„Jednou chtěly žena s dcerkou na olomonský trh. Vůbec se mi to nehodilo. Tak jsem je tam odvezl, ubytoval je v nejlepším hostinci na svahu Olomony a pak jsem odjel kvůli koupi jednoho koně pryč. Jednání s majitelem se protáhlo, tak jsem vzkázal bratrovi, aby tam pro mou ženu a dceru dojel a přivezl je zpět, protože já se ještě zdržím. Bylo to nejhorší rozhodnutí mého života. Bratr přijel pozdě a domů dopravil už jen mrtvá těla. Byla to moje vina. Cítil jsem se tak hrozně, že jsem si přál umřít. Ale není to tak snadné. Život byl silnější než můj zármutek. Pocit viny mi však připadal nesnesitelný. Nejlepší koně jsem prodal a rozdál peníze několika církevním

řádům tady v okolí. V jednom klášteře jsem narazil na otce Fabiána. U něj jsem našel útěchu a azyl. Modlil jsem se, abych dokázal zapomenout. Ono se však zapomenout nedá. Jen už to časem tak nebo lí.“

Zase se odmlčel. Nikdo z nás neřekl slůvko, aby nezaplašil tu chvíli, kdy je Benedikt ochoten o sobě něco říci.

Dokonce ani Emi nepípla, což mi připadalo trochu neobvyklé. Opatrně jsem se po ní ohlédl. Spolu s Derikem seděla stulená u Anny a spala jak andílek.

„Pak otec Fabián zemřel. Těšně před svou smrtí si mě zavolal. Přišel čas, řekl mi, abys odložil své kněžské roucho a vrátil se do svého života. Dara vezmi s sebou a pomoz mu na jeho cestě, která nebude snadná. Dar je tvůj nový život a dar, který do tvých rukou vkládá bůh. Slyším jeho slova, jakoby je říkal včera. Dostal jsem šanci vykoupit své provinění a zůstanu s Darem, dokud on sám bude chtít a dokud to bude v mých silách. Amen.“

Polykal jsem slzy dojetí a poprvé jsem byl rád, že nemohu mluvit, protože bych nevěděl, co na to říct. Byl bych rád Benedikta objal, ale nepřípadalo mi to vhodné.

„Vezmu si první hlídku,“ řekl Dag a zmizel ve tmě.

„Dare, pojď mi pomoci uložit děti,“ požádala mě Anna a všichni se najednou zvedli a odcházeli spát. Jen Benedikt ještě seděl a smutně hleděl do plamenů.

Druhý den mě před svítáním vytáhl zase Triton na procházku. Trval na tom, že i nadále musím cvičit a učit se. Zkoušel jsem se bránit, ale bez úspěchu. Nakonec jsem se rezignovaně podřídil jeho vedení. Oba jsme z toho byli mrzutí a rozladění.

Hned potom mě v táboře odchytila Emi a začala do mě hustit první znaky písma. Docela jsem si oddechl, když jsme konečně vyrazili na cestu. V poledne jsme se zastavili na jednom menším tržišti. Anna s Tritonem si rozložili z pohozených beden pultík, kouzelník pak sáhl do jedné ze svých četných kapes a vyndal černý šátek a balíček karet. Za chvíli už se k nim trousili lidé, toužící poznat svou budoucnost. Dag zatím odešel se dvěma koňmi ke kováři. Emi se procházela kolem a navazovala hovory se všemi lidmi, kteří tu byli ochotni jí poslouchat. Za chvíli mi přinesla jablko, které jí dal zřejmě někdo, kdo chtěl ucpat ovocem její neposednou pusku. Potom si s Derikem sedla do trávy a pustili na zem Žuliho. Vychutnával jsem poklidnou atmosféru a pozoroval artysty, kteří se pokoušeli svými

kousky přilákat pozornost obecnstva. Moc jim to nešlo. Žonglérovi padaly míčky a tanečnici ramínka od šatů.

Dojedl jsem jablko a v tu chvíli napadlo Emi, že si zase budeme hrát na školu.

„Koukej, takhle vypadá D jako drak. Víš to, že si tu lidé povídají, že někdo viděl draka. Vlastně neříkali draka, spíš to označují jako velkou zelenou příšeru se střapatým ocasem. No tak to namaluj. Ale né takhle přece! A ještě jednou. No vidíš. Prej pár lidí uspala a někdo prej po tom setkání úplně zblblnul. A teď písmeno s menším bříškem - P jako představy nebo pes nebo pomatenej. Ten pomatenej prej potom vykládal vo nějakým vymyšleným světě, že ho museli zavřít do ústavu pro blázny, kde se zasebevraždil. To jsou věci, co?“

Dál jsem se ještě dozvěděl, že zdejší pastor chlastá a v kocovině vždycky vykládá o Jobovi, takže je tu tento chlapík dost populární. Při té příležitosti jsem objevil písmenko J. U K jsem zjistil, že kovář je na ženské a čeká teď dvě mimina. Jedno se svou ženou a druhé s porodní bábou.

„A tohle je B jako bába. Jak je možné, že tu porodní bábu dělá mladá ženská? A proč jí pak říkají bába, to fakt nechápu.“

Z vyučování mě vysvobodil Artur, který odněkud přinesl ošatku čerstvě pečených bramborových placek. Netrvalo dlouho a všichni se vrátili ke koním a jídlu. Pak jsme pokračovali dál. Vlastně to byla docela fádni cesta. Nikdo nás nehonil, nikdo nepřepadl, ráno Tritonovy budičky, před den a večer pilná Emi a její upovídáné lekce. Přesto však její snaha pomaličku zanechávala stopy na mém vzdělání. Už jsem se dokázal podepsat, a když jsem poprvé do prachu naškrábal větu Emi je milá, dostal jsem velikou rozradostněnou pusou. Jednoho studeného uplakaného dne se před námi rozevřel pohled větší, než jsem si dovedl představit. Vlastně jsem takové město viděl poprvé v životě.

U brány stáli vojáci, kteří tu a tam někoho zastavili a vyptávali se. Nejraději bych se otočil a vůbec do města nejel.

„Kdyby něco, jedeme vystupovat na trh jako kejklíři a jasnovidci. Dar, Emi a Derik jsou moje děti. Neměly by být žádné potíže,“ uklidňoval nás Benedikt. Artur schoval své zbraně do pokrývky. Triton si narovnal svou kouzelnickou pokrývku hlavy a načechrál plášť.

Když nás zastavili, žaludek se mi svíral strachy. Zbytečně. Pustili nás bez námitek. Na zdejší proslavené trhy se obvykle sjíždělo

mnoho lidí. Poslední dobou to však nějak vázlo. Šířily se divné pověsti o strašidlech a dracích. Slabší povahy už zatroubily k ústupu.

Dag nás zavedl do malého hostince v nevalně zapáchající čtvrti. Artur nás nabádal, abychom dopřáli koním aspoň dva dny odpočinku. Anna nesouhlasila a chtěla odjet hned ráno dál. Nakonec se dohodli na kompromisu. Jeden den odpočinku. Byla to chyba, měli jsme poslechnout Annu. I když na druhou stranu...

Zkrátka a dobře jsme další den vyrazili do ulic. Jenže Derika to brzo omrzelo a začal fňukat, že ho bolí nohy, má žízeň a já nevím, co ještě. Anna se rozhodla, že se s dětmi raději vrátí do pokoje v hostinci a Triton šel s nimi.

Zůstal jsem s Benediktem, Dagem a Arturem a nelitoval toho. Alespoň ze začátku. Poseděli jsme v hospodě u piva, pak jsme se přesunuli na tržiště. Prodávalo se tu všechno možné. Benedikt okoukával koně, Artur zbraně, Dag laškoval s boubelatými ženskými. Mně se líbilo vystoupení s hady a pak jsem se zasekl u stánku s talismany. Nakonec mi Benedikt koupil mušličku s perlou a zatáhl mě za ostatními do stanu bojovníků. Tady si mohl každý přihlášený zdarma nechat rozbít hubu od machra, kterého za to platili. Viděli jsme dva takové chudáky, kteří tu přišli o pár zubů a sebevědomí. Dobře jim tak, neměli tam lézt. Sotva jsem si to pomyslel, zvedl se Dag a zamířil k ringu. Proč mu proboha něco neřeknou, díval jsem se na Artura a Benedikta, kteří jen na sebe mrkli a pohodlněji se rozvalili na tvrdé úzké lavici. Cenu pro vítěze nabízeli slušnou. Zdejší bojovník byl ale stejně velký a svalnatý jako Dag. A když si člověk spočítá, kolikrát denně trénuje, nevsadil bych na Daga ani pětník.

Pak to začalo. Nejdřív se obcházel a zkoumal rychlost svých reakcí. Pak si vyměnili několik cvičných úderů, kterými by v praktickém životě mohli dobytek porážet bez palice. Zápas vypadal slibně, lidi se začali bavit a pokřikovat na ně.

Pak se ti dva do sebe zaklesli a pokračovali v zápase na zemi. Lidé vstávali, aby lépe viděli, takže jsem brzo nemohl najít skulinku, kudy bych se na ně mohl kouknout. Byl to vyrovnaný boj. Po chvíli ale začal mít zdejší zápasník převahu. Dag schytl několik přímých úderů do hlavy a jeho reakce se zpomalily. I mě z toho rozbolela hlava. Už jsem si přál, aby to skončilo. Náš stan se otrásal řevem, což přilákalo další diváky, kteří se tlačili dovnitř. Začalo tu být trochu nedýchatelno. Oba borci už se sotva vlekli. Zahlédl jsem, že se

Artur prodral k ringu a o něčem se se zdejšími rozhodčími dohadoval. Ten nakonec přikývl a úderem na železnou tyč zastavil zápas.

„Tímto prohlašuji výsledek za nerozhodný a pro dnešek, vážení, končíme.“

Nespokojený řev se ozval místo odpovědi, ale pak začaly davy řídnout.

Dag, krvácející z nosu a natrženého ucha, za pomoci Artura doklopýtal k naší lavici a těžce dosedl.

„Ty blbče, ty kreténe, nakonec bych ho dostal,“ huhlal do šátku, kterým stíral krev z nosu.

„Stejně bychom za ty prachy, který by ti možná dali, museli najmout nosiče, aby tvý tělo dopravili domů a felčara, aby ti srovnal kosti. Copak, sakra, sám nepoznáš, kdy máš dost?“

„Byl bych ho dostal,“ mumlal dál zmlácený Dag.

Aspoň, že nepřišel o zuby a sebevědomí, i to už se dá považovat za vítězství. Chystali jsme se také zvednout a zamířit ke vchodu, když náhle Artur a Benedikt dvojhlasně zakleli a ztuhli na místě. U vchodu stálo několik ozbrojenců a hleděli naším směrem. Zalitoval jsem, že mě Triton nenaučil nějaké mizeci či jiné praktické kouzlo.

Nakonec jsme ve stanu zbyli jen my a oni.

„Jste zatčeni pro vraždu a půjdete s námi,“ řekl ten nejnaleštěnější ozbrojenec, když přistoupil před nás. Dag se pomalu a namáhavě zvedl a než stačil kdokoliv zareagovat, poslal ho pěstí přes několik lavic k zemi. Ostatní se na nás vrhli. Moc jsem se nevyznamenal. Něčí pěst mi rozhodila žaludek na deset malejch a já se poté, co bolest trochu ustoupila, děsně naštvál. Znovu jsem se zuřivě vrhl do chumlu rvačky. Schytil jsem pár dalších ran a nakonec mě jedna vydatná do hlavy uspala.

Probral jsem se v ledové záplavě vody. Někdo na mě vychrstl celý kbelík.

„Tak už vstávej, kulhavče, žádněj kočár tu na tebe nezbyl. Musíš po svejch.“

Zvedl jsem se do sedu, pak do kleku. Všechno mě bolelo a navíc jsem ucítil, že mám spoutané ruce. Vrávoravě jsem vstal a zjistil, že provaz od mých spoutaných rukou vede ještě někam. Po jeho napnutí a škubnutí jsem se probral úplně. Byl přivázaný ke koňskému sedlu. Já i moji přátelé jsme se spoutaní nedobrovolně vydali na cestu za koňmi zdejší ozbrojené hlídky. Bylo to velmi pokořující.

Všichni na nás zírali a nikdo se ničemu nedivil. Asi to tu bylo běžné. Občas jsem ztrácel rovnováhu a jednou upadl. Jezdec v sedle mi sice spílal do kulhaviců a kriplů, nicméně vždycky počkal, až se zvednu. Tento druh prohlídky města už moc zábavný nebyl, ačkoli i na hrad jsme se dostali bez placení vstupného. Prohlídku jsme bohužel začali u sklepení, kde pro nás zároveň i skončila. Dobře mířený kopanec nás postrčil do studené vlhké kobky a na těžkých dřevěných dveřích zapadla závora.

Nebyli jsme tu sami. Na plesnivé slámě tu polehávalo asi dvacet lidí v různém stádiu lidskosti. Všichni si nás hladově prohlíželi. Někteří už byli jen kost a kůže s temnými očními důlky. Pomalu nám vyklidili kousek místa u stěny. Uvolnili jsme si navzájem spoutané ruce a trochu štitivě se posadili.

„No, to jsme to dopracovali,“ povzdechl Artur.

„Počíhali si tu na nás,“ přikývl Benedikt, „to courání po městě od nás nebyl moc dobrý nápad.“

„Jó, za blbost se platí. Náš mladej taky moc inteligence neprojevil, když se zamíchal do rvačky. Jeho neznali, moh klidně odejít s ostatními.“

„No, řečma už to teď nenapravíme. Nezbyvá nám, než počkat na soud.“

Vedle nás se ozvalo uchechtnutí.

„Vodkad' jste spadli? Tady se přece vobžalovanej k vlastnímu soudu ani nedostane. Všecky sporný otázky se v pohodě vyřeší bez jeho přítomnosti. Akorát vám možná časem sdělí rozsudek.“

„A co když je někdo nevinen?“

„Každej zatčenej tu je vinen. To nevíte?“

„Tak to jsme spadli do pěkný kaše.“

„A co popravy?“

„Tu a tam. Ale ne moc často. Jsou drahý. Radši nás nechaj chcípnout vlastními silami.“

„Do hajzlu, kretění mizerný...“ probudil se k řeči i Dag.

„Dá se tu promluvit se strážemi?“ vyptával se dál Benedikt.

„Do týhle kobky kromě vězňů nepáchne ani noha. Prostě se smířte s tím, že už nemáte šanci.“

„Jak sem nosí jídlo?“

„Za chvíli uvidíš.“

„A kam se tu chodí to?“

„Támhle do rohu.“

„Vždyť tam někdo leží.“

„No a?“

„Panebože. A co mrtví?“

„Jak kdy. Někdy shnijí, někdy ne.“

Zvedl se mi žaludek.

„Jak jsi tu dlouho?“

„Nevím.“

„A za co tě zavřeli?“

„Taky nevím. Neřekli mi to.“

„Sakra! Copak to nikde nemá žádnou skulinu?“

Vtom se otevřela malá záklopka na dveřích, do místnosti se skutálely dva malé bochníčky chleba a do betonového koryta vedle začala čůrkem téci voda. Jeden bochníček sebral Dag, jeden náš soused, pár dalších lidí se vrhlo k vodě.

„Hej,“ zařval Dag na našeho souseda, který se snažil co nejrychleji sníst největší kus, zatímco ostatní se na něj sáпали a tady chtěli něco urvat. Na Daga si netroufli.

„Hej, tahle večere je určitě pro nás,“ dořekl Dag skoro znechuceně, neboť už nebylo co žádat zpět.

Tři slabší nešťastníci, kterým se nepodařilo urvat žádné sousto vedle neklidně přešlapovali před Dagem a zírali zbožně na to malé pečivo v jeho ruce.

„To je naše večere,“ zopakoval Dag nejistě.

Náš soused se zatím v korytě nachlemtal vody a začal se nepříčetně smát.

„Večere, to je dobrý,“ chechtal se na plný plyn. Kupodivu se ta situace zdála být humorná jen jemu. Nikdo z ostatních se ani nepousmál.

„Jak jsi velkej, tak jsi tupej. Todle je přece dlabanec pro všechny na celý den.“

Podívali jsme se na sebe a hrozně se nám chtělo mu nevěřit. To přece není možné, aby tu tolik lidí žilo z tak malé porce na den.

„Jak to tu můžete přežít?“ zděsil se i Benedikt.

„Než přišel tenhle bezohledný krkoun, o všechno jsme se dělili,“ ozval se jeden ze zírající trojice.

„Zmlátil Franka, který to tu dirigoval,“ kývl druhý bradou k ležící postavě v nejhorším koutě, „a teď už ani nejsme lidi, jen hladová vlčí smečka.“

Dag se zamyšleně díval na něj, na bochník, na něj a pak se roz-

hodl.

Utrhl cár ze svého natrženého širokého rukávu, hodil ho na slámu a kývl na mě: „Spočítej živé, kteří ještě nejedli a rozděl to.“

Pečlivě jsem rozlámal chléb na kousíčky a obešel všechny slabé. Benedikt s Dagem zatím přenesli zuboženého Franka z čůracího kouta k nám. Smrděl jak nevybraná stará žumpa. Díval se na nás, ale nemluvil nejspíš už nemohl. Namočil jsem jeho porci do vody a po drobečkách mu ji strkal do pusy. Pak jsem mu aspoň rukávem otřel obličej. Měl nádherné hnědé oči a musel to být kdysi dost vysoký chlap.

Pokusil se cosi zašeptat. Nerozuměl jsem mu. Nastavil jsem ucho až k jeho rtům.

„Je čas... už je... čas jít,“ jeho ruka se zachvěla a pak se roztřese- ně natáhla do směru, který mi byl tak důvěrně známý.

X X X

„Nenašli jsme ho Tordvěšestko. Určitě přišel o život i o sílu, jinak by ho náš sken zachytil.“

„Byli jste opravdu všude?“

„Samozřejmě. Jak se na to vůbec můžeš ptát. Copak nemáš vychování?“

„Omlouvám se.“

Tor 26 si natáhl stříbřitou síťovinu a popruh a vyrazil na shromáždění Rodu. Jeho otec Tor 25 zmizel. Už celé genoroky se nic podobného nestalo. Tor 26 nevěděl, jak to řešit. Právě měl převzít junetu Torů, určený galaktický úsek a povinnost chránit jeho harmonický vývoj. Bez junety toho není schopen.

Pomalů došel k bráně Rodu. Tam ho služka vyzvala, aby navštívil Kmeta.

Byl přijat okamžitě.

„Tordvěšestko, jistě už jsi obdržel zprávu. Je to velmi nepříjemná situace a bude pro tebe mít i nepříjemné následky. Jsem nucen vyloučit Tory z Rodu, neboť už nemohou plnit svůj úkol. Budeš se muset rozhodnout pro rekvalifikaci v oboru služeb. Vrátiš všechna antigravitační vozidla a odevzdáš zbylé odznaky Rodu.“

„Ale to není možné,“ zachvěl se Tor a když uviděl měnící se

barvu oka Kmeta, rychle ještě pokračoval, „aby zmizel Tordvěpětka úplně beze stopy. Dovolte mi ještě jednou hledat.“

„Urážíš své druhy. Odvedli perfektní práci.“

„Pane, jednou jsi pokáral mého otce, že překrucuje pravidla. Otec byl pečlivý, schopný a spolehlivý, ale co když se nějakým způsobem odklonil od pravidel? Dovolte mi prosím ještě jeden pokus.“

Kmet se zamyslel a v Torově šokované mysli vyskakovaly jedna za druhou představy o poklesu na společenském žebříčku.

Odejde bydlet do podzemí, bude mít omezený přístup do překrásných energetických zahrad, už nikdy nezažije ten opojný pocit moci a sounáležitosti s vesmírem. Možná ani nebude moci mít potomka.

„Dobrá,“ přikývl po dlouhém váhání Kmet.

„Dostaneš jednu pajunetu a můžeš si vzít antigravitačního skokana. Očekávám, že se vrátíš.“

Jenom jednu pajunetu a mám se vrátit, pomyslel si trpce Tor, to je opravdu jen malá naděje, že to zvládnou.

„Udělám vše, co bude možné, abych nezklamal Rod.“

„Samozřejmě,“ pokývl spokojeně Kmet a propustil Tora ze svých dveří.

Ale aspoň, že mi dal možnost, řekl si Tor, když spěchal připravit všechno potřebné na vzlet. Zároveň začal přemýšlet, kde by mohla být ta chyba, která je potkala. Mohlo by se stát, že otec nepřežil, to ano, ale že by zároveň byla zničena i juneta? Muselo by je potkat něco opravdu silného. A i tak by měly zůstat aspoň stopové částice. Jak je možné, že nic nenašli? Pravidla! Určitě se přísně drželi pravidel! Pokud tedy vůbec nic nenašli, musela se nehoda přihodit mimo vytyčený úsek galaxie - možná někde těsně za hranicemi. To je ono, tím by měl začít! Oblětí hranice mimo vytyčený prostor, na to mu snad energie pajunety postačí. Někde se nějaká stopa nebo anomálie musí projevit. Pravá juneta je nevyčerpatelný zdroj energie, její zničení je téměř nemožné. Ale kdyby se dostala do zlé moci, mohlo by to být nebezpečné. Tor se oťrásl při představě, že by musel bojovat proti její síle. Snad ji najde, je to jeho jediná šance. Bez ní jeho další život už nebude životem, pro který ho vychovali. Nikdy se nestane rytířem Rodu, nepřeveze otcovu junetu a galaktickou oblast, aby se ctí pokračoval v linii Torů. Projde ještě někdy hlavní branou Rodu? Možná už ne. Na kosmodromu byl kromě obsluhy sám. Nikdo se s ním nepřišel rozloučit. Se zavrženými není dobré se

přátelit. Tak tedy vzhůru do prostoru, do světa galaxií...

X X X

„Už jsem naprosto fit, copak to nevidíš,“ rozčiloval se Tim a šermoval lžící před Igorovým nosem.

„Sněž tu polévku.“

„Jestli mi okamžitě neukážeš směr, kterým odešli, v životě už na tebe nepromluví.“

„Sněž tu polévku.“

„Nemůžu se tu válet. Co když beze mě mají potíže?“

„Tys byl jejich největší problém. A teď už sněž tu polévku, nebo ti ji vlastnoručně naleju do chřtánu.“

„Sadisto,“ zavrčel Tim, ale pak se pustil do polévky a zdálo se, že mu chutná.

„Pochop to, musím se za nimi pustit co nejdřív. Pak už bych je třeba nedohonil,“ vysvětloval tím mezi jednotlivými sousty.

„Vždyť bys nepřepral ani čerstvě probuzenou mouchu. Podívej se na sebe, kalhoty na tobě visí, div nepadnou, tváře máš propadlé jak smrtka a sám sotva stojíš na nohou.“

„No, zdál se mi takový dlouhý zajímavý sen o mém bratřovi. Tedy celkově nic moc hezkého. Bráchu chytil amok, zabil svého parťáka a sám to taky skoro odskákal. Ale vlastně za to nemohl, protože je oba ovládala zlá moc. A potom brácha řekl, že nedovolí, abych dopadl stejně jako on a svázal mi ruce šátkem, který jsem mu kdysi jako malý kluk daroval. Byl na něm vyšitý jeho monogram. Celou tu dobu byl se mnou a vzpomínali jsme na naše dětství. Pořád mě nechtěl rozvázat. Tvrdil, že mě musí chránit i proti mně samotnému. V tom snu byl fakt jako živý a mluvil podobně jako ty.“

„Dáš si ještě kukuřičný placky s medem?“

„Poslouchal jsi mě vůbec?“

„To víš, že jo. Tak dáš si ty placky nebo ne?“

„Jo dám si placky! A nikdy už ti nic vyprávět nebudu!“

„Tak jo, dobrej nápad,“ zašklebil se Igor a za chvíli se objevil s dalším chodem oběda. Než Tim dojedl, přišel do třetice a položil na kraj postele čisté oblečení.

„Žena ti vyprala všechno, co šlo. Taky jsem ti nechal spravit boty. Už to potřebovaly.“

„Díky,“ zamumlal Tim u posledního sousta a sáhl po košili. Pod ní byl složený šátek. Tim po něm opatrně natáhl ruku, jakoby nevěřil svým očím.

„Kde se to tu vzalo?“

„Měl jsi ho v kapse. Copak není tvůj?“

„To je ten šátek z mého snu.“

„No tak si ještě schrupni a zeptej se bráchy, jestli ho nechce vrátit.“

Ale Tim jakoby neslyšel. Svíral šátek a hleděl oknem někam až za obzor všeho, co bylo vidět.

„To bych rád věděl, jak je to možné,“ řekl tiše.

„Nepospíchej, Time, můžeš tu zůstat, jak dlouho chceš. Oni si bez tebe poradí, věř mi.“

„Jsi moc hodnej, Igore, ale já nemůžu. Zbláznil bych se tu. Pořád musím myslet na bráchu. Nebo na Toma. Usínám a už se nechci probudit. Potřebuji nějaké jiné peklo, abych se dostal z pekla vlastních myšlenek. Nemusíš se o mě bát, já to zvládnou.“

Igor jen rezignovaně pokrčil rameny. Kdo chce kam...

„Na ráno ti připravím koně a zásoby na cestu. Do Laveny můžeš jet po silnici. Mířili někam k Olomoně. Víc bohužel nevím.“

„Díky Igore, máš to u mě.“

„Pokud možno jděte z cesty Promachovým vojákům, však víš.“

„Řekni mi ještě, Igore, co je pravdy na těch historkách o zelené obludě? Proč je tu ta příšerka tak populární?“

„To kdybych věděl! Zdá se, že to není ani kvůli snížení ceny pozemků asi kvůli vyššímu turistickému ruchu. Nenapadá mě, kdo za tím vězí. Fakt nevím.“

„A Olomona?“

„Těžko říct. Před nějakým časem jsme tu měli jeden silnější otřes, ale nic z toho nebylo. Tu a tam jsou cítit záchvěvy, trochu čmoudu, trochu smradu, mírné oteplení krajiny. Starší usedlíci balí své věci a stěhují se. Třeba právě oni vypustili tu fámu o příšeře, aby se jim tam zatím nikdo nenastěhoval. Moc původních usedlíků už pod Olomonou nezůstalo. Radši se drž od ní dál. Přece jenom je to aktivní sopka.“

„No, uvidíme, kam se vrátím. Každopádně díky za tvou péči.“

Druhý den tim vyrazil na cestu. Bylo to horší, než čekal. Brzo se mu slabostí trásly ruce i nohy a několikrát musel zastavit, neboť už se neudržel v sedle. První dvě noci spal venku, aby šetřil těch pár

mincí, které mu Igor přibalil. Jenomže ráno se budil ztuhlý chladem, všechno bylo zavlhlé rosou a vařit čaj nebo kávu se mu nechtělo.

Na sklonku dalšího dne zapadl do hostince nevalné úrovně, kde však měli prastaré kryté stáje a jídlo bylo v ceně ubytování. Dosedl na tvrdou lavici uvnitř hostince, bez protestů snědl teplou slabou polévku a už nemohl udržet otevřené oči. Hlava mu klesla na stůl vedle talíře.

Hostinskému tu vypomáhala mladá hezká žena, ale nezdálo se, že by tu byla moc spokojená. Nenechavé ruce podnapilých vojáků vztekle odrážela a ani si neuvědomovala, jak je její zlostný ruměnc vzrušuje a provokuje k ještě větším dotěrnostem. Obsluhovala je zamračeně a s nechutí. Dvakrát se během večera pokusila Tima vzbudit, ale neúspěšně.

Nakonec se hosté pomalu rozešli nebo odpotáčeli a ty poslední hostinský vykopl před dveře a zaklapl závoru.

„Tak, pane Krebsi, a tímto večerem tu u vás končím. Vyplaťte mi prosím, co mi patří, ráno půjdeme dál.“

„Ale, Majolenko, snad bys mi neutekla. co ti tu schází? Dyť i ten tvůj se tu má jako v peřince. Zůstaň ještě týden.“

„Nezlobte se, pane Krebsi, už ani den.“

„Ale no tak, buď hodná holka, kam by ses trmácela?“

„Pane Krebsi!“

„No jo, no jo, dyť já už nic neříkám. Ráno se vyrovnáme. Jenom ještě vykopni tohodle spáče do jeho pokoje.“

Žena unaveně přikývla a potřetí zatřásla Timem. V polospánku zamumlal, ať dá pokoj. Ona ho však vzala pod rameny a zkušeným nadhozem ho postavila. Přes jeho protesty ho odvěkla do pokoje a uložila do postele.

Pak odemkla vedlejší dveře a vstoupila do světnice. U okna stál nehybně štíhlý muž.

„Arame, už je pozdě, běž si lehnout.“

„Musíme jít, už musíme jít.“

„Já vím. Ráno půjdeme dál. Teď si ale běž lehnout.“

Nad krajem se snášela noc, někomu přinášela klidný spánek, někomu smrt. Pulsovala životem ukrytým do tmy, nabízela klidnou náruč i jedovatý dech, každému podle jeho gusta. A tam nahoře na svazích Olomony bloudila zvláštní zelená postava, rozhlížela se po okolí a čekala. Čekala, až přijdou a doufala, že se jim to podaří.

Tim se probudil časně a nemohl si vzpomenout, jak se dostal do

postele. Tady ho někdo zul, protože on své boty nikdy nerozvazoval. No co. Pracně se znovu obul, vzal své věci a šel osedlat koně. Ve stáji zjistil, že na to nemá dost sil. Svět se s ním zatočil tak rychle, že se musel posadit do sena. Čekal až to přejde. Mezitím do stáje vešel hostinský se svou pomocnicí.

„Škoda, že nezůstaneš, druhou takovou těžko seženu. Místo půlky platu si můžeš vzít tady toho hýkavce.“

„Jste na mě moc hodný, díky,“ žena poplácala oslíka, který se tím však nenechal vyrušit od žrádla. Pak si všimla Tima.

„Co je vám, stalo se něco?“

„Nic, to je v pořádku, já jen,“ Tim se pokusil zdvihnout, „chci osedlat koně. To bude dobrý.“

Znovu se musel přidržet stěny, aby neupadl.

„Počkejte, pomůžu vám,“ zasmála se mladá žena a zručně osedlala Timovo zvíře.

„Kam cestujete, pokud to není tajemství?“

„Do Loveny. A vy?“

„Máme stejnou cestu. Nechcete se přidat? To je vlastně nesmysl, vy přece máte koně,“ znovu se zasmála a podala Timovi uzdu.

Zahanbeně poděkoval. Vyškrábal se na koně a vyrazil.

Po hodině jízdy už mu ale bylo jasné, že přecenil své síly. Svaly na rukou a nohou už neposlouchaly, kůň pod ním zpomaloval a automaticky přecházel do kroku, když necítil vedení. Snažil se své vyčerpání přemoci vůlí, ale tělo ho zradilo. Ani si přesně neuvědomil, kdy sklouzl do bezvědomí a sesunul se ze sedla na zem. Kůň u něj zůstal stát a čekal, kdy se jezdec postaví a znovu nasedne. Za dvě hodiny ho tu našla dvojice, která cestovala jen s jedním oslíkem. Žena zabalila Timovo prochládlé tělo do dek a rozdělala oheň. Za chvíli už lila doušky teplého čaje probouzejícímu se Timovi do krku a nutila ho polykat. Pak připravila jídlo pro svého netečného partnera a pro sebe.

Tim otevřel oči, chvíli se nechápavě rozhlížel kolem sebe a pak se konečně zorientoval. Žena se na něj usmála.

„Naše cesty se pořád kříží. Osud si zřejmě přeje, abychom se seznámili. Já jsem Magda a tohle je můj muž Aram. Jak říkají vám?“

„Já jsem Tim, žoldněř, potulný kejklíř nebo komediant.“

„Proč ne. Každý se musí živit, jak umí. Já toho bohužel moc neumím a manžel je poslední dobou trochu indisponován.“

„Musím vám znovu poděkovat, paní Magdo.“

„To nic. Jen si teď musíte častěji odpočinout. Vypadáte trochu nemocně.“

„Jste tak hodná.“

„Možná byste měl opravdu pár dní zůstat s námi. Cestujeme sice pomalu, ale kdyby vám nebylo dobře, je lepší, nejste-li sám.“

„Rád přijmu vaši nabídku, i když je mi trochu trapné být přítěží někomu, jako jste vy.“

„To nic. Berte to jako rozmar osudu.“

Magda se znovu usmála, a Tim si teprve teď uvědomil, že to není stoprocentně veselý úsměv. Její šedomodré oči mezi vráskami smíchu ukrývaly i vrásku bolesti. Tim nevěděl, která to je, ale teď zblízka ji cítil velice zřetelně. Krásná žena s příjemným úsměvem a bolavou duší? Pátravě se zahleděl na jejího muže. Urostlý sympaťák, netečně hledící do plamenů ohýnku... Copak se mu asi stalo? Tima začal zvědavostí svrbět jazyk, ale nakonec se neodvážil zeptat.

Pomaloučku se najedl a dostal chuť pokračovat v cestě. Magda mu to však ten den už nedovolila. Místo toho jen seděli, vařili a povídali. Pro Tima i Magdu to byl příjemně strávený čas. Jen Aram zůstával tichý a netečný. Těžko říci, nakolik vnímal, o čem se mluví. Tim se začal díky Magdě rychle zotavovat. Pomáhal jí, jak mohl a po několika dnech už se cítil výborně. Dokonce dokázal i vystoupit na tržišti se žongléřským číslem, což mírně vylepšilo jejich jídelniček i finanční hotovost. Přemlouval Magdu, aby příště vystupovala s ním.

„Dej pokoj, Time, na to já nemám národu. Umím vařit, práť, uklízet, ale předvádět se před lidmi, to nedovedu.“

„Nic to není. Chce to jenom jednou zkusit. Je to příjemnější vydělávání peněz, než někomu dělat pradelnu.“

„Možná. Ale stejně mě nepřemluvíš.“

„Kdo ví, třeba příště...“

„Podívej, Time, už jsi v pořádku, mohl bys vyrazit na cestu za svými přáteli, o kterých jsi povídal. Snad je ještě dohoníš.“

„Ne.“

„Ale Time...“

„Osud nás dal dohromady a já na něj tak trochu věřím. Pomohu ti v Laveně najít lékaře pro tvého muže. Zůstanu s vámi, dokud osud nerozhodne jinak. Žádné závazky nemám, všechn svůj majetek vozím s sebou a je mi s vámi dobře. Co víc si můžu přát?“

„Co tvoji přátelé?“

„Můj nejlepší kamarád teď už žongluje někde v nebeských zahradách a ostatní jsou kdovíky. Zůstanu zatím s tebou a s Aramem. Pokud vám ovšem už nelezu na nervy.“

„Ovšem, že ne. Všechno je s tebou nějak snazší. Jsem ti moc vděčná,“ Magda ztěží zadržela zrádné slzy dojetí.

„Nápodobně,“ houkl Tim a začal prohlížet koni kopyta, aby se náhodou od Magdy nenakazil.

X X X

„Prošel jsem všechny větší hospody a nikde nejsou, je to divné,“ unaveně dosedl na lavici Triton.

„Kde jsou děti?“ rozhlédl se kolem sebe.

„Hostinského synek chodívá pást za město stáda. Vzal je dnes s sebou.“

„To je dobře, mám rád ticho a klid, aspoň občas.“

„Jsi nerudný starý patron Trite, ale já stejně cítím, že je máš rád.“

„Rád nerad. Teď máme jiné starosti. Copak tentokrát opravdu nemáš nejmenší tušení, kde jsou?“

„No...Nejsem si jistá.“

„Tak povídej, co vidíš.“

„Temný sklep plný lidí, sláma, málo jídla,“

„A sakra.“

„Setkali se tam se čtvrtým. Zdá se mi, že ten je na tom dost špatně.“

„Tak to bude problém.“

„Pokud jsou opravdu ve vězení, dokážeme jim pomoci?“

„Budeme to muset zkusit. Mám tu jednoho známého. Nic moc, ale nemáme na vybranou.“

Triton si mnul bradu, pak si začal pohrávat se stříbrnou mincí. Nakonec nespokojeně zafuněl.

„Je to praštěnej druid, nemám ho rád. Vždycky kolem něj smrdělo spoustu zvířat. S blbou kytkou si vždycky pokecal víc než s kamarády. Nejspíš to k ničemu nebude, ale jinej nápad nemám. Zítřka ho navštívíme.“

„Znáte se dlouho?“ zajímala se Anna.

„Až moc. Obrečel každého komára, kterýho jsem plácl, před každým jídlem se omlouval mrkvi, pšenici, hrachu a všemu, co bylo

na talíři za cestu útroby, kterou budou muset absolvovat. Zkázil mi chuť ještě dřív než jsem začal jíst. Je to můj mladší bratr.“

„Jistě bude mít radost, až tě uvidí.“

„Jasně. Bude se mě moci poptat na zdraví stromů a květin v naší rodné zahradě.“

Anna pohladila starého kouzelníka po rameni.

Děti se večer objevily v dobré náladě, nadšené z nových zážitků a kamarádů. Postupně se však jejich radost vytrácela, když zjistily, že se ostatní dosud nevrátili.

Druhý den ráno vyrazili Triton, Anna i děti do lesíka za městem, kde po krátkém bloudění našli zvláštní chatrč, vzniklou z dutého stromu a zapletených větví.

Před ní seděl hubený muž s řídkým bílým vlasem i vousem. Drtil v prstech sušené byliny a opatrně je rozdělával do pytlíčků.

Opodál číhavě leželi dva psi, z horní dutiny stromu zvědavě vykukovala zrzavá hlavička a po rameni muže poskakovala červenka a rozčileně pokřikovala. Druid přerušil práci, upřel na ně své světlé nevýrazné oči a čekal.

Derik se pevně chytil Anny za ruku. Emi se zvědavě rozhlížela a její překvapené „jé, podívejte“ se začalo ozývat z různých stran.

Vzájemné mlčení houstlo mezi upřenými pohledy obou mužů. Nakonec se Triton otočil a tiše řekl Anně: „Nejde to, nedokážu to. Pojďme pryč.“

Vtom vyrazila z křoví Emi se dvěma kořaty v náruči.

„To je nádhera. Moc se mi tu líbí. Jak to, že se mě ta zvířata nebojí?“

„To proto, že jim ještě nikdo neublížil,“ odpověděl druid.

„Počkej, neodcházej, Trite,“ pokračoval překvapivě jasným hlasem.

„Byl jsem zvědavý, dokážeš-li požádat o pomoc sám. Ale nemušíš, pomůžu ti i tak. Posadte se,“ ukázal na trávu kolem sebe.

„Víš, já, rád tě vidím,“ koktal starý kouzelník.

„Nedělej si násilí. Chybí mi tvá milá sdělení, že jsem stále nechutně vlídnej a vstřícnej, že je to k zblití.“

„Víš, já...“ nemohl najít nit řeči Triton.

„Já vím. A dost možná vím i něco víc. Pokud máte zájem naslouchat starému potrhlému druidovi, rád vám o tom něco řeknu.“

„Rádi vyslechneme vaše slova,“ usmála se Anna a posadila se do trávy. Triton ji rozpačitě napodobil.

„Už na vás čeká. Netrpělivě čeká.“

„Kdo?“ dvojhlasně zareagovali Anna a starý kouzelník.

„To nevím. Nikdy jsem se s ním nepotkal. Jen cítím jeho očekávání a vím, že to nejsem já, na koho čeká. Máte něco, co je jeho, a co teď velice potřebuje. Zároveň chce, aby všichni ostatní odtud odešli. Nerozumím tomu, ale cítím, že ta bytost má přátelské úmysly. Jen je zřejmě trochu v úzkých. Od posledního otřesu Olomony její přítomnost vnímám já, moje zvířata i rostliny. Pravda, několik lidí se tu dostalo do potíží. Prý potkali draka a pronásledovaly je zvláštní sny. Možná to byla ta bytost, možná ne, jak říkám, já jsem se s ní nikdy nesetkal. A teď mi řekněte, jak vám mám pomoci.“

„Ano, to je pravda, že nás někdo někam volá. Ani my nevíme, kdo to je. Ale určitě to je mimořádně důležité. Jenže nás tam musí dorazit všech pět najednou. Jinak to nejde. A to je ten problém. Potřebujeme se najít a sejít.“

„Rád bych pomohl, ale jak?“

„Potřebujeme někoho vytáhnout z vězení v Laveně,“ našel konečně řeč starý kouzelník.

„Jenom to?“ reagoval s úsměvem jeho bratr.

„Vy to opravdu dokážete?“ podivila se Anna.

„Ale kdepak. Ale pro bratra to přece nemůže být problém. Je přece kouzelník, poradí si.“

„Neporadí, jeho schopnosti jsou teď blokové. Potřebujeme někoho, kdo nám pomůže.“

„Já nemám ty správné znalosti a schopnosti. Jedině, kdyby vám chtěl pomoci Bororo.“

„Kdo to je?“

„Bandita.“

„Proč by nám pomáhal? My totiž nemáme čím zaplatit.“

„Má rád ženy.“

Anna se začervenala.

„Ne, tohle nemá cenu,“ zvedl se Triton, „tady nic nevyřešíme, jdeme pryč.“

„Má rád taky malé ženy?“ ozval se za ním Emin hlásek. Děti už se nabažily podívané na zvířata a zapojily se do hovoru.

„Emi je fakt prima, určitě by to dokázala. Mami o ní říká, že ukecá i svatou sochu,“ podpořil kvalitu své sestry malý Derik.

Společný úsměv dospělých trochu zmírnil vzájemné napětí.

„Strýček Ben je opravdu ve vězení?“ zeptala se Emi Tritona.

„A Dag s Darem taky?“ opatrně pokračovala, když kouzelník přikývl.

Pak se obrátila k druidovi: „Opravdu s tím musíme něco udělat, zavolejte prosím toho pana banditu. Já mu to vysvětlím.“

„Ano. Možná to opravdu dokážeš,“ usmíval se hubený muž v bílém, „zkusíme to.“

„Nezkusíte,“ sípal navztekáný Triton, „já nedovolím...“

„Bratře,“ přerušil ho druid, „jsem si jist, že jí ani v nejmenším neublíží. Je tu jistá okolnost, o které nemohu mluvit. Existuje velká pravděpodobnost, že pro vás Emi Borora získá. A vy ho potřebujete. Jestli lze někoho dostat z lavenského vězení, pak to nejspíš dokáže on.“

„A co třeba milost,“ opatrně se zeptala Anna.

„Obávám se, že tohle slovo ještě nedorazilo do Promachova slovníku. Nezkoušejte to. Je velmi nebezpečný. Neměli byste nejmenší šanci. Bororo je proti němu jako motýl vedle vosy. A to se ještě musím vose omluvit, že jsem ji urazil svým přirovnáváním, neboť ona svůj jed používá jen při obraně.“

„Dobrá, chci ti věřit, bratře. Zkusíme to.“

„Přijďte sem zítra touhle dobou.“

Druid se znovu vrátil ke svým sušeným bylinkám a zamyšleně pozoroval vzdalující se postavičky. Ne, ani zdaleka se mu nepodařilo zpřetrhat své lidské svazky. Překvapilo ho zjištění, že bratrovy poznámky ho stále ještě, i teď po všech těch letech, co se neviděli, vyvádějí z míry stejně jako kdysi.

Už dávno se vzdal majetku, přátel, lidských zvyklostí a odešel mezi stromy a zvířata. Tady mu bylo dobře. Jenže nakonec ho všude najdou lidé, kteří potřebují pomoc, stále ho někdo ruší a on je nedokáže odmítnout. Suší pro ně byliny, hledá léčivé kořínky, naslouchá jejich bolestí, aby jim poradil.

Proč jen se v mých rukou stále kříží lidské osudy, pomyslel si znepokojeně. Kam je asi zavede nitka osudu, kterou tu naleznou? Splní své poslání? Pomohou neklidnému duchu hory, který je volá? Přál by si znát odpověď. Ne, vlastně by si přál znát odpověď jen v případě, že všechno dobře dopadne.

Z nedaleké paseky se s křikem zvedla rodinka káňat. Brzo už jim mladí dorostou a budou si hledat nové loviště. Nebýt těch ptáků, dorazila by jeho návštěva v naprosté tichosti.

„Buď pozdraven, svatý muži.“

„I ty buď zdrav. A tvoje dcerka také.“

„Viděli jsme, že ti přišla návštěva z města.“

„Ano, Bororo. Chtějí si s tebou promluvit.“

„Se mnou? Nemám zájem. Za žádné peníze nemám zájem.“

„Oni také skoro žádné nemají. Jenom tě potřebují.“

„Třeba je to dobře připravená léčka.“

„Ten muž je můj bratr.“

„Tak?“

Muž v hnědozeleném plášti se posadil u druida do trávy a štíhlá dívka, která se ho držela za ruku, se mu skulila na klín.

Sundal klobouk, prohrábl si světlé vlasy a zamyšleně si přejel zjizvenou rukou po největší jizvě svého obličejce. Druid se dál zabýval bylinami a nerušil hosta v jeho zamyšlení. Nechtěl naléhat, neboť přál tomuto muži klid, který tu nedávno nalezl. Také dívka měla ruce a obličej zjizvený těžkými ranami. Nebylo divu, vlci byli té zimy mimořádně hladoví a vrhali se i na člověka. Samotná matka s dítětem neměla v pustině šanci. Kdo ví, kam šla - nedošla tam a Bororo měl co dělat, aby proti té divoké smečce ubránil alespoň dítě. Osud. Osud ho zavedl na místo, kde ho ta malá potřebovala. A už spolu zůstali. Několik týdnů léčil druid jejich zranění. Teď už je skoro nic nebolelo, našli svůj klid a až dojemně si projevovali svou lásku. Kéž by to tak mohlo zůstat. Žili tu spolu v náruči přírody, daleko od lidské zloby i posměchu. Přicházeli den co den pro pár slov a léčivé byliny. Má vůbec někdo právo jim ten klid zase vzít?

„Pro tebe to udělám, svatý muži. Promluvím s ním.“

„Nechtěl bych to po tobě, kdyby to nebylo důležité.“

„Přijdu tedy, až se u tebe znovu objeví a pokud to bude třeba, pomohu jim.“

„Budu ti zavázán.“

„Nebudeš, svatý muži, vždycky jsem za sebe rozhodoval sám a i tentokrát to bude jen moje věc, co udělám či neudělám. Na našem vztahu to vůbec nic nezmění.“

„Ty i Sára u mě vždycky najdete útočiště.“

„Já vím. Jenže hora se bouří, chce abychom odešli. Cítím její neklid a vím, že i ty ho cítíš. Nevím, jestli už nenastal čas k opuštění zdejšího útočiště. Každý den odcházejí další a další lidé.“

„Ano, hora je neklidná. Kdosi přišel a narušil její rovnováhu. Stejně jako před lety. Tehdy to bylo zlé. Teď je to trochu jiné.“

„Co vlastně všechno cítíš,“ zajímal se Bororo a také Sára zvěda-

vě zvedla k druidovi oči.

„Já těžko hledám slova. Přišla bytost, inteligentní bytost. Přišla zdaleka - z nebe. Má nějaké problémy a potřebuje pomoc. Cítím, že někoho volá a všechny ostatní se snaží odehnat někam daleko od hory. Nevím, jak vypadá, nevím, co potřebuje, ale zdá se být přátelská. Stromy ani zvířata proti ní nic nemají. Až začnou odcházet zvířata, pak to bude ten správný čas k odchodu. Víc nevím.“

Ještě chvíli mlčky setrvali ve své společnosti, pak se Bororo zvedl a spolu s dívkou zmizel tak tiše, jako přišel.

X X X

„Každý den tu ztrácíme sílu. Copak je opravdu možné skončit takhle hloupě. Ksakru, už mě nic nenapadá,“ rozčiloval se Artur po tom ubohém kousku chleba, který na každého při spravedlivém dělení zbýval. Copak Artur, ale Dagovi to zcela viditelně nestačilo na přežití. Z veselého halasného obra se během těch pár dnů stala roztržená troska. Na naše spoluvězně sice ještě jeho síla stačila, ale pro nás to byl žalostný pohled. Zoufale hladoví jsme byli všichni. Vzpomínal jsem na Tritona a párkrát jsem si procvičoval soustředění a koncentraci sil. Při ošetřování Franka jsem občas cítil příznaky svého záchvatu, ale už jsem se dokázal kontrolovat. Frank se i při té ubohé stravě začal trochu zotavovat. Vlastně to byl jediný světlý bod našeho pobytu tady. Tma se střídala s příšeřím, chlad a vlhko přetrvávaly beze změn. Nebylo to moc povzbudivé. Občas někoho přepadla touha vyprávět o svém domově. Vždycky to bylo báječné místo bez jediného kazu. Zpočátku jsem ta vyprávění poslouchal se zájmem, ale brzo mě to začalo nepochopitelně rozčilovat. Vždycky to bylo stejné nebo hodně podobné. A všichni se tu ocitli omylem.

Občas se mi zdály sny, kdy ke mně přicházela Anna a ujišťovala mě, že dělají všechno pro naši záchranu, abychom ještě chvíli vydrželi. Ráno jsem se pak snažil o tom Benediktovi vyprávět. Prstem jsem maloval písmenka do vzduchu a Benedikt se snažil hádat slova, ještě než jsem je dokončil. Artur sice zíval, ale viděl jsem na něm, že i on pozorně sleduje můj prst. Dokonce i Frank se otočil a překvapeně se na mě díval. Ahoj Franku, napsal jsem do vzduchu tak, aby to viděl. „Ještě se ho zeptej,“ řekl Benedikt, když nakoukl přes mé rameno a viděl upřené Frankovy oči, „jak mu je?“

Frank byl totiž hluchý a nebylo snadné se s ním domluvit, když

mu nebylo dobře.

„Cítím se mnohem líp než dřív,“ odpověděl ještě než jsem dopsal otázku.

„Zeptej se ho, co vlastně je. Co dělal, než se sem dostal,“ zajímal se Artur nejspíš v naději, že byl kasařem a otevře zámky zdejších dveří.

Než jsem stačil dopsat třetí písmeno, Frank odpověděl.

„No, mám sice šikovné prsty, tedy spíš měl jsem. Byl jsem totiž hudebník - loutna, harfa a tak...“

Jak je možné, že odpovídá dřív než jsem dopsal otázku, copak se mu vrátil sluch? Usmál se pod mým zkoumavým pohledem a olízl si oschlé rty.

„Ne, Dare, neslyším žádné zvuky. Neumím to vysvětlit, je to tak trochu divné. Já totiž slyším tvoje myšlenky.“

Ne, to snad ne, vyděsil jsem se. Myšlenky jsou přece tak soukromá záležitost, nikdo nemá právo číst cizí myšlenky! To je, jako by člověk chodil svlečený v poledne po náměstí.

„Ale to je báječné,“ rozzářil se Artur, „můžete si dělat navzájem překladatele.“

Chtěl bych ho vidět, kdyby to byly jeho myšlenky, co někdo čte... jak by se na to tvářil.

„Chtěl jsi něco říct, Dare?“ zeptal se Frank.

Jasně, vůbec mi to není příjemné, pomyslel jsem si a určitě jsem se i trochu zamračil, dost možná i hodně zamračil.

„Chceš říci, že ti to není příjemné?“ nejistě se optal můj čtenář myšlenek.

Přikývl jsem.

„Víš, asi vnímám tvé myšlenky, jen když je směruješ přímo pro mě. Jinak neslyším nic.“

Moc jsem mu nevěřil, vypadal příliš inteligentně. Usmíval se. Taky bych si přál číst jeho myšlenky, ale nešlo to.

Najednou už mi nebyl tak sympatický jako předtím. Odstěhoval jsem se blíž k Benediktovi. Zrovna si něco špital s Dagem.

K uším mi dolehlo pár jejich slov a já začal naslouchat pozorněji.

„Žádnou jinou možnost, jak něco zkusit, nemáme.“

„Může to trvat týdny a pak už třeba nebudeme mít dost sil.“

„Jasně. Tady nás můžou docela snadno zabít nebo zmrzačit.“

„Jo, to jo. Zkusíme to tedy?“

„Zkusíme,“ přikývl Benedikt a já se bál na to i jen pomyslet, aby si to nepřečetl Frank. Jenomže, on by to asi měl vědět. Pokud k nám patří - a zdá se, že ano - měl by jít s námi. To je tedy situace! Co asi podnikají Anna s Tritonem? A jakpak se má Tim? Jaký osud nás všechny čeká? dostaneme se odsud? Už je opravdu nejvyšší čas jít.

„Měli bychom se přestěhovat těsně za dveře, abychom ten okamžik neprošvihli,“ zapojil se do hovoru i Artur.

„Jo, a až sem budou chtít šoupnout někoho dalšího, musíme být co nejbliž dveří a bleskově jednat. Pokud dostaneme šanci, víc než jedna nebude.“

Naskočila mi z té představy husí kůže.

„Nesmíme to zvorat. To už je pak lepší při tom exnout, ne?“ přeljel Artur v jednoznačném gestu palcem před krkem.

Možná bych jim mohl pomoci i já. Škoda, že tu není starý kouzelník, aby mi poradil. Ještě nikdy jsem nezkusil svou sílu použít proti člověku. Ale třeba bych ji ani nemusel použít tímto způsobem, možná by stačilo třeba zablokovat dveře. Ale dokázal bych to vůbec? Asi těžko. Hýbat s předměty už jsem zkoušel a vůbec mi to nešlo. A že to byly maličké předměty!

„Zeptej se Franka, jestli do toho chce jít s námi,“ oslovil mě najednou Artur.

S nevelkým nadšením jsem přikývl.

Franku, moji přátelé se chtějí pokusit o útěk, přidáš se?

Nic, ani se neohlédl. Že by spal? Franku, slyšíš mě?

„Ano,“ ozval se konečně, „co je?“

Zopakoval jsem v duchu všechno, co jsem slyšel.

Pod zdviženým obočím se mu zablýskalo v očích. Pak zase posmutněl.

„Bojím se, že už na to nemám dost sil. I pouhá chůze mi dělá problémy. Jinak bych neváhal ani okamžik.“

Benedikt spokojeně přikývl a usmál se na něj: „Bůhví co bude. Jen musíme být pokud možno připraveni na všechno.“

Tomu už chybělo jenom „amen“ na konci.

X X X

„Tak jak jste dopadli?“ houkl Tim na Magdu, která se právě vracela se svým mužem.

„Ále,“ mávla rukou znechuceně a oba zmizeli ve svém pokoji.

Tim pokračoval ve své cestě do kuchyně, kde se domluvil s jednou milou jedubabou, že jim ohřeje zbytky od oběda za tu horu dříví, kterou ráno naštipal. Ani se při tom moc nezapotil, tělo už zase fungovalo, jak se patří. Na tržišti se dal do kupy s jedním zdejším žonglérém, takže už si mohli dovolit nejen pokoj, ale i slušné jídlo po celý týden. Možná se tu časem objeví i někdo, kdo bude něco vědět o Arturovi, Benovi a ostatních.

Když přinesl jídlo, Magda ho pozvala dál a povečeřeli společně jako každý den během cesty.

Po večeři se mladá žena přece jen začala tvářit trochu vlídněji.

„Víš, člověk se tomu neubrání. Pořád očekává zázrak, i když zdravý rozum nic takového nepřipouští.“

„Co říkal doktor?“

„Že tu a tam dokáže srovnat lidský tělo, ale s tímhle musíme někam jinam, to že prý není jeho píseček.“

„No, aspoň jsme to zkusili.“

„Ano zkusili.“

Magdina usměvavá ústa se stáhla do bolavé křivky. Zavřela oči a Tim nevěděl, co říci na útěchu. Pak se dvakrát hluboce nadechla a znovu se usmála.

„Ráda bych tě potěšila, Time, jsi tak hodný, ale i pro tebe mám neveselou zprávu.“

„Pro mě?“

„Jo, pro tebe. Čekali tam taky nějací dva chlapíci z arény. Byli pěkně zřízení, ale přesto vzpomínali na nejlepší zápasy poslední doby. Jeden obzvlášť dobrý zápas prý nedávno skončil nerozhodně. Nějakej Dag měl prý výdrž jak bejk a pěsti horší než beranidlo. Jenže to byl zločinec a ještě ten den on i jeho kamarádi skončili za mřížemi. Vojáci je vedli v poutech přes celé město.“

„Cože, zločinci?“ Sice Daga osobně neznám, ale je prý to Benův kamarád.“

„Já jen opakuji, co říkali ti dva pochroumaní v ordinaci.“

„Igor se zmínil o nějaké rvačce s vojáky a Dagem v hlavní roli. Ale od kdy se rvačka považuje za zločin?“

„Možná někoho zabil nebo zranil...“

„No, tu a tam se to stane. Člověk pak dostane deset dní natvrdo, pokutu a tím to končí.“

„Pokud to ovšem nebyl někdo s vyšším postavením.“

„Hm, to máš pravdu, to by bylo horší. Budu se muset skočit za

nimi podívat a poptat se, jak to tu chodí.“

„Být tebou, udělám to opačně.“

„Co opačně?“

„Nejdřív se poptej, jak to tu chodí.“

„Jasně, to dá rozum.“

„Nerada bych přišla o tvou milou společnost,“ usmála se Magda Timově netrpělivosti. Nejraději by vyrazil na výzvědy hned. Pak se přece jen trochu uklidnil, ale ještě dlouho do večera diskutoval s Magdou o nejrůznějších způsobech, jak a kde získat nejspolehlivější informace.

Druhý den ráno vyrazil do ulic, zatímco Magda si šla sehnat nějakou příležitostnou práci. Tim prošmejdil všechny hospody, obešel celé tržiště, nakoukl do kovárny, vyzpovídal vetešníka a koňského handlíře a navázal dobré vztahy se dvěma městskými biřici u džbánu piva.

Večer se vrátil mírně společensky unavený, ale už slušně informovaný o dění ve městě.

„Vypadá to špatně,“ řekl Magdě, když po večeri nalila do hrnků horkou kávu, posadila se a konečně měla čas na Timovo povídání. I Aram zvolna upíjel kávu, občas se podíval po tom, kdo hovořil, ale sám se nezapojil.

„Nenechá se oklamat, nenechá se podplatit, nezná slitování. Jestli je pravda všechno, co jsem o něm slyšel, tak to snad ani není člověk.“

„Nevěř tomu, Time, určitě má své slabosti, jako každý jiný, jen je zřejmě pečlivě skrývá.“

„Všichni se ho bojí tolik, že by tajně proti němu nezvedli ani malíček. Pokusit se někoho podplatit je v tomhle případě příliš velké riziko. Navíc na to ani nemám dost peněz. Budu muset vymyslet něco jiného.“

„Taky jsi tu slyšel ty pověsti o příšeře?“

„Velké zelené s ocasem?“

„Zatím prý každý, do se s ní setkal, tak se z toho zbláznil.“

„Ty tomu, Magdo, věříš?“

„Ty snad ne?“

„No...“ Tim se zarazil a zamyslel.

Když znovu zvedl oči, tančily mu v nich šibalské ohníčky.

„Taky by se mohlo začít povídat, že je to drak a žere pěkné mladé holky. A když dlouho žádnou nedostane, bude zuřit a zničit

město.“

„Promachos na něj pošle své vojáky.“

„To by ho nejdřív museli najít.“

„Jestliže ho nenajdou, nebudou se ho bát.“

„Ale budou. O to už se postarám. Nějaký ten efekt s ohýnkem by měl stačit. Ostatně trochu třaskaviny se dá sehnat všude, když člověk ví, co hledá.“

„A co dál?“

„Správce Promachova vězení Varoun má krásnou dcerku. Určitě se o ni bude bát.“

„A co nám to pomůže?“

„Až se lidi doslechnou, že je ve zdejších vězení zadržována skupina specialistů, kteří se vydali zlikvidovat nebezpečnou příšeru, budeme mít jejich sympatie na své straně. Co říkáš? Pak už by se dalo leccos podniknout.“

„To je tak příšerně překombinované, že by to možná i mohlo vyjít. S tebou se člověk opravdu nenudí, Time,“ smála se Magda.

Pak ale zvažněla. Nervózně posbírala prázdné hrnky.

„Dej na sebe pozor, Time. Všude je plno vojáků i udavačů, bude to nebezpečné. Taky nevíme, co je pravdy na těch historkách o drakovi, nebo co je to za příšeru.“

„Babské povídačky. Lidi se bojí sopky, tak si vymysleli draka. Je to jenom taková báchorka.“

„Není to báchorka,“ vpadl náhle do jejich rozhovoru zvučný Aramův hlas, „on existuje.“

„Ale...“ zablekotal Tim překvapeně.

„Opravdu existuje a chce, abychom přišli. Už je nejvyšší čas jít.“

„Ne! Jistě tu musíme chvíli počkat, Arame. Ještě to vydrž, za několik dní půjdeme dál,“ snažila se Magda rázně odpovědět, ale nešlo to. Hlas ji zradil a na řasách se objevily slzy. Tim se urychleně rozloučil, protože nevěděl, co na to říct. Jak se dá utěšovat žena, která má po boku takového divného manžela? Je ten člověk opravdu blázen?

Možná by ho někdy mohli zkusit odvést k druidovi, co tu bydlí za městem. Třeba by si s ním věděl rady. Ale to může ještě chvíli počkat, teď je potřeba se věnovat důležitějším věcem. Hned ráno se do toho pustí.

X X X

Tor dvěšestka čekal a stále znovu si přehrával události poslední doby. Byl si přesně vědom okamžiku, kdy se odklonil od pravidel. V pajunetě zbyla ideální polovina energie. Jeho povinností bylo otočit antigravitačního skokana zpět a vrátit se. Podle pravidel nebylo přípustné hazardovat majetkem Rodu a energií. Na druhé straně by ho však čekal způsob života, který byl téměř nepřijatelný pro jakéhokoliv Tora. Degradace, pozemní služba... Otec vždycky říkal, že schopnost správně se rozhodnout si každý ověří až v mezní situaci. Buď pro to cit má nebo nemá.

Ruku měl na přepínači a ptal se sám sebe, co je lepší: žít nebo zemřít? Musí se rozhodnout už teď, teď hned. Dokáže se rozhodnout správně? Správně pro koho? Pro svoje ideály, pro ideály společnosti, pro otce, pro sebe?

Pak se rozhodl. Bude žít naplno až do konce. Jaký ten konec bude, se teprve ukáže.

Krátce nato zachytil signál Tordvěpětky. To už však stál mimo pravidla a nemohl dát zprávu Rodu. Nedovolili by mu pokračovat. Teď už musel jednat sám. Pokud zachrání otce nebo junetu, Rod mu odpustí. Umění správně se rozhodnout znamenalo víc než zákon. Signál byl slabý. Na volání nikdo neodpovídal. Poprvé ve svém životě pocítil neklid. Odpočinek mu nepřinesl očekávanou úlevu, jen další nejistotu.

Než přistál, zmapoval všechny galaxie, které jeho přístroje zaznamenaly a poslal zhuštěnou informaci na rodnou planetu. V tomto okamžiku už žádná síla není schopná ho zastavit. Stále ještě nevěděl, co ho na planetě čeká. Na skenu se neobjevil ani kód jeho otce ani bledé kolečko junety. Nebýt slabého signálu, nenašel by je. Existují vůbec ještě?

Skokan se měkce přemístil ke zdroji signálu a zmizel uvnitř hory.

Tor dvěšestka chvíli hledal pro své tělo podobu, která by umožňovala pohyb ve zdejších gravitačních podmínkách. Rozhodl se pro postavu se zadní oporou a skládacími křídly. Ostatní vytvořil podle tvora, kterého našel, jak se vyhřívá na blízké skále. Nebylo to nejlepší, ale jakž takž to vyhovovalo potřebám: Uvnitř hory objevil slabý energetický zdroj. V nejhorsím případě by se tu dalo i přežít.

Pak se začal rozhlížet. Značky ho zavedly do hluboké jeskyně,

kde konečně našel, co hledal. Trosky rozbité lodi vypovídaly o tvrdém střetu plavidla jeho otce s něčím neznámým. Nejspíš byl zázrak, že se dostal až sem. Opatrně otevřel kabinu lodi. Byla sice poškozená, ale některé funkce byly dosud zachovány.

Lehce přešel záznamovou fotobuňku. Displej se probudil a oslovil ho. Byl to dlouhý záznam. Tor ho prostudoval velice pozorně. Přesto některé pojmy tak úplně nepochopil.

Otec byl zřejmě svědkem střetu schránky s atomovým odpadem a meteoritu. Při srážce došlo k reakci a následné explozi schránky. Zpočátku ji chtěl otec odklonit směrem k této galaxii, která už je mimo strážný obydlý úsek. Na poslední chvíli však zaznamenal, že i tady je život. Změnil úhel odklonu, ačkoli věděl, že už nestihne zmizet do bezpečné vzdálenosti. S velkými problémy pak přistál na této zvláštní planetě. Zafixoval svá těžká poranění a pokusil se zachránit poškozenou junetu. Nebylo to jednoduché. Narušený obal se tavil stále se obnovující energií a nešel zacelit ani provizorně. Bylo potřeba přesunout část energie jinam. Po dlouhém hledání našel otec bytosti, které vydržely přesun určitého množství energie a vykazovaly i dostatečnou inteligenci, aby dokázaly později spolupracovat.

Nevýhodou byla akorát jejich zranitelnost a pohyblivost. Každou chvíli měly potřebu se někam přemisťovat. Co však měl Tor dvěpětka dělat, když nutně potřeboval snížit množství energie, aby mohl zakonzervovat náš nejvzácnější poklad na planetě - junetu. Bez tohoto nekonečného zdroje energie, který tu a tam nalézáme v nerostných vrstvách naší planety, bychom byli ve vesmíru ztraceni.

Udělal jen to nejlepší, co v té chvíli bylo možné, pomyslel si Tor dvěšestka a přepnul na další záznam.

Jeho otec umíral. Přesto dokončil nejnnutnější údržbu junety a myslel i na komunikaci s vybranými bytostmi. Vypůjčil si některé jejich dovednosti, aby si je osvojil, než stáhne své životní funkce.

Až ho nyní jeho syn probudí, bude schopen se domluvit s pěti bytostmi, které nosí energii junety. Nejdřív se však musí všichni shromáždit v horní jeskyni. Tor dvěpětka nebude žít po probuzení dlouho. Jeho syn teď musí být trpělivý a všechno důkladně připravit. Nejdřív je potřeba opravit plášť junety. Mezitím snad dorazí zdejší bytosti. Zdalipak se celá akce podaří? A přežijí to všechno vybrané bytosti. Nedojde k narušení života na planetě? Tolik otázek

je zatím bez odpovědi. Tolik nejistot a nejasností. Přesto je tu však určitá naděje. Otce sice už zachránit nedokáže, ale pokud se mu podaří vrátit se s junetou zpět na svou planetu, bude rod Torů pokračovat ve svém vznešeném poslání. Zatím je to však jen nejistá naděje. Nesmí nic pokazit ani nikomu zbytečně ublížit. Otcovo nouzové přistání znamenalo už tak dost velkou pohromu pro zdejší okolí. Přesun energie junety se také nepodařil hned ba první pokus. Zdejší bytosti jsou tak křehké a zranitelné. Bude se muset chovat velice opatrně, aby jim neublížil. Dokázaly by vůbec pochopit, že otec pro tuhle jejich modrou planetu obětoval svůj život? Asi ne. Ale to nevadí. Hlavně, aby pochopily, že je teď volá a že potřebuje, aby sem přišly. Aby přišlo všech pět bytostí, které nosí drahocenou část energie. Ostatní by měli odejít co nejdál - alespoň ti tvorové, kteří se mohou přemisťovat. Snad to zvládne. Snad se to podaří.

X X X

„A našli jste něco?“

„Ale kdež! Kdo ví, kde se ta potvora schovává. Je to tam samý křovisko, samá jeskyně.“

„Mě by tam teda nedostali ani párem volů. Já bych ty bestii do tlamy nelez za žádný prachy.“

„Na tobě by si ani nepochutnala, ta má radši mladý křehký dívčí masíčko. Měli by jí předhodit nějakou holku, aby dala pokoj.“

„Zavři hubu, hospodskej kreténe, než udělám zákusek pro draka z tebe. Taková krvavá tlačěnka by mu třeba přišla k chuti.“

Tim spokojeně sledoval kořalkou posilněné vojáky a hospodského, který třepal nožičkami, neboť límec jeho košile svíraly nahoře mohutné pěsti správce vězení.

„Jestli ještě jednou něco kvákneš o dívčím masíčku, tak si mě nepřej, ty vepřovej ovare. Moh bys mě totiž naštvat.“

„Ráčeť vodpustit, vznešenej pane, já to tak nemyslel, dáme pánům ještě jednou dokola na můj účet. Prosím pánové.“

„Na zdraví dětí našich rodičů i těch, co uměj přežít,“ zahalekal Tim a přitukl si i se zamračeným správcem. Zábava se zase rozproudila, ale stíny ve správcových očích nezaplašila.

Co nevidět by se už mohla k jeho uším dostat i zpráva, že má pod svým zámkem odborníky - drakobijce, pomyslel si Tim. Dobře věděl, že tohle nesmí uspěchat. Lidé se musí začít trochu víc bát.

Ostatně ta vyhořelá stodola, kterou nejspíš zapálil některý zdejší opilec, co se tam šel vyspat, by se možná taky dala svést na draka. Ještě v noci vyrobí v jejím okolí nějakou hezkou dračí stopu a pak už stačí jen vyprovokovat trochu zájmu. Takovou příležitost by byl hřích zanedbat.

Dokonce i Promachos z toho začíná být nervózní. Honí vojáky po okolí sopky, snaží se umlčet každého, kdo o drakovi promluví, ale nemá šanci. Vojáky neplatí tak dobře, aby se pro něj strhali.

Několikrát už viděl chlapíky v uniformě, kteří místo lovu draka, ulovili zajíce v klidu si ho opekli, slupli, pak nasadili uštvaný výraz a schlíple se vraceli zpět do města.

A lidi dál špitají nové a nové výmysly o drakovi a jeho chuti na pěkné panny. Tohle žádný zákaz na světě nedokáže zarazit. Tak už to zkrátka chodí, čím víc zákazů, tím víc šeptandy.

Možná už zítra nebo pozítří začne správce věznice přemýšlet o tom, jak umožnit některým lidem útěk z vězení. Za pár dní už s ním možná bude řeč. A pak? Pak se uvidí.

X X X

Dny se vlekly pomaleji než ospalý šnek. Měl jsem hlad větší než vlci v zimě. Těch pár drobečků jídla jen podráždilo žaludek. Nebýt Benedikta a Daga, asi bychom zase brzy skončili ve svorné rvačce o potravu. Každý úlolek chleba se nám zdál menší než sousedův. Láska mezi lidmi? Nějak nám chyběla. Mnohem víc nám však chybělo denní světlo a slunce. Benedikt se nás snažil udržet v dobré pohodě alespoň vyprávěním biblických příběhů.

Uměl pěkně vyprávět. Pozorně jsme naslouchali jeho melodickému hlasu a aspoň chvíli ve své fantazii opouštěli tohle nehostinné místo. Ne že bych byl přehnaně čistotný, ale vlezl bych teď i do té nejstudenější řeky, abych ze sebe spláchl tu špinu a smrad. Taky mě trápila svědivá vyrážka. Není divu, měli to tady všichni.

Studená voda ve společném korytu nám nedala šanci ubránit se nákaze, kterou tu někdo měl. Pár špinavých hadrů místo dek už tu nikdo několik let nevyměnil. Dobře se tu měla akorát havěť, která se živila naší krví. Už jsem si pomalu zvykl na to, že mě svrbí celé tělo. Když jsem konečně našel trochu pohodlnou pozici a začal dřímat, vyrušil mě Artur.

„No tak, Dare,“ zacloumal mi ramenem, „prober se a pojd' si

zacvičit.“

Nadzvedl jsem se a sesunul se zpět na zem, abych mu dokázal, že sice mám dobrou vůli, ale tělo už nemá dost sil k téhle zbytečné a vyčerpávající kratochvíli. Nebylo mi jasné, proč se tím moji přátelé každý den tak zbytečně vysilují.

„Dare,“ sklonil se nade mnou Benedikt a já měl z tónu jeho hlasu pocit, že se usmívá, „nefilmuj to na nás a pojď si protáhnout tělo.“

„Věř starejm válečníkům, brachu,“ přidal se i Dag, „tohle je jediná šance, jak to přežít.“

Většinou říkal, „ve zdraví přežít,“ zdá se, že to s námi spěje k horšímu, když své oblíbené úsloví takhle zredukoval.

Nicméně jsem se zvedl a připojil se k nim. Nevím, jak ostatní, ale mně to nezvedlo ani náladu ani morálku. Navíc jsem zase musel pracně hledat pohodlnou pozici pro své bolavé a unavené tělo a po sladké dřímotě ani památky.

Také Benedikt byl nezvykle tichý a nezdálo se, že by chtěl dnes něco vyprávět. Zastesklo se mi po Emi. Copak asi dělá? Její veselé švitoření mi tu velice chybělo. Jestlipak ji ještě někdy uvidím, sevřel se mi žaludek úzkostí a dost možná i hladem. Styděl jsem se brečet, ale náhlý pocit sebelítosti byl silnější než stud. Proč zrovna já mám takhle skončit? Copak je to spravedlivé?

„Otvírají hlavní dveře,“ řekl hlasitě Frank a já se polekal. Slabé klapnutí v chodbě signalizovalo, že někdo přichází k naší vězeňské části. Snažil jsem se rychle zorientovat. Ne. Čas k jídlu ještě nebyl. Musí to být nějaká jiná záležitost. Vstoupí konečně někdo do naší cely? Nový vězeň? Kroky se zastavily přede dveřmi. Napětí okamžiku mě úplně ochromilo. Zaplavil mě zvláštní pocit uvnitř těla. Před očima se mi mihl zamračený Tritonův obličej. Musíš se kontrolovat, v každé situaci se musíš kontrolovat, řekl by mi, kdyby tu byl.

Zarachotil klíč a dveře cely se otevřely. Dovnitř vkročil habán, sice štíhlejší, ale stejně vysoký jako Dag. Měl drátěnou košili a ošuntělé hadry. Na první pohled vypadal na nájemného žoldáka nejhrubšího ražení. Do cely ho postrčil příslušník zdejší stráže s ostrým zamračeným pohledem ve zjizvené tváři. Ač to nebyl žádný střízlík, proti habánovi vypadal drobně.

Všechno se seběhlo v takové rychlosti, že jsem se skoro nestihl orientovat. Dag odstrčil habána do bezpečí a Benedikt s Arturem se vrhli na vojáka. Ten upustil svoji zbraň a pokusil se kotoulem pro-

klouznout do cely pod rukama útočnicků, což se mu, dá se říci, podařilo. To už se však za ním pustil Dag s úmyslem sevřít mu krk svými mohutnými tlapama, aby předešel případnému volání o pomoc. Napadený však ani nepípl a lehce se odkulil stranou. Dag po něm chtěl znovu hmatnout, něco ho však srazilo a on s překvapením zjistil, že na něm klečí habán, svírá železným stiskem jeho ramena a tlačí ho k podlaze. Voják zatím podruhé odhodil Artura s Benediktem a snažil se zvednout. Mezitím jsem se konečně probral ze strnulosti a vklouzl mezi dveře, kde ležela zbraň. Nic podobného jsem zatím neviděl. Dlouhá různě tvarovaná tyč měla na konci bodák. Byla těžká. Zdvihl jsem ji a otočil se proti krku právě se zvedajícího vojáka. Klesl zpět na záda a rozhodil ruce.

„Sakra, chlapi, co blbnete? Já jsem vám přece přišel pomoci,“ řekl, ale v jeho postavení to neznělo moc důvěryhodně.

Také habán se pomalu zvedl z Dagových zad a pomohl našemu kamarádovi zpět na nohy.

„Je to tak. Přišli jsme vás odsud vytáhnout. Ta uniforma je, dá se říci, vypůjčená. Hej, mladej, dej bacha na to, co máš v ruce! Střílí to kusy železa, které prolétnou tělem jako máslem.“

Uvěřil jsem mu. Radši jsem tu těžkou nebezpečnou zbraň podal Benediktovi.

Muž v uniformě vstal, ale po tom válení po naší cele už zdaleka nevypadal tak úpravně jako dřív.

„Hledám Bena, Artura, Daga a Dara.“

„Jo, právě jsi je našel.“

„Pozdravuje vás Triton.“

„Jsou všichni v pořádku?“ zeptal se Benedikt.

„Jsou. A čekají na vás v horách. Dovedu vás k nim.“

„Dokážeš se odsud dostat?“

„Proto jsem tady, ne? Kdo může chodit, ať jde s námi. Musíme si pospíšet, než vyhlásí poplach.“

Habán kývl na lidi, který už se natlačili ke dveřím.

„Pojďte za mnou. Nejdřív musíme projít podzemním labyrintem.“

„Kdo jste,“ zeptal se Benedikt vojáka, zatímco ostatní pomalu mizeli chodbou.

„Já? Přece skvrna zdejší společnosti. Trochu bandita, trochu dobrodruh. Tak co, půjdeme?“ zašklebil se zjizvený muž přátelsky.

Zatahal jsem Daga za rukáv a ukázal na Franka. Díval se na nás,

ale nebyl schopen vstát a připojit se.

„Mám ho vzít s sebou,“ zeptal se Dag trochu pochybovačně. Rychle jsem přikývl.

Hodil si hubené Frankovo tělo na záda a trochu se zapotácel. I on tu značně zeslábl nedostatkem stravy a pohybu.

„Tak rychle, pospěšte si,“ popoháněl nás muž v uniformě.

Vykročili jsme. Nebýt našich průvodců, asi bychom se tou spleť chodeb motali donekonečna.

V jedné úzké chodbičce nás průvodce zarazil. Museli jsme se protáhnout otvorem ve zdi do prostor, které vypadaly jako jeskyně. Muž s jizvou za námi otvor zase uzavřel připravenými kameny.

„V pořádku,“ houkl pak jeho hlas do tmy a vzápětí se poblíž rozhořel jasný plamen pochodně. Potom habán zapálil další a znovu dal pokyn k přesunu.

Tady už se šlo mnohem hůř. Terén byl nerovný, klouzal na všechny strany a některá místa byla tak úzká, že jsme studený mazlavý jílovitý povlak stěn utírali vlastním tělem. Moc příjemné to nebylo.

Frankovo zubožené tělo teď nesl zjizvený muž, neboť nikdo z nás už neměl dost sil. Ještě kousek musím vydržet, ještě aspoň kousek, říkal jsem si při každém dalším kroku. Benedikt mi podal ruku, aby mi pomohl vyhoupnout se po kluzkém svahu do další chodbičky. Vydrápal jsem se nahoru a zůstal tam sedět opřený o studenou vlhkou skálu. Už neexistuje síla, která by mě zvedla na nohy, pomyslel jsem si.

„No tak, mladej, hejbní kostrou, už to není daleko,“ houkl na mě náš průvodce a já se chtě nechtě musel zvednout, aby mohl se svým nákladem projít.

Krátká chodbička ústila v menší jeskyni, kde hořel oheň.

„Už jste všichni,“ zeptal se jeden ze dvou chlapíků, kteří tu na nás čekali.

Náš průvodce kývl a na něco se tiše ptal.

„Jasně, všechno už je připraveno. Jenom ještě zavřu vrata.“

Za chvíli nám rachotivý zvuk signalizoval, že vstupní chodba je zasypána kamením a sutí.

„Tady jste v bezpečí,“ řekl muž v uniformě a předal Frankovo tělo do habánových rukou, „můžete si odpočinout.“

Nohy pode mnou podklesly a já si sedl tam, kde jsem stál a sklonil hlavu na kolena. Hlasy kolem mi splynuly do neurčitého šumu. Moje tělo byla jedna velká bolavá hmota.

Po chvíli jsem ucítil, jak mě něčí ruce zvedají a někam mě vlečou.

Uvědomil jsem si, že mě svlékají, ale neměl jsem sílu protestovat. Všechno kolem bylo tak mlhavé a vzdálené.

Náhle jsem se propadl do žhavé výhně. Snažil jsem se vydrápat na nohy, ale někdo mi je podrazil. Pak mě zase něčí ruce zdvihly a vynesly nad hladinu. Do mého vědomí se prodral hlasitý smích.

„Konečně se nám mimino probírá, co? Jak se ti líbí horká koupel, Dare?“ zahalekal veselý Dagův hlas.

Stál jsem spolu s Arturem a Benediktem uprostřed jezírka s horkou vodou, z něhož se do jeskyně zvedala hustá pára.

Artur mě podpíral a Benedikt drhnul hrubou tkaninou moje bolavé tělo. Rychle jsem se vzpamatoval. Bylo to báječné.

Ještě jsme si navzájem vydrhli záda a vylezli ven. Dag nám hodil kus plátna na utření a pak mi do náruče strčil kupku suchého šatstva. Bylo mi to sice trochu větší, tu a tam trochu potřhané, ale bylo to čisté suché oblečení, ve kterém jsem se zase začal cítit jako člověk. Pak mi někdo vtiskl do ruky misku s polévkou a malý krajíček chleba. Zhltnul jsem to ve vteřině a chtěl další. Jenže už mi nedali. Prý musím počkat na další jídlo. Benedikt mi však přinesl hrnek sladké kávy, čímž trochu utišil mé hladové útroby. Potom nám habán rozdál deky a v jeskyni s ohněm, která byla nejsušší, nás vyzval, abychom si udělali pohodlí. Myslím, že jsem usnul dřív, než jsem si nějaké pohodlí stačil udělat.

X X X

„Ty lumpe, do čehos mě to navezl!“ svíraly Tima pod bradou dvě mohutné tlapy. „Nejradši bych ti teď zakroutil krkem.“

Pak mohutné tělo náhle zvadlo, Timovy nohy se zase bezpečně ocitly na podlaze a Vazoun se sesunul na hospodskou lavici.

Jeho vztek se přelil do lítostivého záchvatu.

„Mě, svýho kamaráda takhle odkopne. To se přece nedělá. to jsem si nezasloužil. Sakra. Dělili jsme se vo chleba, vo vojenskou deku. Zachránil jsem mu život, bastardovi. Co si vo sobě sakra myslí?! Copak to jde? Takhle zničehonic mě vyhodit? Tak aspoň vobjednej pití, zmetku.“

Tim si masíroval krk, aby zkontroloval škody na vazivu, ale hlasivky se zdály být v pořádku. Zahalekal tedy na hostinského

a objednal nejsilnější kořalku, která tu byla k máni.

Mrknul kradmo na usazeného Vazouna a doplnil: „Pro kámoše trojitou!“

Hm, zřejmě si u Promacha pořádně popálil prsty. Dobře mu tak, měl mě poslechnout, pomyslel si Tim, ale v zájmu svého tělesného zdraví si své myšlenky nechal zatím takticky pro sebe. Litostivý Vazoun je rozhodně přijatelnější než rozružený.

Kolikpak asi lidí už se pokusilo Promacha upozornit na to, koho má ve vězení? Je opravdu tak chytrý, že ví odkud vítr vane?

V Timovi se rodila neurčitá obava, že příliš velký tlak by mohl být nebezpečný. Promachos by je mohl dát zabít, aby měl klid. Zřejmě se nepodařilo mu vsugerovat myšlenku, aby je poslal proti drakovi. Škoda. To by bylo bývalo nejjednodušší. Vazoun je stále ještě velice nejistá figurka ve hře. Ale jinou nemá. Kdyby nebyl tak ztraceně loajální ke svému šéfovi, mohli už být možná přátelé na svobodě.

„Ještě jednu trojitou,“ zařval na hostinského, který Vazounův stůl obcházel širokým obloukem.

Hladina v krvi jeho společníka utěšeně vzrůstala a stará vojenská historika, kterou právě líčil, ztrácela souvislost. Když se chvíli odmlčel a sáhl po sklenici, Tim toho využil, aby se zeptal.

„A co ti vlastně všechno Promachos včera večer řekl?“

„Že moc mluvím vo tom... jak je to zakázaný.“

„Neposlouchal tě?“

„Ale jo,“

„Nenapadlo ho, že by měl proti drakovi poslat své vězně?“

„Ale jo.“

„A proč to neudělal?“

„Prej to smrdí a taky nemá rád, kdy mu někdo chce něco moc vokatě nasra -, nasre, naservírovat.“

Vazounovi to ještě docela myslelo, ale jazyk už ho tak úplně neposlouchal.

Když je někdo despotickéj lump, tak to ještě není tak hrozný, jako když je navíc inteligentní despotickéj lump, pomyslel si znechuceně Tim. Asi to přece jen bude chtít násilí. Jestlipak má Vazoun klíče?

„Ale ten vyhazov, to bylo jenom na oko, ne?“

„Promachos a na voko? Seš vadnej? Sebral mi klíče, sebral mi unfinor-, iniformu, sebral mi všechno, hajzl. Esli mě tu potká za tři

dny, budu vožra-, budou mě vožírat supi.“

„To máš teda kamaráda. To sis uměl vybrat. Co na to tvoje žena?“

„Tos neviděl, jakym fofrem balila.“

„Asi zná Promacha.“

„Prej už nestoji vo to, aby ji vohrožovala bestie, blb a tyran. Myslela tím Promacha, že jo?“

„Jo, toho myslela taky. Takže už je pryč?“

„Jo.“

„Že bychom dali Promachovi kapku za vyučenou?“

„Nechci ho vidět!“

„Ty se ho bojíš?“

„Jo.“

„Aspoň ses měl rozloučit s kamarády. Koupíme soudeček a odneseme jim ho. Co ty na to?“

„Jo.“

„Bude legrace, uvidíš,“ zakřenil se Tim a běžel se domluvit s hostinským, než si to jeho společník rozmyslí.

Zbylo mu pár drobných, které dal pacholkovi ze dvora, aby mu zatím soudek odvezl na městskou strážnici. Pak se vrátil pro Vazouna, aby ho vytáhl z lokálu.

Potáceli se spolu mrazivou nocí a Tim měl co dělat, aby svého mohutného společníka udržel na nohou. Město bylo tiché a tmavé. Uzoučký srpeček měsíce visel nad horami a mlhavý kruh kolem něj signalizoval brzkou změnu počasí. Nejspíš už bude sněžit. Bylo by potřeba obstarat teplé boty a pláště. Náhle Tim pocítil beznaději svého počínání. Ať udělá, co udělá, vždycky to přinese problémy. Jak rád by teď měl střechu nad hlavou, poslouchal praskání ohně v krbu a v dlaních teplou voňavou kávu...

Strážnice působila nevlídně a ospale zvenčí i zevnitř. Vazoun tu však trochu pookřál a zamířil ke schodům do sklepa. V polovině schodiště však brknul a dolů se dokutáel. Tim rychle seběhl za ním, aby zjistil, zda se mu něco nestalo. Vtom se ocitl před postavou ne zrovna vysokého, ale zato podsaditého chlapíka, který si ho velice pozorně prohlížel. Tima napadlo, že neuškodí předstíral lehkou podnapilost.

„Kdo jsi a co tu děláš?“

„Tady kamarád už měl dost, tak ho vedu domů. Akorát je mi divný, že bydlí tady. Vy tady taky bydlíte?“

Tmavé oči toho muže byly nepříjemně pronikavé. Timovi připadalo, že ho prokoukl hned prvním pohledem. Rychle se sehnul, aby pomohl Vazounovi vstát.

„No tak, kámo, seber se. Kam tě mám dovést?“ mumlal Tim, zatímco mu po zádech probíhalo celé hejno mrazivých pocitů. Vazoun potácivě hledal rovnováhu na nejistých nohou.

„Same,“ oslovil ho ten muž, „slyšíš mě a vnímáš mě, Same?“

„Jo.“

„Pomoz mi s ním nahoru,“ kývl muž na Tima a zavedl je do místnosti, která zřejmě sloužila jako kuchyně. Teď tu ale nikdo nebyl.

„Támhle je voda a kafe. Uvař hodně silný,“ přikázal tónem muže, který je zvyklý rozkazovat.

„Rozkaz, šéfe,“ zasalutoval Tim a modlil se, aby si muž nevšiml, jak se mu třesou ruce.

Sakra, přemýšlel při přípravě požadovaného nápoje, jak je možné, že mě ten člověk tak vyvádí z rovnováhy. Sice už tušil, s kým má tu čest, ale tím to bylo horší. Proč je sem vlastně zavedl? Co má v úmyslu?

Donesl kávu ke stolu a všiml si Vazounovy mokré hlavy. Zdálo se, že má i méně zamžené oči. Po kafi asi vystřízliví úplně. Jestli teď plácne něco nevhodného, budou trable. Měl by se pokusit zmizet, uvědomoval si Tim, ale jeho zvědavost byla silnější než pud sebezáchovy.

„A co ty jsi vlastně zač?“

„Potulný artista a kejklíř k vašim službám, vašnosti. Říkají mi Tim. Pokud máte zájem, rád vám předvedu něco z mého repertoáru. První ukázka bude zdarma.“

„No dobrá, dobrá, dej si s námi kafe a pak můžeš jít,“ propustil Tima ze svého úhlu ostříží zrak a na program se znovu ocitl Vazoun.

„Můj milý Same, protentokrát jsem se rozhodl zmírnit své rozhodnutí. Dám ti ještě zkušební odklad. Tvůj zástupce se totiž naprosto neosvědčil. To, co z něj zbylo, můžeš zítra večer nechat pohřbit. Do té doby, ať visí všem pro výstrahu na vršku u hradeb. Jestli i tobě uteče nějaký vězeň, budeš ho následovat. Jasně?“

„Mně přece nikdy nikdo neutekl.“

„Tak ať to tak zůstane. Je to ve tvém zájmu.“

„Na mě se můžeš spolehnout. A kdo že to vlastně utekl?“

„Patnáct mužů z cely dvanáct se zničehonic vypařilo. Mezi nimi

i ti, za které ses tak přimlouval.“

„Ale já v tom prsty nemám,“ polekal se logického závěru Vazoun.

„To vím, nechal jsem si tě prověřit,“ pousmál se Promachos a jeho pohled opět sklouzl na Tima, který se právě zakuckal při dopíjení své kávy.

„Přece jen bych se rád podíval, co umíš,“ řekl a opřel obličej do dlaní. I pod tím usměvavým pohledem neustále sedělo číhavé podezření.

„Ale jistě vašnosti, jsem vám k dispozici.“

Tim shodil kabát a několika přemety se přemístil ke kuchyňské polici. Žonglování pro něj nebyl žádný problém. Bral, co mu přišlo pod ruku, šálky, podšálky, talíře, misky. Skoro měl pocit, že se při tom uklidňuje. Nakonec vysekl hlubokou poklonu.

Oba muži zatleskali.

„Seš dobrej. Až pudu kolem tržiště, přijdu se na tebe podívat,“ usmál se dobrosrdečně Promachos, až Timovi zase naskočila husí kůže. Pak je milostivě propustil. Ale až venku Tim uvěřil, že opravdu vyvázl. Rychle se rozloučil se šťastným Vazounem a pospíchal do své postele. Do rána už mnoho času nezbývalo, přece jen by se měl aspoň trochu vyspat a srovnat si myšlenky. Nebylo mu to však dopřáno. Sotva klapl dveřmi, objevila se Magda s vyděšenýma zarudlýma očima. Bylo jasné, že ani ona dosud oka nezamhouřila.

„Time, já už nevím, co mám dělat. Vždycky si myslím, že už to nemůže být ještě horší, že už jsem na dně. A přece padám pořád hlouběji a hlouběji. Je vůbec v lidských silách to vydržet?“

Zoufalá Magda padla Timovi do náruče a otrásla se přívalem pláče. Tim ji chvíli hladil po vlasech, ale pak ji vzal za ramena a posadil ji na židli.

„No tak, co se vlastně stalo?“

Magda však vzlykala tak úpěnlivě, že nemohla promluvit. Tim jen rezignovaně zavrtěl hlavou a šel nabrat hrnek studené vody. Nebyl si tak docela jist, má-li ho Magdě nabídnout k pití či jí ho vyklopit na hlavu. Magda však zrovna natáhla ruce a zhluboka se napila.

„Promiň, já už ztrácím nervy. Omlouvám se.“

„Víš co? Nech si své omluvy a raději vyklop, co se stalo,“ zkusil Tim pro změnu drsnější tón.

„Aram zmizel. Večer jsem se vrátila a už tu nebyl.“

„Hledala jsi ho?“

„Samozřejmě. Ale nikdo ho neviděl,“ znovu sklouzla do usedavého pláče.

Tim vzal Magdu kolem ramen, odvedli ji do jejího pokoje a posadil na postel. „Zkus si ještě pár hodin odpočinout, ráno ho půjdeme hledat spolu. Taky zkusím na chvíli usnout.“

„Zůstaň tu se mnou, já už nemůžu,“ škemrala zoufalá žena a Tim byl skoro v pokušení jí vyhovět.

„Ne,“ odsekl skoro drsně a zabouchl za sebou dveře jejího pokoje. Na chodbě opřel rozpálené čelo o studenou zeď. Ani nevíš, jak rád bych zůstal, ale ty bys mě za to možná jednou nenáviděla, pomyslel si v duchu Tim a ztěžka došel do svého pokoje, kde padl na postel. Ještě než usnul, honilo se mu v hlavě, co všechno musí ráno zařídit, než se vydají hledat Arama a jeho přátele, kterým se přece jen podařilo utéci z vězení.

X X X

V jeskyni čas plyne tak trochu zvláštním způsobem. Člověk nikdy pořádně neví, jestli je den nebo noc. Vlastně už jsem si ani nedokázal vybavit, jak je to dlouho, co jsem naposledy zahlédl opravdové denní světlo. Toužil jsem po něm a zároveň se bál, že nás tam chytanou a strčí zpět. Tady mi bylo dobře a cítil jsem se tu v bezpečí. Jenom ten zvláštní neklid mi stále našeptával, že už je nejvyšší čas jít. I Frank už se zotavil natolik, že byl schopen cesty.

Bororo, jak tady říkali našemu průvodci s jizvou, obstaral pro každého z nás solidní boty a teplé oblečení. Po dnešním ránu jsme v jeskyni zůstali pouze my a Frank. Ostatní spoluvězni se postupně vytratil každý někam jinam. Už bylo nebezpečné tu setrávat. Kdyby některého uprchlíka chytili, mohl by náš úkryt vyrazit.

Bororo se ještě vypravil obstarat nějaké zásoby na cestu a vzal s sebou Artura, aby mu pomohl.

Benedikt s Dagem zatím ve vedlejší jeskyni trénovali svůj postřeh v zápasu s holemi. Ozvěna roznášela a násobila zvuky nárazů v nepříjemné disharmonii.

Ohlédl jsem se po Frankovi. Držel v jedné ruce lžici a prsty druhé ruky do ní lehce ťukal. Oči měl zavřené a zasněný výraz jeho tváře mě skoro provokoval.

Franku, oslovil jsem ho v duchu. Prozrad' mi , Franku, co právě

děláš?

Otevřel oči a podíval se na mě trochu nejistě, jako by se bál reagovat na podnět mé mysli. Asi si stále ještě pamatuje mou první reakci, když prozradil, že umí číst mé myšlenky. Co to děláš? zopakoval jsem v duchu svou otázku.

„To je zvláštní, že se ptáš,“ zavrtěl hlavou Frank a na chvíli se odmlčel. Když už jsem si myslel, že mi neodpoví, pokrčil rameny, pousmál se a pokračoval: „Já ti to tedy povím, ale nesmíš se mi smát. Víš, je tu takové zvláštně příjemné prostředí, napadá mě spousta věcí. Právě teď si tu jen tak pro sebe skládám píseň a představuju si, jak zní. Vím, že ji v životě neuslyším, ale mohla by být dobrá.“

Opravdu vůbec nic neslyšíš, zeptal jsem se s trochou nejistoty, zda ho tou otázkou neodradím. Ale zdálo se, že mu to nevadí.

„Neslyším ani to nejmenší, ale zlepšil se mi hmat a cit pro chvění. Vnímám záchvěvy vzduchu a hmoty. Takže svým způsobem mohu slyšet třeba bubnování, padající kameny, hukot vodopádu, někdy i kroky. Ostatní už slyším jen ve své fantazii. Naštěstí si na ni nemohu stěžovat.“

Máš nějakou rodinu?

Frank zesmutněl a odvrátil tvář.

Nemusíš o tom mluvit, signalizoval jsem mu rychle, ale nebyl jsem si jist, zda mě vnímá.

Nakonec zdvihl oči a tiše odpověděl: „Měli jsme holčičku, byly jí necelé dva měsíce, když si opilí žoldáci udělali z tržiště bojovou arénu. Moje žena i s dcerkou zůstala pod jedním těžkým povozem. Pak mi umřela v náručí. Dítě to taky nepřežilo. Co se dělo dál, na to si nějak nevzpomínám. Vlastně jsem zase začal vnímat až tam dole ve vězení. Chvilí jsem měl pocit, že nemám pro co žít. Jenže je tu ještě něco. Cítím, že mě ještě někdo potřebuje. Musím tam jít a mělo by to být co nejdřív. Už je nejvyšší čas jít.“

Ano, taky to cítím, přitakal jsem mu v duchu, i já musím jít i ostatní. Půjdeme spolu. Pak jsem mu vyprávěl o sobě, Anně i Tritonovi. Najednou mi přestalo vadit, že mi rozumí, že mi vidí do myšlenek. Zjistil jsem, že vůbec není špatné moci si s někým popovídat.

Když jsme byli v nejlepší, vrátili se zásobovači. Prohýbali se pod váhou proviantu.

„Je nejvyšší čas odtud zmizet,“ řekl Bororo, když třídil náklad pro každého z nás. V rychlosti jsme se ještě trochu najedli, nabrali vodu a posbírali vše, co by se nám ještě na cestě mohlo hodit.

Pak jsme ve stopách našeho vůdce vyrazili na cestu rozlehlým skalním labyrintem. Chodba, kterou jsme vyšplhali na denní světlo, končila poblíž městského smetiště. Venku hustě sněžilo a byla větší zima než uvnitř skal. Pomalu se stmívalo.

„Nemohli jsme si vybrat lepší chvíli,“ liboval si Bororo a s neochvějnou jistotou nás vedl cestami i necestami pryč od města. Zpočátku se mi to docela líbilo. Byl jsem venku na vzduchu, volný. Jenže pak se začal terén svažovat a my šplhali chvíli dolů, chvíli nahoru a po nějakém čase už jenom nahoru. Ochablé svaly protestovaly proti každému dalšímu napnutí nepřiměřenou bolestí. Moje původní kulhání přešlo v pajdání a posléze v ploužení. Benedikt převzal můj díl nákladu, ale moc to nepomohlo. Frank na tom nebyl o moc líp než já. Sice se tvářil statečně, ale také se sotva vlekl.

„Nemohli bychom udělat chvíli pauzu?“ obrátil se Benedikt na našeho neúnavného průvodce.

„Je mi líto, ale opravdu to nejde. Musíme projít průsmykem, než přestane sněžit, jinak nás bez problémů najdou. Průsmyk se sice dá bránit, ale bylo by mnohem jednodušší, kdyby nezjistili, že tudy někdo procházel.“

„Možná už ho stejně hlídají.“

„Do hor by se touhle dobou vydal jenom blázen. Vsadím klidně své nejlepší kalhoty, že tu kromě nás není ani noha.“

„Tak o co jde, když tu stejně nikdo není?“

„Až přestane sněžit, přijdou hledat stopy draka.“

„Cože? Jakého draka? Copak tu nějaký žije?“

„Vysvětlím vám to večer u ohně. Teď musíme pokračovat. Držte se u sebe, ať se nikdo neztratí. Cesta průsmykem není nic příjemného ani za světla, natož teď. Půjdu pomalu a občas se zastavím. Musíte to vydržet. Až se dostaneme za průsmyk, bude to už jen kousek.“

Ani nečekal na náš souhlas a vyrazil dál. Šli jsme teď pomaleji a Benedikt se mi snažil pomáhat, jak jen to šlo. Celou svou vůli jsem si musel říkat: ještě krok, ještě jeden... Přestal jsem vnímat ostatní a upíral svou pozornost výhradně na ten kousek země pod mýma nohama, kam budu muset v příští vteřině došlápnout. Jak dlouho to ještě vydržím?

Člověk však nakonec vydrží víc, než si myslí. Úplně jsem ztratil pojem o čase. Najednou jsme zastavili.

„Jste tu všichni?“ zjišťoval už bůhví pokolikáté Bororo.

„Všichni,“ vydechl Dag, který šel poslední a postrkoval Franka.

„To je dobře. Teď stojíme na konci průsmyku. Dál už cesta stoupat nebude. Musíme ale projít nad nepříjemným srázem. Snažte se našlapovat opatrně, nejlépe do předchozí stopy. Uklouznutí tu nikomu nedoporučuji. Asi za půl hodiny bychom měli být u chaty, kde na nás čeká teplo a občerstvení. Tak se držte, ať jsme tam co nejdřív.“

„Radši bych šel zkratkou, kdyby tu byla,“ posteskl si Artur a přehodil si zavazadlo z jednoho ramene na druhé.

„Ale tohle je zkratka,“ usklíbl se nebo možná usmál Bororo a vyrazil vpřed do zasněžené tmy.

Ještě půl hodiny? To je nad mé síly. Znovu jsem sunul nohu před nohu a každým krokem čekal, kdy mě některá z nich zradí. Zapomněl jsem na všechno kolem sebe. Už jsem neměl sílu přemýšlet nad tím, jak dlouho jdu a jak dlouho mám ještě jít, ani pocit nebezpečí už se nevešel do mé vyčerpané mysli. Nohy našlapovaly samy od sebe do vyšlapaných stop a já se najednou cítil víc ve snu než ve skutečnosti. Opravdu ještě jdu? divil jsem se chvílemi sám sobě a zase upadal do podivné apatie neskutečna.

Náhle se však do mého vědomí zařízl pronikavý výkřik. Pocit úzkosti a pádu do hlubiny se střetl s mou zoufalou snahou udržet kontrolu sám nad sebou. Ale tentokrát tu nebylo nic, čeho bych se zachytil. Byl jsem příliš pomalý, příliš slabý. Ale přesto jsem bojoval. Život. Život, který jako semínko zapadne do pukliny a začne růst. Pramínek se potká s pramenem a promění své kapky v řeku. V mé mysli zápasil strom o své větve s vichrem, s ohněm blesků. Voda hučela temným proudem a strhávala mě s sebou. Vtom se na loďce objevila Anna a podávala mi ruku. Když jsem se zachytil, proud kolem mě začal ztrácet sílu. Dopluli jsme ke břehu, vystoupili a lehli si do trávy. Zavřel jsem oči a uslyšel vzdálené hlasy. Pluly ke mně stále blíž a blíž a já je začal rozeznávat.

„Ještě to jednou zkusíme.“

„Neblázněte, chlapi, v tomhle počasí už nemáte šanci. Vykašlejte se na to.“

„Ale Anna tvrdí, že ještě žije. Musíme to ještě jednou zkusit.“

„Jdu s vámi,“ rozeznal jsem Bororův hlas a pak se moje řeka opět rozvodnila do temného hučení. Ale ne, to přece není řeka, zní to jako vítr, vánice.

Otevřel jsem oči. Ležel jsem zabalený v kožešinách uvnitř pro-

storné chaty. V kamnech kousek ode mne praskal oheň a venku hučela a rachotila bouře. Soudě podle nepravidelných poryvů větru, to musela být pořádná vichřice.

„Dare, ty koukáš! Že koukáš, vid’?“ zazvonil mi do ucha Derikův dětský hlásek. Zároveň s ním ke mně přistoupily dvě známé postavy.

„Kdy se konečně naučíš poslouchat moje rady, co?“ uvítal mě svým osobitým stylem starý kouzelník.

Anna ho odstrčila a usmála se na mě: „Neber ho vážně, měl o tebe větší strach než všichni ostatní. Ale už bude všechno v pořádku, vid’?“

Pokusil jsem se zdvihnout ruku a zachřestit náramkem. Jenže oba moji snahu zeptat se, co se děje, zcela ignorovali. Anna mě nakrmila řídkou polévkou. Pak se přesunula kousek vedle. Uvědomil jsem si, že i tam někdo leží, ale nemohl jsem rozeznat, kdo to je. Malý Derik teď seděl vedle něj a tiše mu něco povídal. Snažil jsem se zdvihnout, abych lépe viděl, ale Tritonova ruka mě zase přitiskla do kožešin.

„No dobrá, tak já ti to teda všechno řeknu, abys měl klid,“ ozval se vedle mě známý sípavý tón mého učitele a já počkal, až si přitáhne židli blíž k mé posteli.

„Celé dva dny jsi nebyl při smyslech. Pamatuješ si, co se stalo tam na cestě?“

S obtížemi jsem lehce zavrtěl hlavou.

„Frank uklouzl a spadl za svahu. A tebe zase popadl záchvat. Asi byla dost fuška tě sem dopravit. Ti čtyři, co tě vlekli, se zhroutili sotva překročili práh. No, na to jak vypadali, se vlastně vzpomínali docela brzo. Za dvě hodiny už se zase chystali ven. Tou dobou přestalo sněžit a trochu se vyjasnilo. Zřejmě hledali Franka. Vrátili se po obědě a přinesli nějaké tělo. Frank to ale nebyl,“ Triton kývl bradou k vedlejší posteli.

„Náš nalezenec už byl v půli cesty na věčnost. A víš, kdo to je? To bys nevěřil té náhodě, Benediktův bratr, Emin a Derikův otec. Už se sice probral, ale zdá se, že nikoho nepoznává. Derik to bere docela statečně.“

Zdvihl jsem zápěstí s náramky.

„Hledáš Emi?“ pousmál se pod fousy Triton a já přikývl.

„Ta na nás čeká v dalším Bororově doupěti. Tady to totiž není dost pohodlné. Až vám bude líp, přesuneme se tam.“

Pak Triton vstal a přiložil do kamen. Nechtělo se mu vyprávět dál, to jsem docela chápal.

Ani to nebylo třeba. Snažil jsem se zahnat myšlenky na Franka a zaposlouchal se do kvílených tónin vánice...

Asi jsem musel znovu usnout, neboť mě příchod našich přátel probudil. Skleпали ze sebe sníh a rampouchy, pohodili kabáty hned u dveří a dosedli na první židli či lavici, která byla po ruce. Na Daga žádná už nezbyla, tak se rozvalil přímo na podlaze. Vypadali unaveně a znechuceně. Triton jim postupně nalil horkou polévku. Frankův osud byl zřejmě zpečetěn. Bylo mi úzko z toho ticha, které mezi námi panovalo. Vichřice pořád ještě neztrácela svou sílu. Lomcovala okenicemi a snažila se proniknout roubenými stěnami chaty. Venku to muselo být dost hrozné. Každému z nás bylo jasné, že se to prostě přežít nedá. Anna zřejmě musela vycítit moji beznaději, neboť nahmatala pelest a přisedla si ke mně na postel. Vzal jsem ji za ruku a hned mi bylo trochu líp.

„Já ho vidím, Dare,“ řekla úplně tiše jakoby jen pro mě, „ženská ruka upravuje kožešiny, ve kterých je zabalen. On žije. Já to vím.“

Věřil jsem jí. Kdo jiný by to mohl vědět líp než ona. Její obrazy, pokud si vzpomínám, nikdy nelhaly. Sice někdy nebyly nejpřesnější, ale nelhaly.

Bororo se zvedl, přiložil do kamen, hlasitě zaklapl dvířka a pak nakopl zbylá polena. Nakonec to už nevydržel a vyštěkl:

„Sakra ženská, proč to děláte? Akorát to těma svejma řečma zhoršujete. Sama dobře víte, že je to falešná naděje. Prostě měl smůlu, no!“

Dag se zvedl, aby se postavil na obranu Anny, jenže Bororo mezitím zapadl na svou židli a zabořil hlavu do dlaní. Nemyslel to zle, jenom jí prostě nevěřil.

Dag nad ním jen mávl rukou a šel aspoň postavit vodu na kafe.

Vánice zuřila ještě další dva dny. Potom se během večera utišila a ráno nás uvítalo jiskřivým úžasem. Tiché zasněžené hory se oblékly do třpytivě jasného roucha a sluneční světlo až bolelo svou intenzitou. I Benův bratr se vyhrabal ven a rozhlédl se.

„Už jsme tady, blízko, už přicházíme,“ řekl najednou zvučným hlasem a my se mimoděk rozhlédli, komu to říká. Ale nikoho jsme neviděli. On však pokračoval ve své samomluvě.

„Jsme tu a chceme vám pomoci. Spojíme svoje síly pro dobrou věc. Ano, my už jdeme.“

A muž vykročil tak, jak byl - polooblečený s nezavázanýma botama - do nejhlubší sněhové závěje. Jen tak tak ho Dag zachytil za ruku, aby nesklouzl ze svahu.

„Hej, hlídej si prosím tě svou rodinku,“ houkl na Bena a postrčil zmateného Arama blíž k chatě. Benedikt ho pro jistotu zatlačil zpět ke vchodu dovnitř.

Dag zatím dováděl s malým Derikem, házeli po sobě sníh a strkali se do závějí. Kousek dál postával Bororo s Arturem a pozorně si prohlíželi celé okolí. Pak se o něčem tiše dohadovali, každý ukazoval někam jinam, vrtěli hlavou, šermovali rukama. Nakonec se asi dohodli, protože se svorně a v dobré náladě připojili k Dagovi a Derikovi. Než jsem se nadál, už jsem v tom lítal taky. Nakonec jsme měli sníh úplně všude. Ještě rádi jsme se vrátili do tepla.

Dag přistoupil k Anně a s nevinným „vezmi si Anno“ jí vložil do ruky sněhovou kouli. Málem leknutím ten sněhový dáreček upustila. Rychle se však vzpamatovala a usmála se: „To je pro mě, Dagu?“

„Jasně,“ odpověděl dotázaný a rychle si před sebe přitáhl Artura. Anna měla na slepou osobu docela dobrou trefu. Arturovi se podařilo nepatrně uhnout, takže největší sněhový příděl nakonec stejně přistál Dagovi za krkem. Hned mi z toho veselého dovádění bylo trochu líp.

Pak vyrazil Dag s Benediktem na dříví a Artur s Bororem na prohlídku okolí. Ale nádherný den moc dlouho nevydržel. Ještě před obědem se zase začala obloha zatahovat. Bororo se vrátil zamračený a nervózní.

„Musíme odtud okamžitě odejít,“ prohlásil, když jsem po obědě zbíral použité nádoby, „závěje nad srubem jsou příliš mohutné. Pokud by se uvolnily, pohřbí nás tu všechny až do jara. Taky tu není dost zásob a dříví. Budete se muset přesunout do mého zimoviště.“

„Ale nemůžeme odejít,“ zaprotestovala Anna, „ještě nám chybí čtvrtý.“

„Já tady mluvím o životě nebo smrti nás všech, pokud to snad někomu není jasné,“ zvýšil trochu hlas Bororo a sjel nás pátravým pohledem.

„Některé zimní bouře tu trvají i jeden či více týdnů. U mě doma přečkáte jakýkoliv nečas, ale tady ne. Počasí se zase začíná zhoršovat. Navrhuji vyrazit okamžitě. Teď hned! Pochopili jste mě?“

„Jenže...“ zkusila pípnout Anna, ale starý kouzelník se k ní naklonil a naléhavě zašeptal: „Teď ne, Anno. On má pravdu. Přesu-

neme se.“

„Žádný náklad odtud tahat nebudeme. Jen to, co potřebujeme na cestu. Pokud všechno půjde normálně, dorazíme na místo asi za tři nebo čtyři hodiny. Je to všem jasné?“

Anna se tvářila velice nešťastně a vůbec nejevila ochotu odejít.

Nakonec ji musel Dag skoro vynést ven a postrkovat před sebou, aby odešla z místa, kde chtěli čekat na Čtvrtého.

Znovu jsme tedy byli na cestě. Šlo se nám ve sněhu hůř než minule, ale aspoň to nebylo pořád do kopce. Bororo nás často zastavoval a upozorňoval na riziková místa. Šli jsme poměrně rychle. Všichni jsme si uvědomovali, že se může počasí každou chvíli spiknout proti nám a schovávat se před bouří ve skalách se nám nechtělo. Asi po hodině cesty začal Derik fňukat, že nemůže. Benedikt ze svých kapes vylovil popruhy a usadil do nich chlapce k sobě na záda.

Safra, ten tady myslí na všechno, usmál jsem se na něj.

Mrkl na mě pohledem ve stylu - co se divíš, to je přece normální a šli jsme dál.

Nejhorší úsek cesty bylo překonání polovlhkého a polozasněženého vodopádu či snad už ledopádu. Bororo nás přetahoval přivázané na laně, což bylo moje štěstí. Uklouzl jsem a pěkně si natloukl ruku a koleno. Pochopitelně to silnější. No a už zase jsem kulhal na obě nohy. Ještě že neuklouzl Dag. Toho bychom asi vůbec neudrželi. Taky byl nejlepší při prošlapávání cesty ve sněhu. Znovu jsem musel obdivovat jeho sílu a výdrž.

Vítr sílil každým okamžikem. Cítil jsem, jak mi pomalu dochází dech. Naštěstí ve chvíli, kdy se mi začalo podlamovat bolavé koleno, se před námi otevřel světlem a teplem dýchající otvor dveří a za ním místnost se sálajícím ohněm v krbu a s Emi, která nás hlasitě svým zvonivým smíchem vítala.

Neznám nic příjemnějšího, než je podřimování u krbu v měkkých kožešinách. Nechal jsem si ošetřit koleno, přinést čaj a na půl ucha poslouchal štěbetání mé kamarádky, která toho má tolik k vyprávění. Usnul jsem ani nevím jak a propadl se do velice podivných snů. Svět, ve kterém jsem se ocítl, měl zvláštní životní podmínky. Každý předmět tu žil svým vlastním životem nebo to tak aspoň vypadalo. Měnily se barvy, měnily se tvary a já se divil, jak je to možné. To je přece normální, říkal mi někdo, copak neznáš pulsuující energii? To jsou naše zahrady, ukázali mi polární záři a šli si

s ní zatančit. Začala se mi z těch barev a mihotání točit hlava a taky jsem se s bolením hlavy probudil. Setkal jsem se s pohledem Anny, starého kouzelníka a Benova bratra. Museli jsme procitnout ve stejném okamžiku. Možná se jim zdál i úplně stejný sen, napadlo mě.

„Jak vidím,“ řekla slepá Anna, „všichni jsme se probudili zároveň a měli jsme stejný sen. Sice nevidím tento svět, ale vidím nás čtyři a svět z toho snu. Je trochu zvláštní, ale musíme si zvyknout na zvláštní zážitky a vidění, abychom mohli splnit své poslání. Jen ještě potřebujeme čtvrtého. Někdo by se měl vrátit a přivést ho.“

Ucítil jsem na sobě pohled. Otočil jsem se. U krbu seděl bez pohnutí Benedikt a díval se na mě. Usmál jsem se, ale on nezareagoval. Jen se mi mlčky díval do očí a pak jeho pohled sklouzl na ostatní probuzené.

„Můj bratr ho přivede,“ prohlásil najednou Aram a teď už jsme se na Benedikta dívali všichni.

„Měl by si pospíšíť,“ řekla Anna.

„Tak mu aspoň řekni, jak ho najde,“ vmísil se do toho starý kouzelník.

„Ale to já nevím,“ bránila se Anna.

„Tak se trochu víc soustřeď. Dej mu nějakou nit, nějakou stopu. Přece nemůže prohledat celé hory,“ rozčiloval se Triton.

Vymotal jsem se z příkrývek a vzal Annu za ruce. Povzdechla a zavřela oči. Nerušili jsme ji, pokud nepočítám praskání ohně v krbu a hučení větru, tlumené kamennými zdmi budovy.

Po chvíli pustila moje ruce a začala mluvit.

„Skála - nějaký otvor ve skále - tři lidé v kožešinách - malý oheň, ale žádné jídlo. Stoupám po skále vzhůru, suťové pole, zase skála a hluboká puklina, velice, velice dlouhá - končí kousek od chaty, kde jsme předtím byli. Víc nevidím,“ pokrčila omluvně rameny Anna.

„Škoda žes to nezkusila, než jsme z té chaty odešli,“ neodpustil si jízlivou poznámku Triton.

Benedikt vypadal nejspíše a zdálo se mi, že se nemůže rozhodnout. Vracet se, možná pro nic za nic, v tomhle počasí byl svým způsobem hazard. Má věřit slepé ženské? Je to naše poslání opravdu tak důležité nebo jsme nemocní cvoci?

Skoro jsem slyšel ty jeho nevyřčené otázky, které se mu teď honí hlavou. Přešel jsem k němu a zachřestil náramky.

„Chceš, abych šel,“ řekl pomalu spíš jako konstatování než jako otázku a díval se na mě. Přikývl jsem, i když jsem o něj měl strach.

Pak jsem ho vzal kolem krku a v duchu ho prosil, aby byl opatrný.

„Tak jo. A neboj se, já to zvládnu. Hlavně tu zatím nic neproved,“ poplácával mě po zádech a začal si tiše chystat věci, aby při tom nevbudil další spáče. Jenže sotva vyklouzl ven, vzápětí se kolem nás protáhli i Dag s Arturem a taky plně vyzbrojení, jak jsem si všiml. Že by bývali nespali a poslouchali?

A jakoby toho ještě nebylo dost, vynořil se ze sousedních dveří Bororo s velice mrzutým a zamračeným výrazem. Na rameni měl navlečené kotouče lan různé síly a na zádech batoh.

Za ním se ve dveřích objevila zjizvená dívčí tvářička se smutným pohledem.

„Vždyť jsi sotva přijel, tati,“ řekla tiše vyčítavě.

„Neznají naše hory, nemůžu je tam pustit samotné. Postarej se zatím o naše hosty, ano?“

„Dobře. Dej na sebe pozor.“

„To víš, že jo,“ koutkem oka jsem pozorně sledoval tu pusku na rozloučenou a trochu si popopravil mínění o našem zachránci.

Proč on to vlastně dělá? Proč si nás uvázal na krk v téhle ne právě příznivé roční době? Začal mě zajímat.

X X X

Tim svázal nalezené dřevo, aby se mu lépe neslo a starostlivě se ohlédl k obloze. Zvolna se zatahovala šedými šmouhami. Dělal mu to starost. Rád by našel lepší úkryt než je ta malá jeskyně, ve které se schovali. Během bouře nebylo možné udržovat oheň. Jsou prochladlí, dochází zásoba potravin a počásí se už zase zhoršuje. A přece byl přesvědčen, že tu někde ve svahu této hory musí být lidské obydlí. Během té poslední jasné noci před bouří zahlédl úplně zřetelně světlo, které se ničím jiným než přítomností člověka vysvětlit nedá. Určitě to bylo někde tady blízko. Možná je tam i ztracený Aram a možná by tam našli útočiště pro sebe i pro toho nešťastníka, o kterého zakopli, když hledali úkryt před bouří.

Konečně dovlékl svůj náklad k malé rozsedlině, kde hořel miniaturní oheň, nad kterým se Magda snažila uvařit čaj. Zdvihla k Timovi oči, ale ani se neusmála. Tim se protáhl dovnitř a zkontroloval stav jejich nedobrovolného společníka. Zdálo se, že horečku už nemá, ale dosud se neprobral. Občas sebou cuknul nebo zanaříkal. Taky byl nepředstavitelně hubený. Jednu ruku mu Magda srov-

nala do dlahy, neboť se zdálo, že si ji při pádu zlomil. Tohle asi těžko přežije, pomyslel si Tim a vrátil se ke vchodu.

Vzal si od Magdy misku horké tekutiny, kam žena vytřepala zbytek kávy a poslední zrnka cukru. Po těch několika dnech uprostřed mrazu a vánice to byl tak trochu zázrak držet v ruce něco teplého. Magdě se trásly ruce. Asi má horečku, polekal se Tim. Bude muset přinést víc dřeva na oheň a vyšplhat ještě o něco výš, aby se poohlédl po nějakém pohodlnějším úkrytu. Pokud ale přijde ještě jedna bouře, ani nechtěl domyslet, co je čeká.

Ačkoli se mu do toho větrného počasí nechtělo ani v nejmenším, raději hned vyrazil na další průzkum. Stejně nebude moci jít příliš daleko, aby se stihl do večera vrátit. Taky nesmí ztratit orientaci a ani špatně šlápnout. Sněhové převisy a závěje mohou být velice zrádné.

Tim opatrně křížoval svah a snažil se příliš neuhýbat od směru, kterým se vydal. Zatím objevil na keřících nějaké zmrzlé plody - třeba je Magda bude znát. A potom narazil na cosi zvláštního. Vypadalo to jako lidská stopa. Musela být čerstvá, neboť byla jen lehce zavátá silicím větrem. Timovi se zrychlil krevní oběh. Opravdu bude mít štěstí a někoho tu najde? Rychle se vydal po stopě.

Po delší době konečně sešplhal na plošinu s velkou chatou.

„Jupí,“ zavýskl a v příštím okamžiku už bušil na dveře. Pak si všiml, že jsou zajištěny kolíkem zvenčí. Uvolnil ho a vstoupil. Uvnitř bylo ještě teplo, ale zdálo se, že obyvatelé právě odešli.

„Sakra,“ zaklel Tim znechuceně. Pak začal prohlížet, co tu zůstalo. Když objevil zásoby špeku, kávy, cukru a sušeného ovoce, nálada se mu zase zvedla. Naškrábal na stole vzkaz pro obyvatele chaty a přibalil k zásobám pro každého ještě jednu deku proti nočnímu chladu. Zítra se pokusí přesunout Magdu a nemocného do bezpečí chaty.

Je to smůla, říkal si, když viděl širokou čerstvou stopu, která se ztrácela v záhybech terénu. Museli odejít chvíli před tím, než se sem dostal. Vítr se trochu ztišil, ale začalo zase chumelit. Tim ještě jednou zkontroloval upevnění nákladu na zádech a vyrazil zpět, jak nejrychleji dokázal. Sněžení houstlo a opět se zdvihl vítr. Než se mu podařilo najít jejich úkryt, už se pěkně setmělo.

Magdiny oči se leskly horečkou, ale přece jen trochu ožily při pohledu na donesené poklady. Přece jen byla nadcházející noc o něco snesitelnější než ty předchozí.

Ráno Tim rozdělal oheň a uvařil horkou silnou kávu. Magda se probudila zalitá potem, ale cítila se o něco lépe. Venku stále sněžilo a foukal nárazový vítr.

„No, počasí sice není nic moc, ale asi bychom to měli zkusit.“

„Já to možná zvládnou, Time, ale on?“ kývla Magda směrem k ležícímu muži.

„Nahore by mu bylo o moc lépe. Měl by větší šanci na přežití.“

„Ale jak ho tam dostaneš?“

„Na zádech, na smyku, na laně - jak to půjde.“

„No - já nevím,“ pochybovačně zavrtěla hlavou Magda. Pak vzala hrnek s vlažnou tekutinou a pokusila se nemocnému zvednout hlavu. Tim přiklekl, aby jí pomohl. Muž několikrát polkl a pak otevřel oči. Udiveně se rozhlédl a znovu se napil. Pokusil se posadit, ale při tom se opřel o bolavou ruku, takže jenom tiše hekl a nechal toho.

„Kde to proboha zase jsem?“ vyrazil ze sebe.

„Nemusíte mít obavy,“ snažila se ho uklidnit Magda, „našli jsme vás venku zraněného, ale nemusíte mít obavy. Zase budete v pořádku.“

Muž se na ni tak nějak neurčitě díval a pak zavrtěl hlavou.

„Je mi to líto, paní, že vás neslyším. Jsem totiž hluchý. Taky mám asi něco s rukou. Nemohu s ní hýbat a bolí mě.“

„No, to tedy bude těžká domluva,“ zašklebil se Tim, „to nám tak ještě scházelo. Jestlipak ho napadne nám ukázat, kde bydlí?“

„Ale Time, buďme rádi, že se aspoň probral k vědomí.“

„Víte já - říkají mi Frank. Asi jsem uklouzl na cestě a spadl. Neznam to tady v horách. Moc vám děkuji, že se o mě staráte. Víte já - já už bych měl jít. Vlastně je nejvyšší čas, abych šel. Jenže mi trochu chybí síly. Ale dostat se tam musím. Pokud mi pomůžete, budu vám velice zavázán. Kdybych jen trochu mohl, šel bych sám - ale takhle...“

„Co to blábolí za nesmysly?“ zamračil se Tim.

„On,“ Magdě vyhrkly z očí slzy, „on mluví stejně jako Aram.“

„Nejspíš nějaká bláznivá nákaza,“ zamumlal Tim rozpačitě, neboť i on už s něčím podobným přišel do styku. Tahle zvláštní posedlost někam se dostat - co za tím sakra vězí - vrtalo mu myslí, ale vysvětlení nenacházel.

„Ach Time, co to s námi ten život vyvádí,“ rozplakala se znovu Magda.

Nemocný se na ni úzkostlivě podíval: „Víte, moc mě mrzí, že

jsem vám na obtíž. Klidně mě tu nechte a běžte svou cestou, pokud vám nějak komplikují život. To bych opravdu nechtěl. To tedy rozhodně ne.“

Magda si setřela slzy, zavrtěla hlavou a pokusila se o úsměv.

No, aspoň něco, pomyslel si Tim a začal balit. Počasí se ani nezlepšilo ani nezhoršilo, měli by se pokusit o přesun ještě dnes. Frank se po nich nejistě díval, nejspíš si myslel, že ho přece jen opustí a nechají osudu napospas. Když bylo všechno připraveno a Tim si naložil nemocného na hřbet, začalo to znovu.

„Takhle se se mnou přece nemůžete tahat. To je holý nesmysl, abyste mě v tomhle počasí vláčel na zádech. Klidně mě tu nechte, já...“

Tim se na něj vztekle obrátil a velice energicky zraněnému mimicky naznačil, aby sklapl. Pomohlo to. Pak vyrazili. Magda vláčela zavazadlo se vším, co měli a Tim supěl pod živým nákladem. Postupovali velice pomalu. Snažili se vybírat nejschůdnější cestu, ale nebylo to snadné. Každých několik minut museli odpočívat. Pak zjistili, že se Frank opět propadl do bezvědomí.

„Nedokážeme to,“ protestovala Magda, když Tim přerušil mátožný odpočinek a nutil ženu pokračovat v cestě. Její náklad zapřičil do jedné rozsedliny - možná se pak pro něj vrátí. Ale ani nalehko to pro Magdu nebylo o mnoho snazší. Nejhorší na tom bylo, že nejnáročnější úsek byl stále před nimi. I Tima už pomalu opouštěly síly. Bezvládný člověk je velice obtížným nákladem, i když je tak vyhublý.

Tentokrát museli odpočívat trochu déle. Jak to ještě může být daleko? Vždyť už jsou na cestě určitě víc než tři hodiny. Vydrží ještě další hodinu nebo dvě? Vyčerpaně se rozhlédl. Sněžení ustalo, ale vítr zesílil. Nepříjemně se prodíral do všech skulin, hnal návěje sněhu a šlehal jimi do očí. Studený pot stékal Timovi po celém těle. Ještě chvíli, ještě malou chvíli si odpočine a zase vzhůru. Už je vidět převis, za kterým je ukryta chata. Zdá se být blízko, ale horské vzdálenosti vždycky klamou. Musíme dál.

„Magdo,“ zatřásl schoulenou ženou, „vstávej, musíme dál.“

Pomalou a neochotně se zvedla a poslušně vykročila směrem, který Tim ukázal. Klopýtala a zachytávala se výčnělků skal.

Pak se dostali k průrvě. Za dobrého počasí by se dala docela obyčejně přeskočit. Teď ji však budou muset velice opatrně přešplhat. Návěje sněhu zakryly nebezpečné okraje, budou si muset dát pozor

na uklouznutí.

Tim Magdě vysvětloval, kudy se má pustit a ta jen nepřítomně příkyvovala. S velkými obavami sledoval její výkon, neboť věděl, že by jí v nesnázích ani nemohl podat pomocnou ruku. Mladá žena však projevila dostatečnou obratnost a za chvíli stála na druhé straně průrvy. Tim se zhluboka nadechl a vydal se v jejích stopách. Už byl skoro na druhé straně, jednou rukou už se bezpečně chytil nahore, když sebou Frank zcela nečekaně škubl a narušil tak Timovu rovnováhu. Magda vykřikla a zachytila jeden z řemenů, kterými byl Frank přichycen na Timových zádech. Zraněný se znovu vzepl proti řemenům, Tim sklouzl z opory pro nohy a zůstal viset pouze za ruku nahore. Jako artista měl ruce dobře trénované, ale dvojitá váha byla přece jen moc.

„Drž se Time, proboha, drž se,“ křičela Magda ave slabých rukou svírala řemen, ačkoli věděla, že nemá šanci ho sama udržet.

Marně se Tim snažil znovu najít rovnováhu a zachytit se nohama na té skalní klouzačce. Cítil, jak jeho ruka zvolna slábne pod tou neklidnou vahou obou těl.

Strmá část průrvy končila ostrou zubatou hranou, která nenabízela žádnou příznivější možnost pádu.

Tome, kamaráde, napadlo Tima, asi už se brzo setkáme. Pak ucítil, že Magda pustila řemen. To je dobře, řekl si, nepoletí se mnou.

Ve stejném okamžiku však ucítil obrovský tlak v zápěstí a neznámá síla ho vytáhla z průrvy.

„Díky, Tome,“ řekl ještě napůl omámený událostmi.

„Jakej Tom? Mně říkají Dag,“ zahalekal hlas nad ním.

X X X

Hrát si na honěnou uvnitř chaty asi není pro nezúčastněné moc legrační, protože to Triton nakonec nevydržel a vyhodil nás na mraz. Tedy ne úplně doslova, ale poslal nás nejdřív oblíknout.

Vyrazil jsem s Emi, Derikem a Sárrou ven. Sice fučel nepříjemně ostrý vítr, ale moc nám to nevadilo. Holky se spolčily proti nám klukům, ale kam se na nás hrabou. Zkoulovali jsme je s Derikem tak, až výskaly, že už to stačí.

Pak nás Sára zavedla pěšinou na jejich rozhlednu. Sice nebyla nejlepší viditelnost, ale rozhled tu byl dost slušný. Našel jsem stopy na cestě, kterou jsme přišli, byl vidět i ledopád, který jsme museli

tak pracně přelézat a kousek od nás se tyčila samotná Olomona. Její vrchol se ztrácel v mlze a mracích.

Znovu jsem pocítil nutkání jít blíž. Ano, tohle je místo, kam máme přijít. Můj zrak jel od úpatí hory stále výš až do míst, kde začínala mlha. A tam stál on a čekal na nás. Měl jsem pocit, že vidím skvrnu, která se pohnula. Chtělo se mi jít a na nic kolem sebe se neohlížet.

„Zvířata už odešla,“ pronesl mužský hlas za našimi zády. Polekal jsem se. Ale obě dívky s důvěrou pohlédly na starce, který se tu objevil a šly se s ním přivítat.

Stál tu prostovlasý v plášti z ovčí vlny a nezdálo se, že by mu byla zima. Měl jsem pocit, že upírá pohled na stejné místo, jaké já.

„Ty taky odejdeš, strýčku?“ ptala se Sára.

„Moje stromy a květiny nemohou odejít. Zůstanu tady s nimi.“

„A kam bychom měli jít,“ divila se Emi.

„Jen někam kousek dál od Olomony,“ odpověděl stařec, „možná to tu chvíli bude nebezpečné.“

„Jako tenkrát, když tu strýčkovi umřela teta?“ polekala se Emi a znervózněla.

„Neboj se, stihnete odejít včas, uklidňoval ji muž.

„Já už bych šel domů,“ zavrtěl se neklidně Derik.

Stařec pohladil Sáru po vlasech a všichni jsme seběhli k chatě, kde jsme se ještě chvíli koulovali.

Vrátili jsme se mokří a promrzlí. Uvnitř chaty vládla nervozita. Starý kouzelník něco míchal u plotny, ale jedním okem pozorně hlídal Annu, která se dohadovala s Aramem.

„Tati,“ zavolala Emi a spolu s Derikem chytili Arama každý za jednu ruku.

Jako kdyby je ani neviděl. I když obě děti vypadaly, že jsou na podobné přehlížení zvyklé, bylo mi jich líto. Prima tátu jsem si představoval úplně jinak.

„Opravdu musíme ještě chvíli počkat. Čtvrtý přijde, věřte mi.“

„Už není čas. My ostatní jsme přece tady,“ vrtěl hlavou Aram.

„Ale nejdřív musíme být všichni. Všichni - rozumíte?!“

„Já opravdu nevím. Ale měli bychom jít.“

„Tak si sakra ještě na chvíli sedni a drž hubu,“ vypěnil starý kouzelník dřív než polévka, kterou míchal. Kupodivu to účinkovalo. Aram se posadil, i když jen na kraj židle a stejně nespustil oči ze dveří. Jejich nervozita se přenesla i na mě.

Byl to podivný den. Čekali jsme a pořádně nevěděli na co. Už jsme byli docela blízko, na dosah, ale stále jsme nevěděli, co se bude dít dál. Přemýšleli jsme o životě a smrti, o společném snu, který se nám všem zdál, i o pocitech z něj. Měl jsem strach, ale zároveň jsem byl zvědavý, kam nás naše poslání dovede. Bude se nám zase něco zdát, ptali jsme se sami sebe večer, když jsme uléhali na podlahu do kožešin. Dlouho jsem nemohl usnout, možná jsem se trochu bál toho zvláštního prostoru, který mi poslední zvláštní sen nabídl. Nakonec mě spánek přemohl a znovu mě zavedl na to zvláštní místo, kde jsem neměl své obvyklé tělo - mohl jsem se oblékat do barev, do mlhy, do třpytu, do temnoty - jen si vybrat. Neustálý pohyb mezi galaxiemi mi vnucoval pocit mořské nemoci. Nemohli pochopit, že se mi to nelíbí - nic lepšího neznali. Hmotná existence jim připadala primitivní. Ale byli milí, snažili se mě pochopit a snažili se, abych pochopil i já. Potřebujeme tvoji pomoc, řekli mi nakonec, než jsem se probudil.

Otevřel jsem oči a cítil se nádherně odpočatý. Můj příjemný pocit narušovalo jen hladové svírání žaludku. Potichu jsem se vymotal z klubka spáčů a natáhl se na polici pro kukuřičnou placku. Místo placky jsem nahmátl hebké tělíčko a ozvalo se známé zaprs-kání.

Podíval jsem se pro jistotu na to kulaté stvoření zblízka a opravdu. Žuli se podrbal za uchem a pak si v mé dlani umyl čumáček. Než jsem se vzpamatoval, vklouzl do mého rukávu a začal cestovat směrem k mé kapse.

„A kde je tatínek? Já chci tatínka,“ zakňoural rozespálý Derik a začal cloumat svou sestrou. Rozhlédl jsem se po spáčích. Opravdu. Aram zmizel.

Postupně se všichni probudili a vypukl zmatek. Anna se chvíli zlobila, chvíli bědovala, Emi ji uklidňovala a starý kouzelník si před tím rámušem zacpával uši.

Sára vyběhla ven, ale za chvíli se vrátila a krčila rameny. Emin otec už nebyl v dohledu.

„Musíme za ním. Ale co s dětmi,“ strachovala se Anna.

„Sára je odvede k bratrovi. Poradí si s nimi.“

„Já se bojím,“ fňukal Derik a držel se Anny za sukni.

„Sáro, prosím tě,“ otočil se kouzelník na zjizvenou dívku, „dokážeš Emi a jejího bratra odvést do druidovy jeskyně?“

„Samozřejmě. Počkáme u něj, než se vrátíte.“

„Jsi rozumné děvče,“ pochválil ji Triton a napakoval do jejich zavazadel spoustu jídla.

Pomohl jsem Derikovi s oblékáním a doprovodil je kousek cesty ke skalám. Tam se ke mně Emi natáhla a dala mi pusu na rozloučnou. Chvilku jsem zůstal rozpačitě stát, pak jsem ještě krátce zamával a vrátil se.

Mezitím se oblékli a připravili na cestu i Anna se starým kouzelníkem. Vyšli jsme ven. Aramova stopa vedla přímo k hlavnímu kráteru Olomony.

„Snad bychom měli ještě počkat na Čtvrtého,“ tiše a nejdříve se ozvala vystrašená Anna.

„Nechali jsme vevnitř vzkaz. Co víc můžeme udělat?“ domlouval jí Triton a vyrazil na cestu. Podal jsem Anně vodící řemínek a snažil se jít mírně kamenitým terénem. Obdivoval jsem, s jakou jistotou se naučila naše slepá přítelkyně v horách našlapovat a pohybovat se. Stoupali jsme v Aramových stopách, přesně ve směru, kam nás vedl i náš vlastní instinkt. Teď už jsme nepatřili sami sobě, neboť jsme překročili poslední hranici našeho vlastního života a šli vstříc tomu neznámému, který potřeboval naši pomoc. Sny nás připravily na možné i nemožné.

Pomalu jsme stoupali v šikmých serpentínách. Několikrát jsme odpočívali a jednou se posilnili na další cestu. Výstup byl delší, než jsem si původně představoval.

A pak jsme ho uviděli. Velký zelený drak s ocasem a křídly na nás kýval svou zubatou tlamou. Překvapilo mě, že se ho nebojím. Uvědomoval jsem si, že je to on, kdo nás zavolal a že to vlastně není jeho skutečná podoba, že ji zvolil spíš náhodně, z nutnosti kvůli zdejšími podmínkám. Jeho kůže sice vypadala na první pohled zeleně, ale ve světle se měnila do hedvábného lesku nejrůznějších barev.

Neklidně přešlapoval na malé plošince, plné sopečného prachu. Konečně jsme dorazili až k němu a čekali, co bude.

V té chvíli nás telepaticky oslovil. Snažil se vyjadřovat jednoduše a já mu bez problémů rozuměl.

„Neříká něco?“ zeptal se starý kouzelník a já pochopil, že bych měl asi tu a tam překládat. Začal jsem tedy psát do jemného sopečného prachu. Šlo to pomalu. Triton četl mé čmáranice Anně a rozčilovala ho moje těžká a nezkušená ruka. Rychleji psát jsem prostě nedokázal. Ostatně donedávna jsem psát nedokázal vůbec, tak ať je rád, že se snažím. Také nebylo jednoduché vyjádřit slovy to, co mi

drak telepaticky předával. Některé obrazy jsem nepochopil a tudíž ani nedokázal vysvětlit dál.

Drak však pochopil, že máme problémy s chápáním a zavedl nás do skalní dutiny, která připomínala svým vybavením místnost. Byla tu různá průhledná okénka, dva dlouhé schody, na které jsme se posadili a uprostřed vyčníval zvláštní útvar připomínající fontánu. V tekutině plavala nebo spíš se vznášela třpytivá bílá koule a osvětlovala celé okolí.

U jedné stěny stál Aram a cosi tam kutil. Stále ještě jsme se udiveně rozhlíželi. Drak si udělal pohodlí. Jeho ocas končil až daleko v chodbě, ačkoliv jeho hlava spočívala těsně u fontány. Triton nejistě poposedával a střídavě sledoval Arama a mě.

Čekejte, signalizoval mi opakovaně drak. Náhle se Aramovi podařilo rozsvítit několik řad světýlek ve stěně. Udiveně jsme sledovali ten zázrak. Aram stále ještě přejížděl rukama po stěně. Náhle se ta různobarevná světla sjednotila a začala všechna blikat zeleně. Aram odstoupil od stěny a zůstal stát vedle nás. Potom nás oslovil zvláště zabarvený hlas.

„Přátelé, jsem rád, že jste přišli. My jsme něco jako ochránci z hvězd. Dohlížíme na klidný vývoj všech neagresivních forem života. Nepříznivé okolnosti mě donutily tu nouzově přistát a nechtěně jsem narušil zdejší podmínky. Omlouvám se za škody vám způsobené. Děkuji, že jste přišli. Snad se nám společně podaří znovu vdechnout sílu opravené junetě. To je ta svítící koule, kterou vidíte před sebou. Vy všichni v sobě nosíte část její síly. Já také. Abychom dokázali spolupracovat, byl jsem nucen vypůjčit si některé vaše schopnosti a nastudovat vaše vědomosti, zvyklosti a způsoby komunikace. Cítím, že mi rozumíte a to je dobře.“

Hlas se na chvíli odmlčel. Drak se zavrtěl a přesunul hlavu na druhou stranu fontány. Vycítil jsem jeho vnitřní neklid a obavy.

„Ačkoli jeden z vás chybí, budeme se muset pokusit o přenos energie co nejdříve. Moje životní funkce už jsou téměř na nule. Během přesunu energie zachovejte prosím klid a rozvahu. Vaše mysl se pravděpodobně setká se zvláštnostmi našeho světa, který se od zdejšího dost liší. Pokud se nebudete chtít stát součástí a odevzdat svůj život junetě, podržte si prosím během celého přenosu ve své představě podobu místa, kde se chcete po skončení procesu objevit. Pokusím se vrátit vám vaše původní schopnosti a nenarušit už zdejší životní podmínky. Potřebujete čas na přípravu k akci?“

„Ano,“ odpověděli jednohlasně moji přátelé.

Ne, už není čas, odpověděla drakova mysl.

„To je zvláštní - on nás opravdu přesune, kam budeme chtít?“ nemohla si srovnat myšlenky Anna.

„Měli bychom si domluvit konkrétní místo, bude pak pro nás jednodušší udržet společnou představu. Dare, ty tomu drakovi rozumíš. Můžeš mu také sdělit naši představu?“ obrátil se na mě starý kouzelník. Přikývl jsem.

„Vrátíme se do chaty, kde jsme naposledy spali. Souhlasíte?“ navrhl Aram.

„To je rozumné,“ přikývl Triton.

„Jak já si mohu to místo představit, když jsem ho neviděla,“ strachovala se Anna.

„Představ si, Dare, chatu a nás všechny před ní a pověz drakovi, že přesně tohle chceme. Dokážeš to?“

Kývl jsem, zavřel oči a pokusil se soustředit. Vybavil jsem si horu, pod ní chatu a postupně své přátele.

Vtom se drak zdvihl a vycouval z chodby. Někdo je venku, něco se děje, sděloval mi. Vyběhl jsem za ním.

Proti drakovi stáli Dag a Benedikt s nataženými zbraněmi a vedle nich na zemi ležel na nosítkách Frank.

Ne, to nesmíte, on je přítel, snažil jsem se gestikulovat, abych zastavil jejich útok.

„Hej, zastavte to,“ zařval Frank a trochu se nadzdvihl na nosítkách, „nesmíte mu ublížit.“

Oba naši přátelé se zarazili, sklonili zbraně, ale zůstali ve střehu. Frank jim začal tlumočit moje myšlenky. Představa, že drak je ten, kdo nás volal a čekal na nás, se jim nijak zvlášť nezamlouvala.

Máme málo času, pospěšte si, signalizoval mi drak.

Frank obtížně přesvědčoval Benedikta, že s námi nemohou a musí se vrátit zpět do chaty.

„Opravdu trváte na tom, abychom odešli?“ ptal už se potřetí nedůvěřivý Benedikt. Vážně jsem přikývl a šel pomoci vysílenému Frankovi vstát a pokusil se ho co nejrychleji dostat chodbou dovnitř. Při tom jsem se mu snažil předat informace, které jsme dostali.

Naši přátelé stáli už kolem fontány a ohlíželi se po nás. Na obvodu nádrže jsem si všiml obrysů rukou.

„Nyní vložte své dlaně na vyznačená místa,“ říkal právě ten zvláštní hlas, „také vítám posledního člena vaší skupiny.“

„Já ho slyším,“ podivil se Frank, když se opřel o fontánu.

„Ještě jednou vás prosím, abyste zachovali klid při čemkoliv, co zažijete a abyste upínali svou mysl na představu místa, kam se chcete dostat. Je to opravdu důležité. Mysl každého z vás se teď stane myslí hromadnou a propojenou, ale nebojte se toho a udržte si svou představu. Ta vás potom zase bezpečně vyvede zpět do vašeho světa. Pokud se přenos podaří, už se potom nevidíme. Děkuji vám za vaši ochotu spolupracovat a slibuji, že budeme ochraňovat i vaši galaxii v případě jejího ohrožení.“

Moc jsem nerozuměl, co tím míní, ale určitě to myslel smrtelně vážně. Drakovo vědomí vysílalo k tomu hlasu pocity ve smyslu „mám tě rád, jsi součástí mého já a budeš mi velice chybět.“ I já jsem si teď uvědomoval fakt, že během přenosu energie ten, který s námi hovoří, zemře a ten, který vězí v drakově těle, zůstane sám. Sám pak poletí mezi hvězdami k té své, kde je doma, a jejíž podobu jsme částečně zahlédli ve snu.

„Ještě chci upozornit muže, který rozumí silám energie,“ obrátil se hlas přímo na starého kouzelníka, „že i on může pomoci usměrňovat emoce a psychické výkyvy zúčastněných lidí.“

V závěru by měl všechny své síly zaměřit na bezpečný přesun do vybraného místa, neboť moje síla už možná nebude na všechno stačit. Ještě vás chci varovat, že při odletu mého syna se bude chvět země a padat kamení. Zůstaňte v úkrytu, dokud vám mladý muž, který umí mluvit s námi, ale ne s vámi, neřekne, že je konec.“

Ucítil jsem, jak se drakova mysl zachvěla skoro až lidskou bolestí..

„Teď vložte své dlaně do naznačených obrysů a představte si místo, na které se chcete přesunout. Sbohem, přátelé.“

Sbohem a šťastnou cestu, popřál jsem jim v duchu a přitiskl svou ruku do vyznačeného místa.

Záře Junety potemněla, světélka na stěně začala barevně blikat a já se snažil vyvolat co nejjasnější obraz chaty na úpatí hory. Obrysy okolního světa se rozplynuly, nebe bylo nahoře i dole a barvy z mého snu se proplétaly mezi hvězdami. Moje mysl plula mezi hudbou a tichem v nádherné rovnováze klidu, míru a jistoty. Už nebylo po čem toužit, už nebylo nad čím plakat. Všechno vylo smažáno hudbou a barvami.

Náhle se v barvách zableskl obraz chaty v horách na zvláštním kruhovém pozadí. To pozadí se zaostřovalo až do chvíle, kdy jsem si

uvědomil, že to jsou oči starého kouzelníka. Propalovaly se barvami až do mé mysli a připomínaly mi obraz chaty. Nebyl jsem si jist, zda se tam chci opravdu vrátit, ale před chatou stál Benedikt a Emi, báli se o mě a já to věděl. Náhle se mi do kůže na břicho zařaly dobře známé drápky a já si uvědomil, že mám ještě jednoho pasažéra na kterého Emi čeká. Musíme se vrátit.

Přijal jsem kouzelníkovu vizi a zároveň ucítil jeho přítomnost. Jsou tu i ostatní? Zachytil jsem myšlenky Anny, které se soustředily na chatu a na Daga. Vida, asi jí není lhostejný, pousmál jsem se v duchu a pátral dál. Aramova mysl byla silná, připoutaná k dětem a ženě. A co Frank? Nemohl jsem nalézt žádnou stopu jeho přítomnosti.

Hledal jsem mezi barvami, mezi tóny. Náhle se přede mnou začala zvětšovat hvězda a já ucítil drakovo vědomí. Tahle je můj domov, vysvětloval mi. Ačkoliv se vracím sám, pokračoval, nesu ve své mysli vše, co znal můj otec i duši vašeho přítele, který chce odejít se mnou. Nemá už žádné pouto s vaší zemí, hledá klid, dokonalost a jeho smysl pro harmonii přinese mé planetě něco zvláštního a krásného. Jsem šťasten, že chtěl jít se mnou. Juneta už má zase svůj dokonalý svit a plný stav energie. I v tobě zůstal zlomek její síly, užívej ji k ochraně života. A teď už se vrať - dál už s námi nemůžeš.

Do víru barev se znovu propálily Tritonovy oči, nyní ještě o něco zuřivější než předtím a zavolaly mě zpět do kruhu vracejících se. Pak jsem se propadl do spánku či mdloby a víc už si nepamatuji.

X X X

„Dare, probud' se, potřebuji pomoc,“ zaslechl jsem z velké dálky chraptivý hlas starého kouzelníka.

„No tak, Dare,“ přidal se Benedikt a někdo mi plácl mokrý hadr na čelo. Otevřel jsem oči a svět se zatočil. A aby toho nebylo málo, začala se chvět země. Za mnou se ozvalo polekané vyjeknutí. Benedikt mě posadil a opřel o stěnu. Opět jsme byli v chatě.

„No tak, napij se,“ držel mi u rtů hrnek a já netuše nic zlého polkl. Tekutý žár se mi propálil až do plic. Když jsem konečně mezi kašláním popadl dech, svět se ustálil v přijatelné rovnováze.

„Pomoz mi, Dare,“ znovu vedle mě zasténal Triton. Vzal jsem ho za ruce. Byly chladné, zpocené a chvěly se.

„Snažil jsem se, tak jsem se snažil...nemám dost sil.“

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Dag seděl poblíž spící Anny a naproti vedle krbu se nad Aramem skláněla neznámá žena a kolem ramen držela z jedné strany Emi a z druhé Derika.

„Chceš trochu čaje?“ oslovil mě další hlas a já zdvihl oči k malé známé postavě. Pusa se mi sama roztáhla do úsměvu, když jsem poznal Tima.

„Já už je nedovedu... Dare, kde jsi.“

Rychle jsem si loknul čaje a znovu obrátil svou pozornost ke starému kouzelníkovi, který mě volal. Tenkrát chytil mou ruku a přitiskl si ji na hrud'. Zavřel jsem oči a ihned jsem se začal propadat do jiné hladiny vědomí. Chvilí jsem nenalézal žádný záchytný bod. Pokusil jsem si vybavit Tritonovy rysy. A v tom jsem se ocitl mezi nimi.

Už jsme doma, sdělil jsem jim radostně. Naši blízcí jsou v chatě s námi a čekají. Pak jsem si představil, jak se všichni probouzíme a začal jsem se vracet zpět do reality.

„Probouzejí se,“ zaslechl jsem různé hlasy a pak se místnost v chatě změnila ve veliký mumraj. Jeden překřikoval druhého a všichni mluvili najednou.

„Díky, Dare,“ zasípal mi do ucha známý hlas a pak se kouzelník těžce rozkašlal. Chtěl jsem se rozhlédnout po nádobě s čajem, když mou mysl prostoupil poplach. Musíme někam pryč, na volné prostranství, na nějakou louku, kde nám nic nepadne na hlavu. Musel jsem v očích přátel vypadat jako cvok, když jsem jim v rychlosti házel oblečení a vystrkoval je ven z chaty. Vlastně to vzali jako dobrou zábavu.

Šplhali za mnou strnou cestičkou až na rozlehnou pláň a do jejího středu jsem zamířil. Byl opravdu nejvyšší čas, neboť země se začala otřásat v pravidelných záchvěvech.

Anna propadla panice a tvářila se velice vyděšeně. Pak se přitiskla k Dagovi a rozplakala se. Propána, ona snad opravdu zase vidí, uvědomil jsem si trochu opožděně. Vůbec mi nepřišlo divné, že jde tentokrát po cestě sama a s takovou jistotou. Dřív jsem si její tápání bolestně uvědomoval při každém pohledu, ale normální chůze jsem si teď nevšiml.

Země se znovu zachvěla. Ohlédl jsem se k hoře. Z vrcholku se drotilo kamení a laviny sutě oživily srázy.

Do mé dlaně vklouzla malá ručka a já věděl, že je to Emi.

„Dare, řekni, opravdu se nám nic nestane?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Možná, že i ty bys už zase mohl mluvit, když se náš táta uzdravil a Anna opět vidí.“

Překvapila mě svou úvahou. Možná bych to měl zkusit, ale ne teď, tady před ní bych se asi styděl. Raději jsem jen pokrčil rameny a ukázal na svou nohu, která kulhala pořád dál.

„Ale to nevádí, Dare, já tě mám ráda i tak. Půjdeme teď společně k nám domů a já tě naučím pořádně psát a jezdit na koni.“

Odpověděl jsem nevěřícínou grimasou.

„No, a kam bys asi tak jinam šel, nevíš? Ostatně táta se strejdou už se na tom stihli domluvit. A máma je taky bezva, však uvidíš!“

Další otřes byl tak silný, že jsme ztráceli rovnováhu. Emi se mě chytla pevněji a já ucítil náhlou změnu ovzduší. Byl jsem lehčí a klidnější. Ohlédl jsem se, odkud přichází ta zvláštní vlna a uviděl Tritona. Neměl čepici a vlasy i vousy se mu lehce vzdouvaly ve větru. Narovnal se a jeho postava teď vypadala vyšší než obvykle. Pocítil jsem před ním nezvyklý respekt.

„On nás chrání nějakým kouzlem, vid’?“ špitla Emi nejistě. A já mu mohu pomoci, uvědomil jsem si, zvládneme to, vydržíme cokoliv, co bude.

Nad horou se zablesklo a v malé chvílce se rozpoutalo bouřkové i sněhové peklo. Viditelnost se snížila na půl metru a zemětřesení vyvrcholilo.

Odlétají.

Sbohem Franku, sbohem... Možná by se mi tam, kam letíte, taky líbilo.

Hřmění ustalo a sněžení zvolna řídlo.

„A je po všem.“

„Dare, ty jsi promluvil,“ zajásala Emi a běžela to říct i ostatním.

„Opravdu mluvím,“ zkušel jsem svůj nový hlas sám pro sebe.

Za chvílku se všichni shlukli kolem mě a dotírali, ať jim něco povím. Už dlouho jsem se necítil tak trapně.

„Já..., ještě jsem si nezvykl, že mluvím,“ koktal jsem.

„Netrap ho, nech ho chvíli vzpamatovat,“ krotil Benedikt Tima, který měl hned tisíc otázek najednou.

„Tady jsou,“ objevil se u nás i Artur s Bororem.

„Neboj se,“ pohladil po rameni Sára Bororo, „naš druid je v pořádku. Zdá se, že už to všechno skončilo. Můžeme jít zkontrolovat chatu, jak přežila.“

Začalo se vyjasňovat a vločky sněhu se snášely už jen tu a tam.

Pomalu jsme se přesunuli zpět. Pohled na chatu nás ale moc nepotěšil. Polovina střechy a jedna stěna se sesunuly pod náporom několika balvanů. No, tady už se moc neohřeje.

„Všechno, co se dá zachránit, přestěhujeme zatím do druidovy jeskyně,“ rozhodl Bororo a hned začal s Arturem organizovat práce s přesunem toho nejdůležitějšího - zásob, teplého oblečení a příkrývek.

Někdo se dotkl mého ramene. Triton. Starý kouzelník už měl zase svou čapku, mírně se hrbil a ve svém ošuntělém plášti vypadal bezbranně a neškodně. Kývl na mě, abych ho následoval. Poodešli jsme stranou od ostatních. Obloha na obzoru se začala protrhávat a vrcholky hor se rozjasnily několika slunečními paprsky.

„Chtěl jsem se s tebou rozloučit, Dare. Odcházím.“

„Ale...,“ nevěděl jsem najednou, co na to říct.

„S Annou už jsem se rozloučil. Už mě tu nepotřebujete.“

„Jenže my..., máme vás rádi,“ vypadlo ze mě dřív, než jsem se mohl začít stydět.

„Mluv za sebe, Dare. Víš, trochu jsem tě zezačátku podceňoval, ale pak jsem přišel na to, že z tebe jednou bude mimořádně silná osobnost.“

„To je nesmysl...“

„Nepřerušuj mě! Tu sílu, co v sobě nosíš by ses měl naučit ovládnout a používat. Jsi na dobré cestě. Můžeš trénovat, co jsem tě naučil. Jednou možná potkáš někoho...“

„A nemohl byste mě učit dál vy, Tritone?“

„Sakra, co mě zase přerušuješ?! Bez toho mluvení se s tebou nějak líp vycházelo,“ nasadil stařík svůj jedovatý odstín hlasu, aby zakryl rozpaky. Díval se na mě a přemýšlel. Opětoval jsem mu jeho pohled a cítil vzájemné sympatie a zážitky, které nás spojují a vzdycyky spojovat budou.

„Dobrá,“ řekl pak, „vrátím se tak nějak za dva roky, abych viděl, co z tebe je. Pak uvidíme. Pozdravuj ostatní a nezapomeň trénovat.“

Při posledních slovech se zase napřimil a než dořekl svou větu, už tu napůl nebyl.

Když zmizel, začal jsem si připadat nějak zranitelnější. Vtom se zavlnila moje kapsa a já v ní polapil malé chlupaté tělíčko.

„Tak tys to přežil, mrňousku,“ řekl jsem cvičně nahlas a setřel rukávem zatoulanou slzu, „to bude mít Emi radost,“ ...